
Filip Sebeks planeringsresa 17-24:e april 2004 till Samford University, Alabama
”Liberal art – Excellence in teaching” finansierat av STINT och Mdh

Jag gjorde en planeringsresa som en del av min emigration till USA som kommer vara under hela höstterminen för att undervisa på www.samford.edu (inte Stanford) i Birmingham, Alabama. Projektet är delvis finansierat av www.stint.se och jag har under veckan som varit, åkt runt i Birmingham och Homewood för att fixa allt praktiskt som krävs när en hel familj ska emigrera såsom bostad, skola och kontakter med min nya "arbetsgivare". Det har varit mycket att göra, men människorna har varit trevliga och hjälpsamma och jag ser verkligen fram till hösten.

**** Lördag 17:e april**

Steg upp klockan förfärliga 03:15 och åkte till Arlanda där det var monstros med människor. Som tur var så var det knappt halvt fullt på min flight till Paris. Vi kom dit 10 minuter sent och dessutom till terminalen på diametralt andra sidan så jag hade 35 minuters transfer, men det gick snabbt och lätt trots att det var mycket folk. På flyget till Cincinnati hade varje passagerarplats en liten monitor som man kunde glo på film-on-demand och lite dataspel men det var knöligt och trångt och så var jag rent toktrött - men kunde såklart inte sova. Såg Matrix Revolution och Lost In Translation. Två omgångar dricka och ett mål mat tycker jag är snålt av Air France. Senare läste jag i AirFrance-magasinet att som ekonomipassagerare så får jag hämta sådant själv.

Sista biten från Cincinnati till Birmingham gick bra. Och väl framme så slogs jag av 25 grader varmt strålende solsken. Hämtade bilen (där Alamo inte försökte pracka på mig några försäkringar!!!!) och åkte raka vägen till hotellet. Bredband ingår, men någon Samford-rabatt får jag inte. Jag är hur som helst nöjd.

Första intrycket då? Här är GRÖNT! Ett vackert kuperat landskap med gröna lövträd, perfekta trädgårdar, rent och snyggt och en kyrka i varje gathörn. Nu ska jag installera mig... och jag är trött...

****Söndag 18:e april**

Sov ganska bra med tanke på tidsomställningen. Åt frukost på hotellet och planerade därefter lite vad jag skulle titta på. Syftet med denna söndag var att i lugn och ro kolla in hur Samforduniversitetet och staden Homewood ser ut. Vädret var soligt och på morgonen runt 15 grader men det skulle bli varmt efter bara någon timme. Så jag började med att åka till Samford som var tämligen öde. Men det är ett fantastiskt Campus - en jättestor perfekt skött park med byggnader som ser ut att vara 200 år gamla (men många av dem är inte mer än 20-40 år gamla). Sedan åkte jag runt hela Homewood för att få en bild av hur stort det egentligen är - och svaret blir som ett kompakt Köping. Åt lunch på ett persiskt ställe där 80% av gästerna verkade komma direkt från kyrkan. Efter lunchen stannade jag vid kommunhuset som är beläget alldeles intill stadsparken. Parken med sina gungor och klätterställningar blev helt renoverad förra året och är för amerikanska mått helt fantastiskt eftersom lekparkerna normalt bara finns bakom skolornas höga staket och grindar. Bara 5 minuters promenad från denna park finns en mindre park i skogsmiljö som var urmysig. Därefter åkte jag tillbaka till hotellet för att kunna kommunicera med svenskar som inte gått och lagt sig än. Efter ett snabbt dopp i hotellpoolen så började jag kolla in lägenhets- och hyresannonser på internet och hittade tre stycken. Så jag åkte iväg en runda innan det blev mörkt till dels ett "hyreshusområde" som en tidigare stipendiat från Växjö bott på (bild 56-57). Wild Forest ligger väldigt nära universitet (+) och varje kvarter har sin egen pool (+). Området är fräscht och ligger högt upp omgärdat med träd men lite isolerat med stora vägar runt omkring - ingen egentlig plats att gå till utan det blir bilen som gäller. Har ingen aning om hyreskostnader eller rumtillgänglighet. Sedan åkte jag och kikade på ett hus vid Central Ave (bild 58-

59) som är bara ett stenkast från den underbara parken med trottoarer och många ställen som man kan gå till. Kostar 595\$/mån omöblerat för 3 rum+kök. Avstånd till Samford är 5-6 minuter med bil. Området tillhör inte de finare i Homewood, men jag skulle nog inte tveka att bo där, men det kan ju vara säkrast att höra sig med mina lokala kontakter i Homewood. Sedan åkte jag till andra hörnet av Homewood som måste betecknas som det mest slitna och inte alls lika mysigt som övriga Homewood. Där uppe på en kulle (Hampton Heights bild 62, <http://www.wattsrealty.com/listings/4406.htm>) har man byggt ett bostadsområde med privat väg och grindar runt. Grönt och fint men som sagt en oas. För 945\$/mån får man ett fräscht omöblerat eget hus men stället kändes lite olustigt och isolerat. Lite längre söderut på Ridgemore drv (<http://www.rudolph.com/fullinfo.cfm?-178661007>) finns ett liknande men större hus (även det omöblerat) för 925\$/mån. Huset låg lite finare än lägenheten på Central Ave men det är långt till parker och Universitetet. Vilket det blir går ju inte att bestämma - vissa uthyrare vill kanske inte hyra ut så kort tid så vi får väl se vad som erbjuds. Jag har i vart fall kontaktat mäklarna om mitt intresse. Sedan stannade jag och åt en salladstallrik och åkte därefter var det så mörkt så det var inget annat att göra än att åka tillbaka till hotellet.

**** Måndag 19:e april**

Åkte runt på förmiddagen på en massa lägenheter för uthyrning. De i de norra delarna (där 80% av alla lägenheter i Homewood finns) var lite schabbigare än de i de södra. När jag träffat Mary Sue och David Finn så avrådde de mig å det allra starkaste att välja något i de norra delarna. Eftersom Lakeshore Garden (och även i viss mån Hickory Knoll) i söder ligger nästan under en bro till Interstate Hwy 65 (och ljudnivån var betydligt mer än ett stilla bakgrundsbrus) så återstår bara Wild Forest så den ska jag satsa på. Cahaba Park kan också vara intressant så jag ska kolla med dom om de har 6-månaders-kontrakt, men eftersom pool anses tillhöra livets nödtorft i augusti och september så hamnar vi nog tillbaka på Wild Forest igen... Det är inget problem - jag ser det snarare som bra att det finns i alla fall ett bra alternativ. Och med bil så har man faktiskt allting inom 5 minuter, så jag satsar på det. Mary Sue kommer att hjälpa mig med att skaffa hus och ta reda på vilka alla papper som kommer att krävas för att handla bil. Riktigt kul var att David Finn (som jobbar på Children's learning center) känner Jim MacDonald som också har besökt Samford ett flertal gånger(!) David Finn har erbjudit sig att sightseea mig runt nu imorgon så det ser jag fram emot. Mary Sue pratade om vad vi skulle försöka åstadkomma under den här veckan och vilka önskemål om hjälp jag har. (dvs hjälp med att få tag på lägenhet och ta reda på vilka papper som krävs för att upprätthålla livets nödtorft)

Därefter så fick jag gå runt på tur på campus med en student som guide. Jag fick hänga på en tur som var menad för tre presumtiva studenter - behöver jag nämna att mammor och pappor också var med :-)) Nåväl det är ju dom som finansierar kalaset och kidsen var ju bara 17-18 år gamla... Sedan gick jag tillbaka till Mary Sues kontor och det var egentligen meningen att jag skulle fylla i en massa papper så att jag kunde få Samford-id, epostadress etc. men nån central figur var inte på sin plats så det får vänta. Istället fortsatte vi prata om lite allt möjligt. Därefter kom ett helt gäng personer från datainstitutionen med tre (alla) lärare, inst-ordförande och dekanus och vi disukterade under en timme om vad jag skulle göra i höst och vad jag och mina värdar hoppas få ut av det. De kör kurser i introduktion, SE, databaser, java och någon mer kurs som jag just nu inte har i huvudet. Så jag kommer att delta i de befintliga kurserna som övningsledare och resurs, men även ge gästföreläsningar i exotiska saker som hårdvarubeskrivande språk, realtid i datorarkitektursammanhang, men även delta i helt andra typer av kurser som i astronomi, PBL, lärarutbildning, geografi m.m.

Sedan fick jag en snabbvisning av institutionens läro- och datasalar av Steve Donaldson och fick även se mitt kontor. Sedan åkte hela gänget och bjöd mig på middag och det var en del socialt prat. Det kändes väldigt bra och det var inga problem med titlar och sånt utan det var nivån på skämt och ironi kändes lika normal som hemma. Jag kommer träffa Mary Sue på onsdag efter att jag pratat Debbie Patterson på skolan och Steve på torsdag eftermiddag för att diskutera lite mer detaljer. Och så bjöd Steve mig till en basebollmatch där han är lagledare för ett pojklag. Vill man lära sig USA så får man väl lära sig baseball.

Så imorgon tänkte jag gå händelserna lite i förväg och kolla läget lite mera noga på Wildforest.

**** Tisdag 20:e april**

Ny dag som inte hade något stort inbokat. Så efter frukost så var det bara att sätta sig i bilen och dra iväg till olika uthyrare. Den första (The Oaks at Lakeshore) var visserligen en "gated community" som jag har lite svårt för mentalt, men det visade sig ligga ett tiotal meter på fel sida om kommungränsen (trots att det hade rätt postnummer) så då blev det ointressant. Åkte till Regent's Park men de var ointresserade av mig och det såg inte så trevligt ut - dessutom låg det 30 meter från motorvägen. Åkte och pratade på Hickory Knoll men de hade bara 12 månaders-kontrakt så jag åkte slutligen till WildForest där jag blev väl mottagen. Fick titta på en storlägenhet med tre sovrum, två badrum, vardagsrum och kök och fullt utrustad med diskmaskin, tvättmaskin och till och med öppen spis. Allt detta till struntsumman 950\$ i månaden. Dessutom så måste man nog räkna med 200\$ för att hyra möbler - det kostar att leva på topp. Men något garanterat ledigt hade dom ju inte eftersom man har bara 30 dagars uppsägningstid. Jag skrev på en ansökan och då dök ett litet problem upp - de ville ha 35\$ i anmälningsavgift och de tog inte emot kontanter eller kreditkort - bara "money order". Så det var bara att sätta sig i bilen och köpa denna form av postväxel på posten - det kostade dock inte mer än 90 cent - men bölig är det. Hur som helst så är det här det närmsta ett kontrakt jag har än så länge. Mina vänner på Samford kommer att hjälpa mig på torsdag förmiddag att hitta boende och Mary Sue har tagit reda på en del andra grejer. Jag behöver inget alabama-körkort utan det räcker med mitt svenska. Man kan hyra bilar för 4-500\$ i månaden om man binder sig för flera månader vilket också kan vara ett bra alternativ.

Jag tänkte få någonting riktigt gjort och provade lyckan att skaffa ett bankkonto utan social security number (SSN), fast adress eller amerikansk arbetsgivare. Jag klev in och de ville bara se mitt pass och jag gick ut 20 minuter senare med ett checkhäfte i handen - jag satte in 1000\$ på det så nu kan jag betala amerikanerna på deras sätt från Sverige utan några dyra bankavgifter! Det häftigaste var att som adress så skrev banken sin egen adress och de ville inte ha betalt för vare sig checkhäfte eller internetbank. Säkerheten på deras internetbank är jämfört med svenska bankers ett skämt (bara en fyrsiffrig pinkod), men det kändes jättekul. Bankens namn var "AmSouth" för framtida referenser.

Därefter tog jag det lite lugnt på hotellet. Att hela tiden försöka få tag på boende men inte riktigt nå fram är ganska frustrerande och stressande. Märker av det genom att vara orolig i magen och dessutom så tilltog det onda i min högra axel. Det har gått över nu på kvällen...

Vid 6 kom David Finn och hämtade mig och han visade mig runt i Birmingham i sin bil och bjöd mig sedan på en supertypiskt "southern barbeque" där dom bjöd på grillade revbenspäll (www.dreamlandbbq.com) något dom har gjort 1958 - och gott var det - och inte särskilt dyrt heller. Rena hälsokosten! Faktum var att det stod två turistbussar utanför...

Imorgon ska jag träffa Skolans byråkrat.

**** Onsdag 21 april**

Idag åkte jag till barnens presumtiva skola "Shades Cahaba Elementary School". Där träffade jag Dr David Patterson och i det här fallet så använde alla hennes titel både när de pratade till henne, när andra i hennes omgivning refererade till henne när de pratade med mig och även när de pratade med varandra... Hur som helst så var hon trevlig att prata med och tillsammans med hennes chef så gick vi igenom vilka dokument som skulle bli nödvändiga - de gav mig en lista. Skolan kommer ordna SSN till barnen och förutom ett bevis eller en räkning på vår lägenhet så vill de även ha en el- eller gasräkning (!) därifrån (det där med mantalskrivning verkar inte existera). Sedan krävs ett "blue card" som kan erhållas från Health Department i Birmingham - det man gör är att man tar med sig vaccineringsbevisen (och förmodligen barnen) till sjukhuset och så får man papperet där - inget

konstigt utan alla måste göra det. Jag fick påminna dem om att de nog ville ha en kopia på barnens J2-visum. Funderar på om jag ska åka till sjukhuset och fixa "blue card" redan imorgon när jag ändå ska till Birmingham för att kolla in lägenheterna på Cahaba Park. Hur som helst så fick jag sedan en guidad tur på skolan där jag fick se ett tomt klassrum eftersom barnen var på utflykt, men även träffa en speciallärare, bibliotek och matsal. Jag pratade en stund med specialläraren och allt hon sa kändes bra. De samlas regelbundet tillsammans med föräldrarna och gör en plan på vad och hur saker ska göras - det är ju ingen mening att prata om det innan man har träffat Xerxes eftersom barn med Downs syndrom är ju så olika utvecklingsmässigt. Xerxes kommer att gå i samma klass som Zacharina och "specialisterna" går in i det vanliga klassrummet om de inte ser det som absolt nödvändigt att göra det i specialklassrummet som såg ut lite som ett lab. Överallt var det jättefint och allt såg så pedagogiskt ut, massor med datorer och det bara kändes jättebra. Jag ställde inga "tuffa frågor", men spec-läraren nämnde att de tre K-lärarna mer eller mindre slogs om att få barn med särskilda behov in i just sin klass för det hade en så lugnande inverkan på de vanliga barnen och de ansåg att undervisningsklimatet och den allmänna attityden till olikheter blev bättre när de hade barn med särskilda behov i sitt eget klassrum - alltså en helt diametral inställning jämfört med den vanliga i Sverige.

Sedan åkte jag till Samford för att prata med Mary Sue och hämta blanketter för en massa saker. T.ex. jag kommer att skriva på papper om alltings konfidentialitet vilket de sa var förmodligen precis samma sak som i Sverige - varpå jag upplyste om den offentlighetsprincipen och om svenska lagstiftningen om allmänna handlingar. :-) (men nu är ju Samford privat.)

Processen för mig kommer alltså bli enligt följande. När jag kommer hem så fyller jag i den mera formella ansökan till STINT som skriver ett kontrakt med mig. Sedan faxar jag över följande handlingar tillbaka till Samford;

STINT-kontraktet

anställningsbevis med löneuppgift från MdH

Samfordblankett om nätverksanvändning

Samfordblankett med lite allmänna uppgifter om mig

Försäkringsbrev från kommerskollegium

Tillbaka från Samford får jag ett annat slags kontrakt som jag använder sedan vid Visumansökan vid USAs ambassad. Sedan borde det vara klart att kunna få visumet i början av juli (häpp!)

Efter denna beskrivning så pratade jag lite till med Mary Sue och därefter skiljdes vi. Jag besökt mig för att äta i skolmatsalen och den var farlig. För endast \$5,25 så kunde man plocka buffé-mat från tio olika bord med varm och kall mat, sallader osv. Dessutom så kunde man välja bland säkert tio olika desserter med bakelser och tårter och ville man ha glass så var det bara ta en strut och dra i mjukglassmaskinen med tre olika smaker. ujujuj. Hur som helst - till det priset så finns det ingen anledning att äta lunch någon annanstans under resten av min vistelse.

Sedan satt jag ute en timme och njöt i vårvärmen på Samfords parklika Campus. Runt 22-23 grader och en stilla bris gjorde livet uthärdigt ;-) Tyvärr så börjar jag få riktigt ont i höger axel igen. Sedan satt jag en dryg timme med Steve och diskuterade mera vilka kurser jag ska delta i i höst. Så jag får nog plugga lite Java för att kunna vara till någon hjälp. Steve nämnde även möjligheten att kanske kunna ha något litet forskningsprojekt tillsammans med studenterna. Han hade ju så klart när han fick reda på att det skulle komma en svensk till hans institution blivit lite fundersam, men han sa att efter att han träffat mig så var han inte ett dugg orolig med tanke på mina språkkunskaper eller personliga egenskaper. Så nu vet i alla fall han att jag kommer att passa in i gänget. Jag tog även upp möjligheten att kunna göra ett besök på MdH finansierat av STINT och han sa att han var definitivt intresserad av att kunna göra något sådant. Kanske inte så lång tid som en hel termin, men en vara med och hålla en sommarkurs eller motsvarande borde kunna vara genomförbart. Eftersom jag inte kommer att ägna så mycket mera tid åt att leta bostad så har jag ju två icke schemalagda dagar kvar och jag tänkte att jag kan delta på några av deras föreläsningar så jag får en bild av vad det hela kan handla om. Jag tänkte följa Steve på fredag förmiddag och Greg på torsdag förmiddag. Det här måste jag ju anse som helt oplanerad bonus och jag fattar inte varför jag inte tänkte göra det. Nåväl - vi får väl se hur det blir med den saken.

Sedan pratade jag en dryg timma med Greg som hade flera idéer kring vad vi kunde göra, bland annat så använder de inte alls Linux i sin utbildning men Greg vill väldigt gärna börja med det. Han hade också idéer kring olika projekt på det helt nya och svindyra planetariet som bara användes till 10% av dess kapacitet eftersom ingen kan använda det. Jag visade honom Flopp och det tyckte han verkade väldigt intressant. Jag noterade att de hade picknick på lördag lunch och insåg att jag skulle nog hinna med den också och bjöd in mig själv.

Nu var jag tyvärr lite sen så jag svängde snabbt förbi Wendys för en kycklingburgare och sedan direkt till baseball-planerna där jag fick se Steves näst yngsta dotter spela en slags nybörjarbaseball där bollen sätts upp på en pedistal och det "bara" är att drämma till. Men är man bara 6 år så är det svårt nog. Steve hade verkligen svårt för denna form av "baseball" men eftersom det var hans dotter så var det ju hans plikt. Men även om hon drog iväg en homerun så var resten av föräldrarna betydligt mera uppspelta än Steve... men han berömde henne iaf :-). Fick även träffa hans fru och hans yngsta dotter (han har 5 barn... och Greg har 6 och Mary Sue har 4). Om man ska kommentera föräldrarnas uppträdande och gapande på sina barn så hade det i alla fall i Sverige uppfattats som ett oacceptabelt beteende, men som utomstående betraktare så tyckte jag det bara var patetiskt roligt - och det räknades ju inga poäng så det handlade ju inte om nånting mer än att vara med.

Som sista grej i det här brevet så filosoferar jag kring om vi ska vara här till jul eller till slutet av januari. Skolorna slutar kring den 17:e december och kommer inte igång förrän kring den 3:e januari och då startar deras miniläsperiod som de kallar för "Jan-term" där man typiskt läser lite udda kurser eller åker utomlands. På datainstitutionen brukar det vara tämligen dött i alla fall, men jag ska ju å andra sidan inte bara hänga där. Just nu känns det i alla fall lite omotiverat om jag skulle se det ur min arbetsgivares synvinkel med Jan-Term och jag gissar ju att Lindas arbetsgivare tycker lika dant... Men vi söker visum för hela januari också ifall vi ändrar oss tycker jag.

**** Torsdag 22 april**

Idag blev det en lite lugnare dag, men även den gav nya erfarenheter. Jag åkte till Samford för att delta på Gregs föreläsning i "introduktion till programmering" som hunnit komma till klasser, lokala variabler och metoanrop i java. Lektionen började såklart med bön, eller snarare "tankar för dagen" där Greg påminde om offrena efter tornadostormarna i Illinois men även att var och en skulle lyckas med sina studier. Därefter så tog han upp dagens stora nyhet; att glasspriset på vaniljglass kommer att höjas eftersom man kommer börja använda vanilj i den (!) och så följde en kortare diskussion om nedladdning av musik och copyright. Lektionen genomfördes i en sal med 15 datorer längst med väggarna och vanliga bord och stolar i mitten. Studenterna satte sig vid datorerna och lyssnade på Greg. Han pratade och ställde småfrågor i nästan en timme och sedan så fick studenterna en java-klass och en mindre uppgift där de skulle skriva av koden samt använda sig av klassen med dess konstruktörer. Jag skulle ha blivit störd av att studenterna satt halvt med ryggen mot mig och spelade patiens på datorn, men jag får väl vänja mig. Greg var en duktig och förberedd föreläsare, men jag tycker att han använde lite för mycket hacking-kod med ?: och break-continue, men i övrigt så kändes det som hemma - fast med bara 11 studenter. Sedan gick jag och åt och åkte därefter tillbaka till hotellet. Jag var fruktansvärt trött och min mage är inte helt ok - inte lös, men jag måste gå på muggen 5-6 gånger om dagen. Kanske en effekt av den mentala stressen att inte ha läget helt under kontroll. Men jag tycker att jag på en skala 0-10 där 10 skulle vara allt helt fixat så ligger jag på en 7-8 - i synnerhet jobbet känns bra. Efter en kortare vila så åkte jag en bra bit för att se på en eller flera begagnade bilar. Det knepigaste i sammanhanget är att väldigt få bilar har prislapp och jag har ju ingen aning om hur fandlingsbart priset kan vara och vilka avgifter och skatter som tillkommer. Så det ända sättet att få veta var att ta tjuren vid hornen och spela riktigt intresserad kund. Så jag sa till Debbie Pratt att jag var intresserad av en äldre minivan och hon visade mig genast en Chevrolet Venture (heter Trans Sport) årsmodell 2004 för \$19900. I Sverige kostar just en sådan och nästan helt ny runt 270000SEK så man får ju mer för pengarna här... Bredvid den stod en Ford Windstar från 2001 och den kunde jag få för \$14500. Jag förklarade att jag tyckte att köpa en begagnad bil måste bli billigare

än att hyra en motsvarande. På Enterprise-rent-a-car vill de ha runt \$1000 i månaden men sedan tillkommer försäkring och skatter.

Jag kanske ska nämna att fru Pratt var ny på jobbet och inte kunde/fick förhandla priser utan då kom en annan snubbe in och förhandlade pris. Och innan han kunde göra det så var säljaren tvungen att fylla i en blankett med en massa info på och sedan gick hon iväg 5 minuter och kom tillbaka med prissättaren. Knöligt - vad är det för fel på prislappar? Jag förklarade att jag gärna såg att jag kunde få en säljoption på bilen om jag kom tillbaka med den efter 5 månader och det var inga problem så länge som jag inte körde mer än 10000 miles under den tiden och det ska väl mycket till för att göra det. Hur som helst så trollade de fram en annan bil; en Dodge Caravan 1996 som ser exakt ut som en "svensk" Chrysler Voyager och som hade gått 140000 miles - den var sliten för sin ålder, men bilar rostar ju inte alls i Alabama så förutom några repor och en spricka i plastkofångaren så kunde man ju snarare fokusera på läderklädsel och en fullt utrustad bil med en V6:a, dubbel air condition och lite annat lull-lull. De insisterade på att jag skulle köra ett varv så då gjorde jag det. Bilen gick bra, men man behövde trycka till lite mer än vad jag är van vid för att bromsa. Hur som helst så kom förhandlingssnubben fram till att jag kunde få detta fordon för \$4990 vilket med skatter och sånt blev \$5200 och då garanterade de mig att de köpte tillbaka den för \$2000 efter ett halvår. Om inget går i sönder så blir alltså "hyreskostnaden" \$3200, dvs halva priset jämfört med hyra. Det enda som krävdes för att köpa bilen var ett (svenskt) körkort och pengar så klart. Vad department of traffic and vehicles eller försäkringsbolagen kräver vet jag ännu inte, men det kan andra ta reda på åt mig. Hur som helst så hade jag fått ett bra hum om vad jag kan förvänta mig i augusti, men nu ville säljaren att jag skulle skriva på och köpa bilen. Jag förklarade att jag lovat min fru att bara titta på bilar och att jag i det läget inte kan köpa den. Jag lovade komma tillbaka med min fru så fort det bara var möjligt (observera att jag i det här läget inte ljugit alls :-)) Prissättarsnubben sa att jag var tvungen att vänta på hans chef och efter 3 minuter så kom han och började fråga om det var något fel på bilen eller om någon i personalen gjort något fel. Jag försäkrade att det här var precis den bil och den typ av avtal jag ville ha, men jag kunde inte köpa bilen utan att min fru hade sett den, och att jag lovade komma tillbaka imorgonbitti - vilket var min enda lögn. Sedan fick jag gå - nästan en timma senare. Tänk att det ska ta sådan tid att få ett pris på en bil, men jag har ju även kommit till den fulla insikten att börja från botten som bilförsäljare i Alabama kräver en hel del smör, armbågar och r*vslickeri. Sedan åkte jag och köpte en CD-skiva, åt kvällsmat och åkte tillbaka till hotellet. Upptäckte att Alamo biluthyrare dragit över 5000 för bilen på mitt kreditkort trots att den var betald. Ska kolla så att jag får tillbaka mina pengar innan jag reser.

****Fredag 23:e april**

Var först på en föreläsning i DOA av Steve. Bara två studenter (och ingen bön). Han gick igenom en labbuppgift. En student hade en egen parser, en hade använt den av läraren distruberade koden och en hade misslyckats eftersom vederbörande använde big-bang-approachen.

Sen gick Steve igenom träd och dess traversering med pre-, in- och postorder. En klassisk föreläsning som jag själv har haft en gång i tiden. Bra föreläsning men inget speciellt egentligen.

Sedan var det meningen att jag skulle delta på Steves föreläsning i "språkteori", men eftersom jag hade möjlighet att delta på den tredje lärarens (Roy) föreläsning så jag tog chansen att lyssna på honom i en introkurs. Han gick snabbt igenom koncepten för kalkylering (excel!) och sedan delade han upp klassen i tre delar som var och en skulle skriva olika delar av ett flygplansbokningssystem. De var fyra i varje grupp och dessa små snuttprogram med nästlade loopar och skulle skrivas i QBasic (!!!!) och uppgiftens storlek var typ en grupp skulle initiera arrayen, en skulle fylla i data i den och en skulle skriva ut den på skärmen. Kändes väldigt snuttifierat och det kände väl studenterna också så i några av grupperna var det en som hackade och resten slösufade. Roy kom tillbaka och han visade hela programmet på tavlan på 3 minuter. Trots detta så var det två grupper som misslyckades (!) Det här kändes högstadiemässigt men det var ju heller inte riktiga datastudenter det var frågan om. Jag fick i alla fall en inblick i vilken lägstanivån kan vara...

Sedan gick jag till matsalen och åt nån slags rostbiff me dpotatismos och därefter blåbärspaj med vaniljglass (jumjum). Bredvid satte sig tre lärare från en annan institution - jättetrevliga. Sedan åkte

jag från Samford till banken för att få rätt på internetbanken och dessutom sätta in resterna av mina kontanter så att jag kan betala en månadshyra ifall det blir nödvändigt. Heather på AmSouth kände direkt igen mig och bad om ursäkt för att hon inte hunnit besvara mina brev, men det var ju lugnt. Det kändes så kul att bli igenkänd både banken, men även studenter på Samford som hade sett mig på lektionerna hälsade på mig i matsalen. Hur som helst, banken - Det visade sig att jag hade använt PIN-koden till mitt framtida kort istället för den som var avsedd för internetbanken. För att få en sådan pinkod var jag tvungen att ringa ett nummer. När jag gjorde det så godkände den inte mitt lånsSSN så då ringde jag supporten som förklarade att jag måste ha ett riktigt SSN. Jag fixar det helt enkelt i augusti.

**** lördag 24:e april**

Sista dagen och egentligen bara en sak på schemat; picknicken i Homewood central park. Jag packade ihop snabbt och åkte för att ta en bild på lägenheterna i WildForest. Därefter stannade för att kolla upp kontantkort för mobiltelefoner. Det finns två enkla lösningar. Om man inte har en telefon som fungerar i USA (dvs 1900 MHz, i Sverige kör vi bara 900/1800 MHz men vissa telefoner fixar alla tre bandområdena) så är den enklaste lösningen att köpa en simpel Nokia-telefon (typ 3310) på Wal-mart för \$45 som är bunden till www.tracfone.com Sedan köper man checkar för \$40-\$400 för att ringa för - precis som i Sverige. Gillar man sin nuvarande telefon men vill inte som i AT&T-alternativet ringa för minst \$20 i månaden så finns kontantkorts-SIM på T-mobile för en startsumma på ~55\$ och lägger man till 25\$ så får man 240 minuters prat-tid. Lägger man till några få dollar så får man dessutom en enklare Nokia eller Motorola lur bunden till T-mobile. Wal-martluren funkar inte i Sverige, och T-mobileluren är som sagt bunden till T-mobile så det kostar väl en slant att binda upp den för att få den att funka i Sverige. Sedan finns det dyrdyra alternativet att behålla sitt svenska abonnemang och betala runt 2-3 dollar i minuten för inkommande samtal.

Nåväl, efter denna nyförvärvade kunskap åkte jag till www.aaronrentsfurniture.com för att kolla in läget på hyrmöbelsvängen. Det var ganska enkelt. Man valde bara lite möbler och så blev de transporterade till lägenheten dagen efter. För \$175/mån skulle jag få 1 dubbelsäng + 2 barnsängar, ett mindre köksbord med 4 stolar, soffa, vardagsrumsbord, några lampor, småbord och lådor. De drar pengarna varje månad från kreditkortet så det kändes enkelt och smidigt. En del kompletteringar blir nog billigare att köpa än att hyra. Å andra sidan så känns det ju dumt att köpa allt som man redan har hemma - jag gissar att det blir en kombination av att köpa och ta med hemifrån.

Sedan drog jag till parken för att umgås. Jag var såklart först och paviljongen som vi skulle vara vid var upptagen så jag väntade en liten stund. Sedan dök Greg upp med sina 5 söner (varav 2 var enäggstvillingar) - frugan och dottern var på något bröllop. Han var lika förvirrad som jag så han väntade tills tjejen som jag inte minns namnet på skulle räta ut frågetecknena. Sedan kom Bruce med sin fru upp och sedan strömmade det till folk - både personal och en del studenter.

Paviljongockupantern fick flytta på sig och så plockades en massa mat fram. Förutom ätandet så var det prisutdelning till duktiga studenter vilket kunde vara allt från en tröja eller medalj till stipendier från \$100-1500. Efter detta samt en inspark av tre nya medlemmar i Epsilon My Delta så var det matematisk pictionary och därefter var detta evenemang slut. Jag åkte till flygplatsen rent löjligt tidigt, men jag var för trött att göra annat, och fick mina hyrbilspengar krediterade tillbaka på kreditkortet och därefter checkade jag in bagaget. De fick med mig på ett tidigare plan vilket gör att jag istället för att ha en transfertid på en dryg timma så får jag snarare två på mig i Atlanta så då hinner jag dessutom äta lite utan att behöva stressa. Å andra sidan så missade jag flyget till Arlanda så jag fick spendera 7 extra timmar på Paris flygplats med en lunchkupong som enda kompensation.

2004-07-27 tisdag - Resan

Efter veckor av förberedelser med att bygga, måla och slänga och dagar av packande och städande så stod vi äntligen där på gårdsplanen med 7 stora färgglada väskor och några mindre ryggsäckar. Lars-Håkan och Ewa dök upp 0730 och vi åkte till Arlanda. Bagaget checkades in och vi gick på planet en kvart innan det lyfte. Vi fick alla platser intill varandra vilket vi var tacksamma för. Majken gnällde lite i början, men när vi väl kom upp så var det inga problem. Zacharina fick stå för dagens citat "Mamma, här kan man se hela världen". I Amsterdam hade vi knappt två timmars transfer så vi han med att äta mumsiga revbensspjäll med majs och barnen petade lite på sin kidsmeal. Mycket spännande och titta på, så fokus på mat var ju helt förståeligt inte på topp. Vi fick lite bråttom till planet till Memphis men hade egentligen inga problem mer än att en mobiltelefon glömdes och en kontrollant fick springa ifatt oss för att återlämna den. På planet fick vi jättebra platser långt fram även där samlat (hela mittraden) och barnen genomförde även denna delsträcka exemplariskt. Majken sov några timmar och Xerxes lite till... I Memphis så fick passkontrollanten mycket att göra. Visa, DS2019 och stämplat gjorde att det tog med köande och tull en timme. Efter en kortare väntan så satte vi oss på ett halvfullt plan till Birmingham och flög den knappa timmen. Xerxes fick fönsterplats och var limmad vid det under nästan hela resan. I Birmingham väntade inte bara Greg med sin dotter Abigail utan även Steve. Vi kvitterade ut vår bil som blev en stor GMC Safari och vi fick tre bilbarnstolar för 120US\$ i veckan. Snubben som plockade fram stolarna tog bara tre i högen. Att det råkade bli en bakåtvänd, en framåtvänd med fempunktsbälte och en vanlig bältesstol och därmed helt perfekt var ju bara rent otrolig tur... Ännu bättre var ju att Steve och Greg som vana föräldrar hade en aning om hur dessa stolar skulle monteras (för någon bruksanvisning fick vi ju inte). När alla var fastspända och bagaget lastat tog Greg ledningen till Drury Inn och vi var där i ett nafs. Jag hade ju också hittat men nu kunde slapp vi helt fundera. Skönt. Väl framme vid hotellet så dök även Roy med sin fru Gail upp. En sån härlig välkomstkommitté – man blir ju nästan tårögd när de erbjuder sig att hjälpa till så helhjärtat. Vi fick en liten påse med presenter med leksakshundar, tröjor och lite kakor. Vi tackade våra värdar och stupade i säng.

2004-07-28 onsdag – Vår lägenhet

Vi åkte till Wildforest apartments och blev mottagna av Jenny Spears som chefar över stället. Checkarna för hyran jag skickade för 10 dagar sedan från Sverige hade kommit fram på bara tre arbetsdagar - med vanlig post! Därefter ringde jag runt för att fixa en massa annat praktiskt. El var inga problem. Gas (för varmvattenberedaren och inget annat) krävde en deposition på 140US\$ eftersom jag saknade SSN och telefon var ett helsicke med tanke på att jag blev bortkopplad två gånger mitt i samtalet och fick börja om från början hela tiden. Tredje varvet (och ny säljare) så skulle jag knappt kunna få en telefon eftersom jag saknade SSN, men efter att jag tjatade lite om det gick att lägga en deposition så började hon göra en kreditprövning där hon frågade OM jag hade kreditkort, pass, körkort och en massa andra saker. Hon ville däremot inte ha några riktiga uppgifter så efter 20 frågor så var det klart och jag behövde inte ens lämna deposition (!) Numret ska vara (205) 879-0286 men det är inte verifierat eftersom jag saknade lur att koppla in. Från Sverige ringer man alltså 001-205-879-0286 . Beställde DSL/bredband i samma veva och om allt ska funka så ska det snurra senast lördag kväll. Det återstår ju att se. Uppsägningstid för både telefon och DSL är en dag (!!!!) på Bellsouth. Har kollat möjligheten att få ett eget SSN på www.ssn.gov men egentligen uppfyller jag inte kraven eftersom man måste ha en inkomst om man är utlänning. Ska försöka i alla fall eftersom det finns en massa internetjänster som öppnar sig om man har SSN... Vi åkte ett varv med bilen och åt lunch på International home of panncakes

Sedan fick vi en massa begagnade möbler av Greg (en arbetskollega) som avsatte större delen av eftermiddagen att hjälpa oss att flytta. Det blev en säng, TV, leksaker, dammsugare, tre skänkar och en del annat. Vi får all hjälp vi frågar efter och är så klart mycket tacksamma. Framåt kvällen var vi jättetrötta och köpte några mackor på Subway och gick ganska tidigt och la oss.

(Ringde Alabama power (1-800-245-2244) för att få elen omdirigerad till mig och det fixades enkelt (confirmation number 0178221102). Sedan ringde jag Alagasco (1-205-326-8200) för att få säkrade gasleveranser. Där krävdes en safety deposit på 130 US\$ eftersom jag inte hade ett SSN. Sist ringde jag Bellsouth (1-888-757-6500) och efter mycket strul så lyckades jag till slut få telefonnumret (205) 879-0286 till en kostnad av 34 US\$/månaden (?) Jag valde även att få DSL eftersom det kändes enklast att ha samma leverantör. För 45US\$/mån så får jag 1,5Mbps, första månaden gratis och en anslutningsavgift på endast portokostnaden för modemmet på 15US\$. Paketet kommer med fedex innan lördag. E-postadressen blir filipsebek@bellsouth.net, supporten ligger på telefon 1-888-321-2375 och confirmationnumber är 7698803.)

2004-07-29 torsdag – Möbler till ett hem

Tidsomställningen har varit jobbig för barnen. Dom började härja 2 på natten så att övriga hotellgäster ringde och klagade (ups!) så det var bara att tvinga dom i sängarna med allt vad det innebar. Hur som helst så gick det bra till slut. Barnen har varit lite skeptiska till maten - det är ju inte som hemma, och man kan (eller snarare vill) inte äta hamburgare 3 gånger om dagen men det reder väl också ut sig - i synnerhet när kommer kunna laga maten själva.

Vi flyttade från hotellet med alla väskorna och åkte till "then again" på lorna street /150:an där det finns en affär för begagnade barnartiklar. Det visade sig vara mest kläder och därmed inte så intressant. En barnvagn behövs akut så vi åker till Walmart för att handla – äter dock först sallader och kycklingburgare på Arbys. Vi var på Walmart i tre timmar (!) och köpte väldigt mycket; barnvagn, elektriska tandborstar, kuddar, kastruller, tallrikar, skålar, torkställ, dörmatta, duschdraperi, elvisp, boombox mat och mycket mycket mera för drygt 400 US\$ vilket måste anses som mycket billigt. Det hade kostat minst det dubbla i Sverige även om vi gjorde som nu – gick på det billigaste. Eftersom vi redan hade fått en hel del möbler så kom vi fram till att vi kanske skulle köpa resten av möblerna istället för att hyra. Dels för att det nog skulle bli billigast, men främst för att slippa vara rädd om sakerna. Att hyra möbler skulle under 5 månader gå på knappt 1000\$ och det kan man köpa mycket begagnade möbler för. Och när vi åker hem så kan vi ju försöka sälja det bästa och så skänker vi tillbaka resten.

Det är jobbigt som det är med tjock heltäckningsmatta som sträcker sig även in i hall och badrum. Vi funderar på att köpa en vanlig plastmatta för att ha i matdelen av vardagsrummet så att det går att torka av på ett enkelt sätt. Efter walmart och avlastning hemma blev det fika (som Xerxes påmint oss om fyra gånger i minuten) och test av telefonen. Den funkade både in och ut. Vi frågade Greg om någon bra second hand butik och blev rekommenderade American Thriftstore i Alibaster. Vi åkte dryga 20 miles och köpte oss ett ganska bra köksbord, två pinnstolar, en bok och en leksakshäst för modesta 35\$. De hade allt, såsom soffa, skrivbord och madrasser men eftersom vi hade begränsad lastkapacitet så fick vi nöja oss med köksbordet som fick precis plats. Hemma igen blev det "farmer sausage" med potatismos och sedan stupade vi i den enda säng vi hade. Och ute lyste eldflugorna i den fuktiga sommarhettan.

2004-07-30 – Mera möbler och en flicka som kom bort

Efter frukost åkte vi till The Home Depot för att köpa en bit plastmatta. Vi köpte en färdigskuren bit på 9x12" som räckte precis och lite till. Sedan ringde Greg och bad om ursäkt för att han inte hunnit ringa mig igår (!) Vi frågade om han kunde hjälpa oss att flytta möbler och han sa att han tar med sig Roy som har en stor pickup till Alabaster klockan 13. Vi åkte dit i god tid för att kunna avstyra företaget om allt var slutsålt. Det var det inte så vi fick tag på en sunkig soffa (35\$), en skrivbord i grå plåt (15\$) från 50-talet som jag gärna skulle ta med mig hem och ett litet soffbord, men sängmadrasserna kändes lite väl inkörda så vi tänkte att efter att ha sparat så mycket så unnade vi oss en helt ny säng. När vi stod och funderade på vår säng tillsammans med Greg ropades det först ut i högtalaranläggningen om någon hade sett en lite flicka med färgglad tröja och blå byxor. Sedan kom ett nytt som påpekade att de hade flickan men sökte deras föräldrar – det var ju Zacharina. Så vi

hämtade en gråtande flicka vid disken. En tant hade pratat med henne men Z förstod inte henne och det slutade med utropt. Z upplevelse blev jobbig för henne. Hon insåg att hon faktiskt inte kunde språket och hon ville absolut inte gå i någon skola (där det ju bara pratas engelska). Lite senare så ändrade hon sig, men på sitt sätt så var det ju bra att hon fick den här upplevelsen nu och inte när väl skolan börjar. Jag kom i samspråk med en gubbe som bar ut möblerna åt mig och han undrade som första fråga om hur religiösa folk var i Sverige. Mitt svar om den utbredda ateismen bemötte snubben med om det berodde på alla kommunister... Vi drog från 2:ndhandshoppen och köpte en queensize dubbelsäng (ca 150cm bredd) på BedsBedsBeds med ram och allt för modesta \$214 och åkte hem med hela rasket och fick det inburet. Plastmattan skars till och vips var vårt hem fullt fungerbart för en trebarnsfamilj. Det var inplanerat en shoppingtur för komplettering av allt som saknades men alla var trötta på bilåkande så åt vi pannkakor och satte oss sedan och tittade på den enda TV-kanalen vi hade. På kvällen var jag dock sugen på att försöka fixa en nätkabel till min bärbara dator för att slippa vinglig adept och dessutom en 110V-nätadel till min 3com-router som jag tagit med mig. Åkte med Xerxes till "Best Buy", men dom hade ingen aning om vad jag pratade om och deras nätadel kunde bara leverera 300mA vilket var för lite. Intill låg ett "Target" som jag gick igenom lite lugnt och det blev en batteriladdare som vi behöver till digitalkamerans och alla leksakers laddningsbara batterier. Hemma igen runt nio och stupar i säng bredvid en redan sovande familj.

2004-07-31 Lördag – Poolparty och biljakt

Idag åkte vi direkt på morgonen till Walmart eftersom kabelTV-killen skulle komma på eftermiddagen. Det visade ju sig trots allt att vi inte lyckats köpa allt som behövdes, så det blev ett litet "snabbvarv". Under tiden som vi väntade på kabelkillen så packed vi ur resten av väskorna, men efter 12 som var slutet på den utlovade tiden så gav vi upp, satte en lapp på dörren och gick till det årliga poolpartyt vid Wildforests klubbhus vilket var en lugn tillställning men gratis mat, simring och såpbubblor till barnen tackar man ju inte nej till. Det var i princip bara ungdomar där vilket är ganska representativt för de som bor här. Efter någon timmes ätande och badande så satte vi oss i bilen för att leta efter en egen bil. Hyran går ju ut på tisdag. Vi åkte först till CarMax vars billigaste minibuss kostade 7995 – en Mazda från 97 som gått runt 100kmiles och såg hygglig ut med en lång soffa i mittenraden vilket är lite knöligt för oss som har tre bilbarnstolar. Trevlig bilförsäljare men vi vill ju så klart se mera och hade tänkt oss någonting ännu billigare. Vi hade blivit rekommenderade Drivers Way men när vi kom dit så hade de bara högst 5 år gamla bilar och då låg priset betydligt högre. Det blev därmed ointressant att titta där. I Automart-tidningen annonserade plats som heter Trust med riktigt billiga bilar och låg i det ruffiga centrala Birmingham. En Cheva Transport/Venture från 1998 för bara \$2900 kunde ju iaf vara kul att se... Och den var så sunkig så Linda sa "aldrig-i-livet". En Kia från 2003 för \$6900 gav vi en del uppmärksamhet, men ett säte var stulet och bilen kändes inte helt rätt så vi lämnade stället och åkte hem för att äta spagetti.

Att lägga en plastmatta på en tjock mjukmatta visade sig inte hålla bokstavligt talat. Den sprack under stolsfötterna så jag åkte med Xerxes till Home Depot för att köpa några masonitskivor och en billig såg. De hade ingen masonit men väl tunna plywoodskivor med spårad faner som skulle kunna användas som golv eller panel. Hur som helst två sådana skivor på 4x8' för 20\$ skulle fixa problemet. Men problemet var att de inte fick plats i bilen. Så jag ställde mig och sågade skivorna mitt i tu på parkeringen. Det måste ha varit en munter syn för förbipasserande där jag stod och sågade två enorma och vingliga skivor på två kundvagnar som kasade och rullade åt alla håll. Men in kom dom till slut och riktigt svettig blev jag också (trots att det varit en molnig dag så var det säkert 27 grader på kvällen och en enorm luftfuktighet eftersom det regnat). Klockan var bara 2000 så jag och Xerxes åkte till CompUSA för att köpa det som jag inte fick tag på under gårdagen. Fick tag på sladden som de ville ha hutlösa \$20 för men nätadel hade dom inte – blev rekommenderad Walmart så jag åkte dit och mycket riktigt hade de en universaladepter som senare visade sig fungera alldeles utmärkt. Nu var klockan över 21 och jag hade fått tag på allt jag skulle och mer därtill. Xerxes sov så klart och jag bar in honom i sängen. Själv gick jag för att skriva dagbok... och nu ska jag lägga mig. God natt!

(Nåväl, jag gick ju inte och la mig utan sågade till träskivorna... och sen gick jag och la mig)

2004-08-01 söndag – En bil!

Vi tog ett morgondopp i poolen. Jätteskönt. Sedan tog vi det lugnt på förmiddagen eftersom de bilaffärer som har öppet på söndagar inte öppnar förrän 12. Eftersom Xerxes började snora, Majken sov och Linda var lite trött så åkte jag själv iväg för att kolla in bilar. Jag körde lite oplanerat och hittade ett öppet ställe längst 31:an i Hoover som heter Tameron. Mest nya bilar och den billigaste minibussen kostade 6990 och var utan alla garantier. Det var ju mer än jag tänkt och funderade på att gå när Greg bilförsäljaren haffade mig (suck). Han frågade mig vad jag var ute efter och sög därefter tag i mig. Han sa att han hade även andra bilar och visade mig en Plymouth Voyager 98 för 5990 som faktiskt kände skaplig och jag funderade på om jag skulle kolla in mera. När jag nämnde att jag ville ha garanti så sa han att det inte gick på bilar som gått så mycket (runt 100000 miles). Jag förklarade att jag inte kommer köpa någon bil om jag inte får garanti. Han kontrade med att han kunde sänka priset några hundra som compensation. Jag repeterade det jag sagt och sa att på CarMax fick man 30 dagars garanti på alla bilar. Han skulle kolla med sin chef... Jag bad att få titta på de första bilarna – två identiska Dodge Caravan från 2000 men den ena var i betydligt bättre skick och med läderklädsel. Jag gillade den helt klart. Efter en provtur hem till Homewood så godkände även Linda den och när de erbjöd mig en 90-dagars garanti för 1000\$ så slog jag till. För att avsluta affären var jag dock tvungen att vänta på Jason vilket tog över en timme (!!!!) I Jasons rum var det en påslagen videokamera som registrerade allt som sas för att eventuella framtida konflikter om vad som egentligen sas skulle undvikas. Udda för mig som svensk, men egentligen ganska bra. Jag fick mina papper och Greg sa att bilen skulle genomgå en extra koll eftersom jag nu hade garanti (!) och eftersom bilen var oförsäkrad så kunde jag ju i alla fall inte ta den bums. Så den hämtar vi i morgon efter att den blivit försäkrad. Så nu är vi ägare till en Dodge Caravan för mindre än 70000. Ett vrakpris i Sverige, men jag hoppas att vi inte gör en brakförlust när vi ska sälja den. Det finns ju alltid en risk, men får vi ut drygt hälften så har vi alla fall inte gått back jämfört med hyrbil eller leasing... Sedan åkte jag en snabbis för att ordna två mobilabonnemang hos T-mobile (abonnemanget heter "Easy" eller "T-mobile2Go"); ett kontantkort för 54\$ där 125 minuter ingick. Går att ringa internationellt men ingen GPRS. Och så lite matinköp och bums hem klockan 17:30.

2004-08-02 måndag – Internet, bilförsäkring och alla udda grejer!

Eftersom det var arbetsdag igen så kunde jag börja ringa och få tag på folk hoppades jag. KabelTVkillen gick inte att nå, men Southbell som inte hade levererat DSL-modemet kom jag fram till. Efter en del dividerande så sa dom att det var levererat och att en Franklin hade tagit emot det. Eftersom jag inte känner någon Franklin så fick de helt enkelt skicka det igen. Jag gick upp till värden för att få toadörrlåset fixat och nämnde det udda med mitt DSL-modem. "Ja men det är ju vi som har tagit emot ditt paket", och jag heter Franklin i efternamn". Hups. Okej. Så jag tog mitt paket och försökte installera bredbandet vilket gav en del strul. (nu följer en del teknisk blaj). En enkel grej var att man slipper fundera på vilket som är första uttaget eftersom jag fick fyra stycken splittrar – dvs en för varje telefon. Ett problem var att min bredbandsrouter med WLAN som jag tagit med från Sverige la upp sitt lokala nätverk på 192.168.1 och det gjorde dsl-modemet också = krock. Fick lägga över mitt lokala nätverk på 192.168.0 istället men lyckades i alla fall inte. Så jag kopplade in en dator direkt till modemmet och då gick det ända fram och därefter var det bara att koppla routern imellan så att bägge våra datorer gick. Presto! Hastigheten då? För \$45 i månaden får jag enligt tp-test 200kbps (256) uppströms och 1200 kbps (1500) nedströms. Ingen toppprestanda precis som jag är van vid hemma (800/7000) men det kommer duga fint hoppas jag. Sen ringde jag tillbaka till Bellsouth och ville få mitt andra modem avbokad och det var inga problem. Ringde Progressive för att få en bilförsäkring och det fick jag för drygt \$200 i månaden. Hade jag haft amerikanskt körkort sedan ett par år så hade det landat på runt \$150, men det ÄR dyrt jämfört med Sverige. På eftermiddagen åkte vi till lekparken mitt i Homewood, men värmen tog knäcken på barnen som var så leksugna, men de orkade helt enkelt inte, så efter en halvtimme gav vi upp och satte oss i den kalla bilen. Köpte var sin smoothie och åkte till ToyRUs istället. Där valde vi ut ett Little-tikes-bord för vatten och sandlek och en påse lyxsand i desinfekterad kvarts. Det visade sig vara en uppskattad leksak och trots att den stod på balkongen så blev det grus i hela lägenheten i alla fall... Nåväl det

uppstod ett litet problem när vi skulle hämta bilen. Mitt Eurocard hade en gräns på 50000 och jag hade redan handlat upp 21000 på dem. Jag trodde att det var obegränsad kredit... Och det gick inte ringa kontoret i Sverige eftersom det var mitt i natten där. Så vi lämnade bilhallen utan egen bil, men eftersom vi har hyrbilen en dag till så klarar vi oss. Snopet var det i alla fall. Lösningen på vår likviditetsbrist blir en sammanslagning av mitt Eurocard, Lindas VISAkort och vårt amerikanska checkkonto. Att flytta ihop pengarna mellan våra konton som ligger på olika banker tar någon extra dag så det är ju ingen lösning just nu. På kvällen kom kabelkillen och för \$38 i månaden så får vi 150 TV-kanaler som vi kan zappa ihjäl oss mellan.

Så hur är upplevelserna från Alabama jämfört med Sverige?

- Vi bor i ett ganska grönt område strax intill en å så det låter djungel hela nätterna när man går ut
- Lägenheten vi bor i skulle jag kalla fuskbygge rätt upp och ner, men är standard efter amerikanska mått mätt. Väggarna är målade med takfärg så det räcker man nuddar dom så blir det märke. Och har man barn så är fartränderna oundvikliga. Saker och ting lutar och 90 grader är gjort på en höft. Badrumsgolv är en plastmatta spikat med kvartslist längst väggarna så med tanke på det varma fuktiga klimatet så måste mögelskador vara vanliga. Bänkskivan i köket är gjort av något material som inte är tänkt att använda för att preparera mat på. Jordgubbarna lämnade röda märken efter sig... Alla maskiner låter enormt mycket; köksfläkt, dammsugare, luftkonditionering, diskmaskin etc. etc. Jag gissar att om man betalar för dessa varor så vill man veta att man äger dom... Klagosången skulle kunna fortsätta, men jag låter bli för jag är faktiskt nöjd ändå. Läget är lugnt och servicen bra; toalåset byttes bara en timme efter att jag anmälde felet. Takfläktarna som finns i alla rum är super-kul-lagrade och känns väldigt tunga så de går helt ljudlöst.
- Sopor, sopor, sopor. Om man inte källsorterar förpackningar och dessutom får extra mycket förpackningar på alla sina varor så blir sopberget enormt. Hemma slänger jag en soppåse om dagen. Här slänger jag fyra-fem stycken!
- Dagligvaror är verkligen billigt om man handlar på billiga ställen, och det är betydligt billigare än bara moms...
- Service. Alla affärer och offentliga inrättningar har massor med anställd personal så man blir alltid mottagen och får direkt hjälp. Om hjälpen däremot kräver ett beslut så måste vederbörande alltid prata med sin chef vilket leder till att man alltid måste vänta – ibland ganska länge.
- Folk hälsar på varandra! Det är något vi gör i Sverige också till okända på orter stora som Ransta, men knappast större än så.
- Å andra sidan så svarar man aldrig med namn i telefon vilket gör det omöjligt att veta om man har hamnat rätt... Så folk vill nog vara anonyma trots allt.
- Värmen och luftfuktigheten gör att röt månaden börjar i maj och slutar i oktober...

2004-08-03 tisdag – En seg dag.

På morgonen ringde jag till Eurocard för att försöka reda ut min begränsade kredit, men det var inga problem; det vara bara en automatspärre för stora inköp som behövde hävas – så var det klart. Vi åkte till Samford för att kort hälsa på Mary Sue som är min huvudkontaktperson. Hon hade lite praktiska saker som agenda till institutionsdagen, parkeringskort, login och password till datorer och sånt. Dessutom åtog hon sig att ta reda på om hennes make som är barnläkare kunde skriva ut barnens "bluecards" som krävs för att få börja skolan (vilket det visade sig gå bra – det vara bara att ge henne vaccinationsintygen). Sedan åkte vi till Tameron bilfirma för att försöka hämta ut bilen. Efter lite väntande så fixade allt sig och Linda kunde köra hem vår bil med mig efteråt. På eftermiddan kände vi att vi ville få byråkratin ur världen så vi åkte till registreringskontoret i Homewood och ställde oss i den långa sega kön som hanterade allt från handikapptillstånd till fiskekort. Efter en knapp timme var det min tur och eftersom jag inte hade ett alabamskt körkort krävdes ytterligare ett dokument som bekräftade... någonting. På den långa listan av förslag på sådan handling fanns det en grej jag kunde trolla fram; vårt hyreskontrakt, och hyggligt nog fick jag ett kö-pass. Vi åkte alla tillbaka och jag åkte

själv dit och fick plåtarna på 10 minuter för bara \$30. Tyvärr så gällde skattemärket bara september ut så vi måste göra om processen för nya skattemärken nästa månad (suck). Sedan skulle jag fixa en bilbarnstol till Majken, men på Homewoods Walmart var de slutsålda så jag åkte till Pelhams Walmart – vilket blev dubbelt så långt som jag tänkt mig, men de hade å andra sidan allt jag behövde... Efter kvällsmaten åkte vi till flygplatsen för att återlämna hyrbilen och efter ett kvällsdopp i vår pool så nattade vi barnen och avslutade kvällen vid TV:n. Nu är i alla fall allt ordnat beträffande bilen så nu är det bara mitt jobb och barnens skola kvar...

2004-08-04 onsdag - barnens skola!!!

Åkte till Samford för att lämna över vaccinationsintyg till MarySue och sedan gick jag till datainstitutionen där jag pratade med lite olika folk som trots allt var där och sedan fick jag nyckeln till mitt kontor där det stod en sprillans ny Dell-dator. Jag hade fått login av MarySue och jag visade mitt lustiga login ("melbrox") för Greg och han sa att det var tokfel. Det visade sig att det kontonamn som skapats hade gjorts med ett påhittat SSN som grundbas vilket råkade vara en annan persons... Jag får nytt konto imorgon... Efter att ha möblerat om så åkte jag hem igen. Efter lunch så ringde jag barnens skola för att eventuellt kunna registrera barnen i förväg. Det visade sig vara sista dagen idag!!!! Panik! Och vi som inte hade alla papper klara! Men rektorn tyckte att det var bra om de fick de papper vi hade så kunde barnen hamna i klasslistor och så fixar vi resten sen. Flexibelt! Så bråttom fram med blanketterna som visade sig bara vara en uppsättning så vi fyllde i den vi hade för Zacharina och skyndade iväg till Shades Cahaba. Där fyllde vi i ytterligare en uppsättning för Xerxes. Vi fick hälsa både på rektor Sue Porter och av en händelse gick även Debbie Patterson som jag träffade i april och hjälpte oss med en del pappersarbete. På kvällen åkte vi till en liten lekplats i en park så barnen fick leka av sig i den 35 gradiga värmen och sedan var dagen till ända. Bilen vi köpt har många fina finesser, i färd datorn finns en kompass vilket är mycket användbart och i mittensätet finns det inbyggda bilbarnstolar, så vi behövde bara köpa ett säte till minstingen Majken. Bilen har flexifuel-motor vilket betyder att den kan gå på E-85 (etanol) för den miljömedvetne. Men det är ju å andra sidan inte möjligt att tanka i Alabama så vitt jag vet. På minussidan står faktumet att en del småsaker inte sitter riktigt som de ska, ett däck är udda (efter en punka?) och att centrallåset inte fungerar på höger passagerardörr, men än så länge känns det inte värt att bråka om så vi är efter en dags användning fortfarande nöjda. Och så lyckades Xerxes dra sönder skalsen på sina glasögon så det blir att leta upp en optiker för att laga eller i värsta fall köpa nya bågar och glasögon (suck).

2004-08-05 torsdag – nya brillor!

MarySue hade efter en hektisk natt glömt bluecarden hemma, men det var ju inga problem att vänta en dag till. Ashley Gassner på internationella avdelningen kopierade familjens pass och parkeringstillstånd hos Samfords säkerhetsavdelning (!) kunde jag hämta imorgon. Login till min dator hade jag ännu inte fått och ingen annan än Greg var där så jag fyllde bara på mitt kontor med papper, gem och annat kontorspyssel och åkte tillbaka hem för att hjälpa till med inhandlandet av barnens skolsaker. Hemma satt dock Linda med en massa kartonger runt Tv:n där en vild mus hade gömt sig efter att hoppat ur dammsugaren som Linda börjat använda. Vicevärden skickade en kille att hämta den, men eftersom han av allt att döma aldrig försökt fånga en mus tidigare så fick vi förklara för honom hur han skulle göra. Så med förenade krafter fick vi in den i en kartong och snubben gick ut med den – märkbart tagen av jakten. Innan vi åkte för att handla skolgrejer så åkte vi till optikern på Walmart (t.o.m. det har dom där!) och de kunde inte laga Xerxes bågar, men eftersom deras utbud av barnbågar var större än alla optikers i hela Västmanland så hittade dom ett par bågar som glasen från Xerxes söndriga bågar passade i. Så för \$80 och 15 minuter löste sig problemet galant – och då fick vi ju ett års garanti så eventuella framtida problem kan vi ju lösa på plats. Xerxes förra glasögon fick ju repareras var tredje vecka – en verklig förlustaffär för optikern i Sala. För att se något annat än Walmart så åkte vi till Target och precis efter vi gått in kom världen störtregn. När vi gick ut så hade allt regn förångats på den stekheta asfalten så glasögonen immade igen direkt när vi kom ut i ångbastun. Kvällen avslutades med ett dopp i poolen. Faktum är att det fortfarande inte känns som arbete utan snarare som semester, men det blir det väl snart ändring på :-)

2004-08-06 fredag – the Vulcan!

Idag kunde jag äntligen logga in på min arbetsdator men det krävdes en himla massa support innan det funkade. Mitt gamla felaktiga login spökade och mitt namn var givetvis helt felstavat. Min bärbara maskin funkade på jobbet förrutom att det inte gick att surfa (all annan nättaktivitet funkade). Märkligt nog så gick det att surfa om jag körde en (krypterad) VPN-förbindelse via Mälardalens högskola... Jag fick barnens bluecards och lämnade över alla handlingar till skolan som blev nöjd. På eftermiddan åkte familjen på utflykt till Vulcan Park där den stora statyn från 1904 som vakar över Birmingham. The Vulcan är världens största staty i gjutjärn och som symboliserar den forna stålindustrin. Området är helrenoverat sedan ett år tillbaka och ger ett fräscht intryck. En tant som vi råkade på berättade om en massa saker och att hon och hennes make hade gått på Samford (för förmodligen över 60 år sedan). Vädret var exceptionellt; bara 30 grader, torr luft och en mild bris gjorde att det var riktigt riktigt skönt ute.

2004-08-08 lördag – på grottur!

Helgdag och därmed gemensamma familjeaktiviteter. Min inhandlade såg kom till användning en gång till eftersom jag inledde dagen med att korta benen på köksbordet eftersom det var för högt. Vi åkte en halvtimmes bilfärd norr om Birmingham där Rickwood caverns state park ligger. Lamporna inne i bilen lyste och Linda tyckte att bildörren inte var riktigt stängd. Lamporna hade jag råkat slå på med en knapp med multipla funktioner i panelen, men vi konstaterade att vår ”fina” bil hade en skev dörr. Och det hade nog varit så vid köpet, men eftersom det varit varmt vid provturen så hade luftkonditioneringen överröstat detta brus. Suck. Att man inte tittar ordentligt vid sådana här tillfällen... Vi kommer iaf låta fixa centrallåset på garantin för att lättare kunna sälja schabraket i december. Stämningen i bilen blev ju lite mattare efter denna nyupptäckte plump i protokollet, och att importera bil känns just nu helt uteslutet. Garantier gäller knappast och försäkringspremien på importerade bilar är duktigt mycket högre så frågan är om vinsten blir så hög. Dessutom så behöver vi ju ingen ny bil just nu i Sverige (Vi har ju en 98:a och 00:a) så då blir ju kostnaden inte bara hög utan onödig.

Grottorna var riktigt spännande och jag kan verkligen rekommendera ett besök även om vi var tvungna att bära Majken då barnvagn var omöjligt i trånga gångar med trappor. Men ta med kläder som får bli skitiga för det blir dom. Sedan åt vi picknick (det fanns minst 30 ute-bord i skogen med grillar för allmänheten), badade i parkens bassäng och åkte en tur på parkens minitåg. När vi åkte hem lyckades jag vid två tillfällen åka fel och hamna på motorvägen åt fel håll – enligt mig pga tvivelaktig skyltning, men Linda var av annan åsikt :-/ Väl hemma kämpade jag med att försöka fixa vårt bredband som låser sig två gånger i timmen. Efter ett halvtimmeslångt samtal på Bellsouths support så sa de till slut – det-här-måste-bero-på-din-3com-router-det-är-ingenting-vi-kan-göra-tack-och-adjö. Och sa hade support-snobben mage att fråga om jag var nöjd med servicen!?!?! Hmmm... jag tror jag reder ut det själv och om inte så kontaktar jag Charter så får dom installera ett modem via kabelTVnätet – det blir både både billigare och snabbare. Men man vill ju inte hamna i läget att det inte funkar alls... så jag ger Bellsouth någon dags chans till. Mycket hjälp och info går att få på <http://www.dslreports.com/>

Xerxes hade fått ett brev (jo man har lördagsutdelning här!) från Shades Cahaba där han hälsades välkommen av sin lärare. Förvirring uppstod; skulle barnen inte gå i samma klass eller hade man bara glömt att ta med Zacharina på kuvertet. Vi vill att dom går i samma klass – det skulle i början ge dem en viss trygghet. Vi får prata med skolan på måndag om våra önskemål.

2004-08-08 söndag – en utedag!

Idag åkte vi ut till Oak Mountain State Park som ligger strax söder om Birmingham och kan beskrivas som snarare ett rekreatiomsområde för stadsbor än vild skog eller nationalpark. Vi köpte några enkla små spindelmans-barnlunchboxar som enkel mellanmåls-picknick och förvånades över att man kan anse att en läsk, några kex, kakor och eventuellt chips som fullvärdig lunch. Det var väldigt fint och en det fanns en stor sandstrand i anslutning till en av de många sjöar som finns i området där man golfar, fiskar, picknickar och har barnkalas. Vi såg dessutom ett gäng tonåringar bli döpta i sjön av en pastor.

Scenic drive-vägen var avstängd och det kändes lite floppigt i värmen men på tillbakavägen svängde vi in på ett djursjukhus för vilda djur där man tog hand om skadade hökar, ugglor och andra djur. Verkligen fint och vi avslutade utflykten med att besöka klappadjurenbondgården som verkligen uppskattades av barnen. Den skreva bildörren lyckades jag fixa genom att helt enkelt dra i den så plötsligt kändes bilen fin igen :-)

Hemma hittade vi en ny mus i lägenheten.

2004-08-09 måndag – barnen börjar nästan skolan !

Den här dagen skulle visa sig vara vår jobbigaste hittills. Det började egentligen i lördags när Xerxes fick ett brev från sin lärare (här delas ju posten ut även på lördagar), men inte Zacharina. Vi började få våra aningar... hade de placerat den i OLIKA klasser trots att vi blivit lovade samma klass?

På förmiddagen idag (måndag) åkte jag förbi skolan för att undersöka saken. Jodå, de gick inte i samma klass. Det gick dock inte att få tag i någon personal, så jag åkte till Samford för att försöka installera min egna hårddisk på arbetsdatorn – utan att lyckas (!). Senare åkte jag till barnens skola och blev lovad att rektor skulle ringa upp. Hon ringde upp när vi var på väg dit (före "uppropet") och lät mycket bestämt - här delar vi ALLTID på syskon. Nåja vi bad och få prata med henne när vi kom dit. Väl framme så fick vi ta samtalet med rektorn - i entrén! Vi försökte få henne att förstå att detta var viktig och att även James MacDonald (en professor i "speech therapy" från Ohio som vi kommit i kontakt med) tyckte att de borde vara tillsammans (vi hade pratat med honom på telefon tidigare under dagen). Men inget bet. Det att vi blivit lovade brydde hon sig inte om, det var ju inte hon som lovat utan Ms Patterson på skoldistriktet och det bestämmer inte hon. Vi sa att det kunde ju inte vi veta och att det var mycket dåligt att den informationen inte kommit fram och att vi inte blivit informerade i GOD tid om det var en omöjlighet (så att vi skulle kunna hitta en annan skola). Rektor stod också och berättade att de hade ett trillingpar där en var handikappad (i hallen så att alla hör - till oss föräldrar – tystnadsplikten verkar obefintlig på den punkten) Vi sa att vi var tvungna att fundera på om barnen verkligen skulle gå i den här skolan nu. "Ja gör det" tyckte rektorn.

Nåja, vi gick till aulan med alla andra som skulle börja Kindergarten. Rektorn pratade en hel del och läste upp lite brev från grade 5 och presenterade lärarna som tog sina respektive barn och gick till klassrummet. Sen, när barnen gått, började hon säga en massa otroliga saker. Mycket föll i glömska och annat hörde man inte eftersom man höll på att spricka av förvåning av det hon nyss berättat. T.ex. sa hon att även om barnen inte behöver börja skolan förrän de är sju år är det viktigt att de börjar tidigare så att de inte förlorar de viktiga åren när de får sina första betyg (i oktober). Att vi måste lämna barnen i god tid (före 7.50) för om vi lämnar dem senare kommer de att missa läsningen på morgonen (inte högläsning, utan egen läsning) eller få mindre tid (det är till 8.15) och då kommer vi att minska våra barns chanser att lyckas i livet. Helst ska vi lämna dem redan 7.30 så att de fått gott om tid att läsa på morgonen. En annan förälder frågade hur länge vi fick stanna första dagen (på onsdag) och rektorns svar fick det att vända sig i magen på mig: "30 sekunder". Jag ska helst inte kliva ur bilen, det finns femteklassare som hjälper barnen ut. En annan förälder frågade om man fick äta med barnen någon dag. Jo, om man anmäler i förväg och bara är med i matsalen (inte i klassrummet) och helst inte under de första veckorna, och betalar givetvis. Mycket av det hon sa handlade om att det var dags för oss vuxna att släppa taget. Om barnen blev ledsna när vi lämnade skulle vi bara strunta i det. Hon hjälper gärna till att slita ut barn ur bilen (sa hon med ett skratt) och sen slutar de att gråta - men det gör såklart inte ni föräldrar, hi hi. Och så en massa prat om deras fina akademiska program och all den akademiska undervisning barnen skulle få redan nu. Hon informerade också att de kommer att ha middagsvila, men rösten var beklagande och hon sa att det var State Law (tack för det skoldagar från 7.30 - 15.00 är i längsta laget för långa för femåringar tycker vi). Efter en propagandafilm om hur viktigt det var att vi inte höll fast vid barnen så var det äntligen dags att gå till klassrummen. Det kändes inte som att man blev behandlad som en vuxen förälder utan snarare som en tonåring som kom hem och sa att hon var gravid.

Jag gick till Zacharinas klassrum och Linda gick till Xerxes klassrum. För er som inte vet det så har Xerxes Down Syndrom. Barn med särskilda behov i USA slussas i första hand in i den vanliga skolan ("inkludering"), där man till skillnad från Sverige automatiskt försöker övertyga föräldrar att specialskola eller särskola är bästa alternativet – något som inte tilltalar oss. Vi därför har haft stora förhoppningar på det amerikanska systemet. Linda träffade både läraren och specialpedagog (eller nån special i alla fall) och senare också logopeden/talpedagog (de har samma ord för dem i USA). På ett sätt kändes det bättre att prata med dem, men på ett annat sätt inte. Bra för att det är ju dom som kommer att jobba med våra barn, men dåligt eftersom vi vet att så fort ett beslut måste fattas så måste chefen/rektorn göra det. Givetvis fick vi följa med Xerxes in i skolan och vi ordnade t.o.m. ett möte med fröken Special redan på onsdag. De skulle gärna hjälpa till med potträningen sa fröken special, men ordinarie fröken bara hänvisade till Special om jag tog upp det - eller faktiskt allt jag tog upp. Blir det "inclusion with or in" kan man ju fråga sig. Logopeden var visserligen trevlig, men hade aldrig hört talas om MacDonald och var definitivt inte mer än 23 år. Men hon var trevlig att prata med och jag lånade ut boken till både henne och klassläraren. Att fotografera Xerxes dag med digitalkameran precis som hemma var inget som helst problem (!) Det som störde väldigt mycket var att lärarna inte visste att Xerxes bara skulle vara där en termin och de visste inte heller att han hade en tvillingsyster. INGEN av den information vi lämnat till rektor hade skickats vidare till lärarna - INGEN! Fröken Special tyckte också att vi skulle prata med Zacharinas lärare om hennes tomatallergi - det räckte inte med att vi skrivit upp det på hennes inskrivningsblanketter (6 blanketter om allt möjligt som skulle skrivas under i värsta kontraktstil). När jag frågade hur det skulle fungera i matsalen sa hon att jag skulle se till att Zacharina förstod vilka dagar hon skulle välja den alternativa maträtten. Jag som förälder skulle ha koll på det på matsedeln - står innehåll där? Man kan ju i det läget fråga sig varför man skulle skriva ner och skriva under alla dessa blanketter om skolan fråntar sig ansvaret...

Xerxes verkade trivas som fisken i vattnet så på den punkten är det ju lovande. Och Zacharina var riktigt nöjd med sin klass och tyckte det var roligt att vara där, fast hon inte förstod. Eftersom barnen inte har något att jämföra med så tycker ju dom ingenting är konstigt så är det ju mest vi föräldrar som gapar, funderar och frågar om hur saker och ting verkligen är. Jag hade ont i magen och klump i halsen hela eftermiddan. Återigen inser man att alla problem vi haft tidigare att skaffa visum, köpa bil och ha tak över huvudet inte är någonting jämfört med när man ska lämna ifrån sig sina egna barn – i synnerhet i ett land där man inte helt delar alla värderingar och vanor.

Vi avslutade skolbesöket med att besöka gymnasalen där PTO (typ hem&skola) sålde skolstartkit (som vi redan köpt i delar över halva stan), nap-mat (sovmadrass) och lunchkuponger (!) Vi lämna \$125 där och åkte mycket trötta hem. Irritationen och frustrationen över vår situation gjorde inte eftermiddagen särskilt rolig, men vi försökte så gott vi kunde hålla skenet uppe inför barnen (som uppenbarligen varit nöjda)... Så här känns det ibland i det pryda landet där man inte visar TV-reklam om dambindor.

2004-08-10 tisdag – en dag på jobbet !

Idag for jag till jobbet runt 8-tiden och började installera den sabla hårddisken. Efter en timmes prövande så kunde datorn identifiera bägge partitionerna och jag hade nått ett delmål. Den andra grejen var att kunna koppla upp min bärbara dator så att den blev synlig på nätverket och därmed kunna synkronisera den med min arbetsdator. En skitsak men det tog mig och Greg nästan två timmar att reda ut så pass bra att det blev användbart. Fick besök av dekanen (glömt hans namn) och hade ett längre möte med Greg och Steve där vi diskuterade mera exakt vad jag skulle göra under hösten. Helt klart är att jag på datainstitutionen kommer

- hålla ett antal föreläsningar i Steves datastrukturer och algoritmer.
- Hålla lite introduktionsgrejer (t.ex. "Flopp") i Gregs programmeringskurs i java
- hålla en föreläsning- och labbserie om Linux
- hålla en eller två seminarier om datorarkitektur, cacheminnen och ev min forskning för studenterna
- hålla en eller två seminarier om min forskning för institutionen ("the faculty")

- Delta och hålla övningar i en kurs om alternativa datorparadigmer (typ neurala nät, vektormaskiner, biologiska datorer etc.)
- Ge en presentation av Sverige och hur det är att studera där på en informell student-träff
- Förmodligen även hålla delar i Roys allmänna kurs i datalogi
- Kanske delta i något (studentmedverkande) forskningsprojekt

Till detta tillkommer sådant som andra institutioner vill ha mig involverad i – något som MarySue ska hjälpa till att förmedla. Hon håller ju själv kurser om och med PBI eftersom hon tillhör en institution som har de pedagogiska ämnena, så även där kommer jag att delta. Fysikinstitutionen kommer nog också finnas med på något hörn, men det finns ingen elektronik av det enkla skälet (som man inte får glömma bort) att Samford inte är en ingenjörshögskola utan en skola med inriktningen "Liberal art". Resten av den ägnade jag mig åt att installera programvara på min dator och bekanta mig med deras webb och dess portal.

Pratade även med Steve om hans senaste ansökan om att skapa ett robotlabb på institutionen (några 100k\$ fördelat på 2-3 år)! Hans inriktning handlar mycket om AI, visualisering och bildigenkänning. Intressant med tanke på våran robotdal.

Vädret har varit milt och grått och det är tydligen ett oväder på väg; "tropical depression". På morgonen öste regnet ner och jag förstår verkligen att de väl tilltagna ränndalarna vid trottoarkanterna inte är på något sätt överdimensionerade. När jag körde till Samford så stod hela motorvägen under 3-4cm vatten. Fick av Greg veta att det kan mycket väl samlas upp till 40cm vatten i dalarna på vägbanan bara på en kvarts regnande. Jag fick låna en speciell väderradio som går igång automatiskt om det är varning för "hurricanes" eller "tornado" vilket inte är ovanligt i november-januari. Man ska ta dessa varningar på största allvar och han ansåg att scenerna i filmen "twister" inte på något sätt var överdrivna!!! Huga.

2004-08-11 onsdag – Den första riktiga vardagen!

Dagen började redan kvart i sex för att vara helt säkra att vi skulle komma i tid överallt. Skolan låstes upp halvåtta och där stod rektor och några lärare och tog emot eleverna. Barnen lämnades i aulan med var sin bok och vi gick för att lämna alla barnens grejer till lärarna. Vi nämnde mycket noga att Zacharina var allergisk mot tomater och sedan gick vi på möte med specialläraren Kay Stalnaker och talpedagog Taryn Hopper. Där skrev vi på en massa blanketter där vi godkände lärarna att de skulle få observera Xerxes ur ett "habiliteringsperspektiv". Nåväl mötet kändes bra (även om rektorn trillade in på slutet). Sedan blev jag körd till Samford där jag tänkte göra klart de sista installationerna och påbörja titta på lite material till min undervisning. Jag han ju såklart bara det första – nästan. Linda åkte till en kiropraktor som hon blev rekommenderad av Mary Sue eftersom hon har haft extremt ont i ryggen de senaste dagarna. På praktiken frågade om hon hade sitt försäkringskort med sig, men trots att det var kvar hemma så sa de bara, okej då tar vi det nästa gång !!!!! Så hon fick en behandling och kände sig väldigt mörbultad men mycket bättre på kvällen. Pratade lite med Greg och det visade sig att hans (6) barn fick hemmaundervisning – ett faktum som är betydligt vanligare här än i Sverige. Och även om Linda inte är odelat positiv till hemmaundervisning så har hon med förgårdagens upplevelser i färskt minne största förståelse varför föräldrar väljer att inte placera sina barn i skolan...

På kvällen så fick vi veta att Zacharina hade ätit pizza (med tomatsås) trots att det alltid finns alternativa maträtter så det blir ett snack med fröken imorgon. Zacharina hade för säkerhets skull bara ätit kanterna vilket jag ger henne all heder till, men samtidigt så är ju inte det en komplett lunch. Xerxes fröken hade tagit många bra bilder på skoldagen och Kay beklagade att de pga alla nya barn med särskilda behov inte hunnit ta tag i toaletträningen (Ambitiöst med tanke på att det här var första dagen). Zacharina hade varit hos musikläraren och sjungit och Xerxes hade målat idag och bägge verkade mycket nöjda med dagen. Linda insåg efter att ha åkt bil hit och dit hela dagen att mina funderingar på att cykla till jobbet kanske var en bra idé med tanke på att det skulle ge mig en viss frihet och ge henne mera sammanhängande tid, så vi får väl kika på hoj i helgen. Det går faktiskt att cykla ner från vår lägenhet på den gamla slingriga Old Montgomery Highway där högsta hastighet är 25 och sedan går det en cykelväg (!!!!) ända fram till Samford. På kvällen kunde vi konstatera att grannen i lägenheten ovanför haft någon läcka eftersom det rann vatten längst med väggarna och det var stora mörka fläckar i taket. Vi felanmälde direkt på akutnumret och även om dom i andra ändan sa att de skulle komma och kika på det så struntade de i att komma (!!!) Det blir en riktig klagomång på

kontoret imorgon för nu är vår heltäckningsmatta dyngsur på några kvadratmetrar i hallen. Grannen ovanför hade inga problem så det är väl rören i väggen eller taket som har brustit. Dubbelsuck. Min största tröst för dagen var den extremt goda blåbärspajen med vaniljglass i Samfords matsal. Kvällens väderrapport handlade mest om orkanerna "Bonnie" och "Charlie" som förutspås komma förorsaka en mindre förödelse i Florida och N/S Carolina under det kommande dygnet, men missar Alabama tack och lov –vi får nöja oss med åskoväder.

2004-08-12 torsdag – Nu är det verkligen vardag!

Mitt i natten sprakade väderradion till och larmade så jag och Linda satte oss upp i sängen med hjärtsnörp. Nu var det inte värre än "thunderstorm warning" och mycket riktigt så åskade det på som sjutton 10 minuter senare. Vi stängde av radion och somnade om.

Bonnie har dragit förbi utan något riktigt allvarligt och nu väntar alla på Charley som har lett till att man evakuerar människor från enklare bostäder ("mobile homes") i Florida. På TV visade dom tornados och en del kullvälda bilar... från Bonnies utkanter. Vårt eget väder har varit verkligen mildt och skönt – runt 23 grader och molnigt. På jobbet hänger inte klimatanläggningen med så det känns iskallt på mitt rum – det är nog runt 16-17 grader. Snacka om energislöseri. Idag fick jag helt koll på mina datorer och kunde ägna mera tid åt "riktigt" arbete – och jag börja med att översätta lite av min egen programvara "Flopp" och labbanvisningar till den. Hemma hade vicevärden inspekterat vattenskadan och sa att det torkar upp (av sig självt) och sedan får vi väl måla över fläckarna. Rädslan över mögel och röta var inget den snubben verkade fundera på. (!) Läckan hade berott på en trasig WC-stol i lägenheten ovanför.

Att behöva sitta i sin bil på tomgång i en kvart bara för komma fram till upphämningsplatsen i skolan känns helt enkelt löjligt så Linda funderar på alternativa lösningar. Men det är ju inte enkelt när allmänna kommunikationer är obefintliga och trottoarer bara är en buffertzona på sina platser mellan gatan och gräsmattan. Jag försökte ju gå från Samford till barnens skola igår men det var både svettigt i värmen och väldigt mycket längre än man kunde föreställa sig genom att bara titta på kartan. Att gå fram och tillbaka i mycket rask takt skulle ta en timme enligt mina tester och beräkningar och då ligger ju universitet och skolan väldigt nära varandra i förhållande till mycket annat... Sista checken i checkhäftet gick idag till Alagasco (gas-leverantören) som ville ha \$3 för gasen och \$133 i deposition... Fick kontakt Eric som är en barnvakt MarySue förmedlat. Vi behöver ju en sådan inför nästa veckas föräldramöte. Så här med (pytte)lite perspektiv så måste jag ju säga att det är gått bra att få allt att någonsånär funka. Även om skolfrågan blev jobbig så hade ju var och en av allting kunnat gå lika jobbigt och en grej av 10-20 stycken måste ju ändå ses som bra – eller hur?

2004-08-13 fredag – En cykel!

En dag som alla andra. Åt lunch med Steve och Bruce ("prefekten") och hamnade vid samma bord som Perry (en fysikprofessor) och George Atchley som är ansvarig för Samfords planetarium. Det intressantaste var att de diskuterade gemensamma studenter. Man inser då hur litet Samford är på tekniksidan jämfört MdH. Matte, Data, Fysik, Kemi, Biologi och Geografiinstitutionerna är inte ens tillsammans lika stora som MdH's datainstitution IDt (som inte tillhör de större). Trevligt på sitt sätt när man får en helhetsbild över en enskild student. Samtidigt så diskuterar de sina möjligheter till tillväxt som vi hade för 6-7 år sedan. Hur som helst blev jag inbjuden att hålla ett prat om datorer ur ett fysikperspektiv i slutet av september. Kul! På eftermiddagen när Linda hämtat barnen i skolan så åkte vi och köpte en billig cykel. En 21-växlad Huffy utan skärmar plus en hjälm gick på \$80. Det är ju ingen cykel jag hade köpt i Sverige med tanke på rost och att allt var av lägsta kvalitet, men med 6 månaders garanti så blir ju det perfekt för mig. Barnen hade fått med sig sina första betyg (!!!) hem och även listan på vilken läxa som ska göras under den kommande veckan! Tuffa pix för en femåring tycker jag. Det knöliga med att barnen går i olika klasser är att vi inte vet hur integrerad Xerxes är i den vanliga undervisningen för det går ju inte att jämföra vad barnen gör. Men det kanske är meningen... Hur som helst så ser fram emot en skön och sval helg. Så här i utkanten av Charley så är det skönt och svalt – strax över 20 grader vilket är rekordkallt för Alabama så här års (fick gå tillbaka till 1960-talet) men ingen klagar. Linda hade varit hos chiropraktorn igen, denna gång med kammarkollegiets försäkringskort. Dom tittade på det, kopierade och sa något om "får vi väl se hur det

här går” och behandlingen kunde fortsätta – inga patientavgifter och hur enkelt som helst (!) Det måste väl smälla till snart?

2004-08-14 lördag – En dubbelutflykt!

Efter sovmorgon och morgondopp så åkte vi till ”Critter Creek Farm” som ligger en halvtimmes färd sydväst om Birmingham. Barnen kunde titta och klappa på djur och leka i en liten lekpark under några timmar. Sedan såg vi en brun skylt (=sevärdhet) på vägen hem som vi oplanerat började sikta på. Det visade sig vara ett gammalt smältverk som hette Tannehill och som användes på 1850-talet och blev slutligen förstört av jänkarna under inbördeskriget. Vi åt en glass och förundrades över ”plankvägen” som gick en liten stump genom området. Vägen var gjord av ihopspikade tvåtumsbrädor och var 3-4 meter bred. Innan järnvägen slog igenom hade dessa vägar varit avgiftsbelagda (de var ju bekväma att åka på, men dyra i underhåll) och den längsta var 84 miles lång (!)

Bra svensk design har man hört talas om, och man förstår varför den är så berömd när man ser alla opraktiska saker här. Kylskåpen är så låga att man måste sätta sig varje gång man måste ta ut något. Tvättmaskinen är visserligen bekväm att plocka i och ur saker eftersom den är toppmatade, men eftersom trumman är horisontell så centrifugeras bara tvätten – den ”knådas” inte och blir därmed inte helt ren. Diskmaskinen har bara en rotor i botten vilket gör att man inte kan fylla den för då blir disken inte ren och alla maskiner låter minst 90dB. Men det kanske också är ett utslag av att hyreshusägarna i det här landet väljer alltid det absolut billigaste som går att få och det blir ju det vi ser. Som svensk är man ju bortskämd med ganska hög kvalitet om man bor i allmännyttans bostäder. Men vi trivs bra i vår lägenhet – det känns ”hemma”. Bilen går bra. Bredbandet har inte krånglat en enda gång den senaste veckan efter att jag fixade en inställning så något byte blir inte aktuellt. Vi fick visserligen ingen tidning i morse, men det var bara att ringa och ange sitt telefonnummer i den automatiska felanmälningen så kom tidningen en timme senare.

2004-08-15 söndag – En dubbelutflykt till!

Idag tänkte vi gå till den stora botaniska trädgården i Brookwood village bara några kilometer från oss. Det utlovades komfortabelt väder med rekordlåga temperaturer – bara 82F vilket motsvarar 28C. Vi kämpade tappert i två timmar sedan gav vi alla upp och åkte hem för att bada i poolen. Jag berättade detta senare för MarySue och hon hittade inget riktigt bra diplomatiskt svar på våra klimatpreferenser. Hon såg oss som mesar när jag berättade att det är fakittiskt inga problem att gå ut i bara Tshirt för att hämta tidningen på morgonen när det är -20F och insåg att det var bara en ren förskjutning av skalan... På kvällen åkte vi till Wald Park i Vestavia Hills (5 minuters bilfärd) som vi sett en brun skylt till och vi blev inte besvikna. En lekplats med en klätterställning som vi aldrig sett maken till. Barnen sprang som skottspolar i en timme runt och upp och ner...

2004-08-16 måndag – (-)

Idag så körde jag bilen till verkstan så att de kunde fixa centrallåset. Det var gjort på en kvart och jag behövde inte ens betala självriskan på \$50. Hurra! Jag cyklade till jobbet vilket gick på bara 7-8 minuter och jag trampade ledigt i 21:ans växel. Fick klart mitt labbmateriel till en kurs och cyklade hem. Denna gång på dryga kvarten, på 2:ans växel och betydligt svettigare. Backen kändes mycket brantare uppför än nerför... Vi konstaterade att även om skolan anser sig vara superduktig på massor av punkter så är deras matkulturuppfostran utvecklingsbar. Veckans skolmeny består av (i ordning från måndag till fredag) Hamburgare, Tacos, Pizza, Pasta(!) och Hamburgare (glass till efterrätt). En ytterligare aspekt på detta är att det är tomat i princip i alltihop så Zacharina får ta med sig matlåda! Här lagas ingen specialmat till dom som inte tål maten eller har särskilda önskemål. Idag åt hon bara potatismos så det där med integrering gäller ju inte allergiker och vi inser att matlåda kan vara ett bra alternativ av många olika skäl. Faktum är att vi har sett på Xerxes bilder att många barn har egen låda. Självklart ingenting vi kommer gapa om nu, men en klar skillnad från vad vi är vana vid både till innehåll och attityd. Annars verkar barnen fortfarande trivas. Fikakultur är heller ingenting som dom har fattat här. Jag minns tydligt när vi hade flyttat klart och jag frågade Greg om han ville ha kaffe. ”Nä, jag är inte törstig och jag har vatten i bilen.” blev svaret. Idag när barnvakten Eric susade förbi

för att bekanta sig med barnen (på en minut) så blev svaret ungefär detsamma. Kaffe dricker man här utspätt medan man utför logistiska övningar dvs på väg någonstans i bilen eller korridoren. Frågan är om det här inte är något vi bör fostra amerikanskerna i –gränsen måste ju gå någonstans :-)

2004-08-17 tisdag – föräldramöte

När man tror att man har varit med om alla de största och inledande konstigheterna så får man uppleva ett föräldramöte på barnens skola. Men innan jag kommer till det så börjar vi med morgonen då Zacharina absolut inte skulle gå till skolan. Med tanke på att hon aldrig blåvägrat gå till dagis i fyra år så var beteendet anmärkningsvärt. Och hennes argument var att hon inte vågade äta för tänk om det fanns tomat i – ingen kunde ju säga till henne och hon fick ingen hjälp i matsalen och hon skulle minsann stanna hemma. Vår egen teori är att hon helt enkelt känner sig otrygg och saknar kontroll över situationen när hon inte förstår vad andra säger, men även inte kan som hemma bara gå ut i trädgården och leka själv eller med någon kompis. Hon är helt beroende av andra. Nu projicerar hon det på maten. Efter en hel del övertalande så kunde Linda räcka över en minst sagt ledsen flicka över till Mrs Downie på morgonen. På eftermiddan var hon jätteglad för hon åt en korv som det inte var ketchup på. När babysitter Eric kom så drog vi på föräldramöte (eller "open house" som vi först associerade till något annat). I gymnasalen satt alla föräldrar hopknökade och lyssnade på rektorn som orerade i en kvart om exakt samma saker som hon tog upp för oss i onsdags. Därefter fick vi gå till klasserna och lyssna på lärarna. Vi började med Xerxes lärare Kyra Rowland som berättade en massa olika saker, men det vi fastnade på var dels att man får ett slags omdöme eller betyg varje vecka. Och att man använder ett trafikljus på väggen med klädnypor på. Varje barn har en klädnypa och om man betar sig bra så är man på grön, men om man inte lyder eller bryter mot någon regel så åker man upp till gult och betar man sig riktigt illa därefter så åker man upp på rött. Det finns säkert lärare i Sverige som skulle vilja ha det så, men tack och lov är ju inte den människosynen politiskt korrekt. Efter att halva tiden gått (ca 20 minuter) så gick vi över till Zacharinas fröken – Mrs Downie. Här användes ett positivt belöningsystem med biljetter och krimskrams till duktiga elever vilket kändes aningen bättre. Vi fick också veta att hennes allergiproblem finns nerskrivna i kökets dator så när Z anger sitt kontonummer 6607 så skrivs en text ut för personalen ("no tomatoes") och de kontrollerar om det blivit rätt. Så när hon vet att så sker så blir hon nog lugn – hoppas vi. Och 20 minuter efter att vi kommit in så gapade rektorn i högtalarna om att nu låser dom skolan. Med tanke på att vi inte fick mycket tid att ställa frågor så undrar man vad syftet var med mötet... Vi fick i alla fall se en video med barnens skoldag (Zacharina stod som en svamp och bara sög in ord och vad de andra gjorde och hängde med anmärkningsvärt bra.). Nästa möte är ett kvartssamtal i oktober och under den tiden så får vi hem minst ett brev i veckan med arbetsmaterial och betyg som vi ska skriva under och skicka tillbaka. Som lärare slog det mig hur bundna lärarna var till allt skolmaterial som proffspedagoger utvecklat (och sålt för säkert dyra pengar). Både jag och Linda fick (oberoende av varandra) intrycket av att lärarna själva inte hade så mycket egna idéer eller eget material utan litade blint på det nya fantastiska materialet (program) som de fått in. Som sagt väldigt fokuserat på betyg, akademiskt innehåll, läsning och väldigt lite "fri lek" (endast 20 minuter rast + lunchrast på en skoldag från 8-15) för 5-åringar känns mycket fjärran från Sverige... Hemma hade Eric nattat barnen (Zacharina hade ju lagt sig innan han kom och låtsades sova för hon tyckte han såg elak ut (?)) men allt hade ju gått fint så man får väl vara nöjd. Betalningen kunde vi ta nästa vecka. På Samford hade jag börjat förbereda doa-föreläsningar och funderade på varför t.ex. www.aftonbladet.se anses vara "banned site" av Samford som följaktligen har stängt av allt snusk som kvällstidningen står för. Märkte att massor med webbsidor var spärrade med mer eller mindre naket innehåll, men även helt vanliga sidor var spärrade. Vidare så är alla portar till suspekt programvara (Kazaa men även delar av DC++, MSN messenger m.m.) avstängda och alla IPadresser ligger bakom en fet brandvägg eller proxy-server. Epost som innehåller bilagor av annan typ än txt, pdf eller doc filtreras bort. SPAM (men även mejl på språk man inte kan läsa) sorteras också bort ibland och kommer aldrig fram. Här litar man inte på sina anställda och tar sitt ansvar mot studenternas eventuella moralsnedsteg. Tur man har sin mdh-adress och kan köra eventuell trafik genom krypterade VPN-tunnlar om det skulle behövas... Hemma via Bellsouth finns det däremot tack och lov inga spärrar.

2004-08-18-21 ons-lördag – IEP & Birmingham Zoo

Vardagen smyger sig på och allt färre nyheter dyker upp och saker som ter sig svåra att hantera. Men vissa saker är svåra. T.ex. att barnprogram på tv ständigt avbryts av reklam vilket får Xerxes att bli helt förtvivlad; programmet var ju inte slut. Och man går fortfarande i de enorma mataffärerna med 50 sorters flingor, 20 sorters pannkaksmixar och 30 sorters buteljerat vatten och när man har traskat omkring en timme och inser att man knappt handlat någonting för att det ser konstigt suspekt ut, äckligt eller t.o.m. oätbart så hugger man till slut något i hyllan och tänker "måste ju prova i alla fall". Och man blir lika ofta positivt överraskad som besviken. Och sen står man där igen dagen efter och funderar varför dom inte har Scans falukorv... eller nån annan falukorv...eller i alla fall färdigkokt korv som vi är vana vid i Sverige som bara är att steka. Mest besviken blir man när produkter som finns i Sverige är något helt annat här. Den svenska och amerikanska "original-Pepsodent-smaken" skiljer sig som äpple och tabasco. Kan dom inte stämma varandra för varumärkesstöld eftersom det enda de har gemensamt är logotypen?

Jag fick mitt Samford-ID-kort men det blev inget vanligt utan ett temporärt utan min bild. För att gälla till 31:a dec 2005 och vara temporärt får en att höja på ögonbrynen men jag kunde lägga över pengar på det och åtnjuta de rabatter som anställda har så jag är nöjd. \$2 på fredagar för en komplett buffélunch med efterrätt är bra för ekonomin – och magen.

I torsdags mötte vi skolans personal för att upprätta en IEP (individualized educational program) för Xerxes. Man blir nästan gråtfärdig när personalen upphöjer honom till skyarna och säger hur duktig han är – något som även återspeglas i vilka målsättningar man har för honom i december. Och vi kan se vilka framsteg han har gjort på bara två veckor; Han har redan sagt sitt andra ord på engelska (bear) och säger "bye bye" till fröken när jag hämtar. Han har börjat rita och måla noga istället för att "kludda". Han klarar nästan att hålla sig innanför linjerna när han ritar – något som han absolut inte kunde för en månad sen. Han försöker skriva sitt namn! Han deltar i alla vanliga aktiviteter.

Mattanterna älskar honom, han har hjälp där, men väljer mat (pekar), knappar in sin kod (vi betalar för maten) och bär sin bricka till bordet. Om någon annan elev har tappat en servett säger han till. Han äter snyggt och prydligt och plockar undan efter sig. Och mängden resurser är påfallande liten: han har ingen personlig assistent och speciallärarna är bara med honom 1/5 av skoltiden. Så om det inte funkar i Sverige så beror det nog på någonting annat (fel attityd tror jag är en viktig del). Däremot så får han träffa talpedagog 1 timme i veckan vilket ska jämföras med 3-4 timmar om året i Sverige. Zacharina har däremot haft svårare att integrera och protesterat i princip varje morgon även om det gick lättare i slutet av veckan och hon är alltid nöjd när hon hämtas från skolan.

Cyklandet till och från jobbet går fint, men cykeln är kanske vad man kan förvänta sig för \$59 – långt ifrån Shimanovväxlar; kedjan hoppar uppe på kugghjulen men det borde ge sig efter en smörjning. Under lördagen så var vi på Birmingham Zoo tillsammans med PADS som är en lokal organisation för alla familjer med barn som har Downs syndrom. Vi behövde inte betala någonting för varken inträde eller mat – det ingick i medlemsavgiften. Och medlemsavgiften var gratis... Pengar får man in genom generösa välgörare... (!) Det är väl så det funkar här.

2004-08-22 söndag– en tadetlugntdag

Vi tog det lugnt helt enkelt

2004-08-23 måndag & tisdag – pre-school faculty workshop

Idag samlades alla anställda i teatern/aulan och provost ("rektor för undervisning") Bradley Creed pratade och en massa annat folk om allt möjligt. Schemat hölls till punkt och pricka. Fick ett USB-minne med Samfordlogga på. Intressant är vinklarna på diskussionerna; t.ex. en för oss ganska udda frågeställning men helt central här är "Hur påverkar studentens tro inlärningsförmågan" (!) Vi fick en tjock bibba med papper och då och då så frågade Creed om någon hade ett papper i bibban utskrivet i en annorlunda färg eller hade någon udda krumelär på någon sida och så vann den lycklige en T-shirt eller presentkort på \$50. Allt var ju inte kul att lyssna på – i synnerhet inte dom som bara läste innantill men jag somnade i alla fall inte. Fick träffa en min mentor; Alan Spies på Pharmacy, och det är ju skitbra att ens mentor inte är på samma institution – det kan ju kännas lite mindre känsligt när man tar upp saker då. Jag gick på en session om plagiering och även där var frågeställningarna omvända mot oss. Vi (i Sverige) diskuterar snarare vad som kan anses vara fusk. Här är det redan definierat (3-4 konsekutiva ord utan referens!!!) och man diskuterar istället om prövningen

bestraffningen ska ske inom akademins väggar eller i en vanlig domstol. Vidare har man problemet att resultatet från själva "domen" inte registreras som hos oss (nåja det finns en process hos oss men den funkar inte alltid). Hur som helst mycket intressant. På kvällen så kom barnvakten Eric och Greg med hustrun Becky samtidigt och vi kunde dra gemensamt till "the club" som skulle vara ett löjligt lyxigt och dyrt ställe med utsikt över hela stan. Och utsikten var vacker, och stället var säkert skitdyrt men inte särskilt snoffsigt. Snarare sunkigt och besticken låg bara osorterade i en hög intill tallriken. Hursomhelst trevligt sällskap, mycket prat, god mat, ingen sprit så klart och till och med mycket vacker musik. Men klockan 8 så sa provost Creed efter sitt tal att nu-är-det-slut. Lite snopet – vi hade ju väntat oss en helkväll men vi gick ut på en kopp (varm!) te tillsammans med paret Kawell och dubblade utetiden och hade jättetrevligt. Träffade under dagen och kvällen David Finn och hela hans sällskap som planerar en transnationell kurs i specialpedagogik. Sällskapet bestod av Växjö Universitet (!!!) så jag fick träffa Idor Svensson som var STINTstipendiat 2001. På andra kanten stod lärare från Universitetet i Liberec, Tjeckien och gissa om de tappade hakan när jag kliver fram började prata tjeckiska med dem. Det visade sig att bara en pratade hygglig engelska och en av dem kunde lite tyska så mitt sällskap var mycket, mycket uppskattat. Kul det med. Men att översätta från engelska till tjeckiska i vilket fackämne som helst övergår helt min kompetens. Men som sagt så var bara min närvaro ett bra stöd för dessa människor. Helt otroligt att vi träffar på ett sällskap med svenskar och tjecker och amerikaner (som alla tre har olika syn och praktik inom detta ämne) som pratar om barn som Xerxes och vi är dessutom mer än välkomna att delta i veckans program. På the Club var dresskoden blandad – allt från Emilys (jobbar på matte) T-tröja-direkt-ifrån-jobbet och Perrys jumpaskor till mycket välklädda så vi smälte bra in i mitten. Trevligt att alla under 50 tilltalar varandra vid förmamn – det gör det hela mycket mera avslappnat. Men tjeckerna envisades att nia mig ända tills att jag sa att jag aldrig någonsin blivit niad så det fick dom gärna sluta med – i alla fall med mig. Och vanlig tjeckisk anda så bad de om ursäkt för att de hade så dumma vanor (jajaja det är lugnt tänkte jag i det tysta). Hemma väntade Eric och ville för våra två kvällar ha blygsamma \$45 så han fick \$50 och han sa att vi fick gärna ringa honom igen – vilket vi väldigt gärna gör, men inte de kommande veckorna. Zacharina tyckte det var jobbigt... även om hon kom bra överens med Eric (efter att hon fick glass av honom)

Under tisdagen så var det mera aulasamling under förmiddan där en demograf från Texas höll ett långt prat om hur USAs befolkning kommer förändras under de kommande åren. Han var mycket exalterad och uppjagad av faktum att 2050 så kommer mer än befolkningen vara hispanisk. Jag tänkte i mina egna tankar att det är ju bara sant om hela samhällsstrukturen kommer vara oförändrad. I händelse av revolution, större krig eller fantastiska uppfinningar/paradigmskifte så behöver ju inte det bli sant. Och ur ett europeiskt perspektiv – vem bryr sig. Vid den tiden så har våra socialförsäkringssystem brutit samman så revolutionen i Europa har redan förändrat förutsättningarna till dess. Enda anledningen att USA kan dra på det är att de har så stor invandring. Under eftermiddagen träffade jag åter David Finn med hela sitt sällskap och jag följde med dem runt och var lite social. Sedan var jag väldigt trött!!!

2004-08-25-29 ons-söndag – resten av veckan

Under resterande dagar så planerade jag föreläsningmaterial och kom fram till att jag saknade information. Upptäckte det på torsdagen när jag plötsligt tvingades parkera jaaaaättelångt borta eftersom Campus var avstängt. För en amerikan är jaaaaättelångt allt som innebär mer än 30 sekunders gångväg och i detta fall var det frågan om 6-7 minuter. Det är till och med så att studenter som bor på campus tar bilen till föreläsningen –inte undra på att folk är feta i det här landet. Nåväl jag beklagade mig hos sekreteraren att jag inte visste något om detta för då hade jag valt att ta bilen en annan dag. Mattelyn svarade att det hade gått ut ett mejl och då slog det mig att alla mina samford-mejl bara kom från individer – aldrig från grupper. Jag delgav mina tankar till Mattelyn och någon timme senare rasade det in mejl från chefer och andra anställda. Inte lätt att veta något som man inte får veta, men det fixades fort. Varför tog jag bilen då när jag normalt sett cyklar? Jo jag hade tänkt att skaffa mig ett Social Security Number (SSN) för att förenkla livet ibland, och då är det säkraste sättet att åka upp till Social Security Office i stan vilket jag gjorde. Där fick jag lämna försäkran att jag inte hade vapen med mig och polisen rotade igenom min väska innan jag släpptes in i den sunkiga kontorslokalen. Där satt det amerikanska samhällets bottenskrap och hoppades på handikappstillstånd och socialbidrag/matkuponger... och så jag. Och självklart kunde jag inte få något SSN. Handläggaren

knappade in siffrorna på den lilla fasthäftade lappen i passet och sa. Du kan få ett SSN med detta visum om du lämnar ett brev från din arbetsgivare som säger att du är anställd. Men som vi alla vet så innebär ett J1-visum mycket explicit att man inte får arbeta. Jag har ju inget arbetstillstånd i alla fall så det hela blir ju en klassisk byråkratiskt omöjlig fint som är ouppnåelig. Jaja. Jag nämnde det för internationella sekretariatet på Samford och de skulle se vad de kunde göra. Pratade även med Roy om min inblandning i hans kurser och han ville gärna att jag dels pratade om Sverige för hans minor-studenter (ska ju göra en sådan presentation för majorstudenterna) men kanske även prata om VHDL på hans digitalteknik-del. Kul i alla fall att göra något lite vid sidan om det vanliga. Vi blev bjudna hem till Clara för ett farvälparty till svensk-tjeckiska-sällskapet, men eftersom hon trodde att våra barn skulle "skada" sig på hennes trappa, glas och ornament (riva huset alltså) så var ju dom inte välkomna och eftersom vi inte ville dra in en ny barnvakt så fick denna professor på department of family studies fortsätta att studera familjer på papper. Jaja mina värderingar drar inte jämt någon annanstans än i arabvärlden verkar det som. I Amman blev vi av många, snudd på ifrågasatta, som föräldrar när vi lämnade barnen hemma i Sverige. Det finaste man har, ska man ju visa upp! Och jag håller helt med, men väljer en lite mer defensiv linje när jag är gäst. Fredagskvällen spenderade vi hemma hos familjen Kawell och trots att det var 9 barn i huset (ålder 1,5-14) så hördes inte ett pip – jag lovar! Dom hade liknande erfarenheter av folk som inte vill bjuda hem en 6-barnsfamilj... På lördagen åkte vi till en bokhandel där dom hade sagostund och pyssel – mycket uppskattat och sedan köpte vi dykleksaker till Zacharina eftersom hon klarade av att simma tvärs över poolen – en morot vi hade lovat henne. Det var dock inte så enkelt för trots att det var 32-34 grader i luften så är poolsäsongen över enligt Alabamaiterna och affärerna börjar redan fyllas med Halloweengrejer. Plastgranar inför den kommande julen (!!!) plockar man fram efter labourday (nästa vecka alltså). Zacharina blev i alla fall överlyckligt när vi hittade tre "diving hoopers" och dök sedan länge i poolen. På söndagsmorgonen när det bara var 27C stannade vi vid Kelly Ingram park mitt i Birmingham för det hade någon på www.tripadvisor.com rekommenderat. Mysko ställe som såg tämligen nytt och fräscht ut med en massa kostverk, stenar och en svarta uteliggare. En äldre man gick till oss och presenterade sig som Lyndson och förklarade att han kunde guida oss runt. Och ... det kunde han väl göra. Han visade runt oss i parken som var ett minnesmärke efter de fyra flickor som dödades i ett bombattentat på 60-talet. Händelsen ledde till de svartas uppror med Martin Luther King i spetsen fick bort de flesta rassegregerande lagarna. Hur som helst så var det väldigt kul att få höra och träffa en människa som man aldrig annars skulle få träffa. Att få höra om den förste svarta miljonären, om kravallhundarnas träning och den första svarta radiostationen (skylten fanns kvar som ett monument) och mycket annat kring "civil rights". Vi lämnade \$10 till denne halvblinde veteran för en trevlig guidning och for till Linn park så att barnen kunde kika på fontäner och forsar – också den i centrum. Hela eftermiddan spenderades på McWane center, som är ett slag vetenskapligt upplevelsemuseum typ Tom Tits fast mycket lite fräschare. Det går att berätta massor om vad som fanns där och hur skoj barnen hade, men jag nöjer mig med att säga att det var bra, men bara knappt prisvärt. Men allt skoj kostar ju... Det har slagit oss förr, men man funderar varje gång när man åker genom downtown hur slitet och övergivet allt är. Man fattar inte att en ägare till ett hus på 10-15 våningar stort som ett helt kvarter bara lämnar byggnaden åt sitt öde. Och det handlar om kanske 25-30% av alla byggnader i hela centrum... Kvällen ägnades åt att leta efter fjärrkontrollen och efter en dryg 1½ timmes intensivt letande så hittade vi den... Efter en del diskuterande kom vi fram till att barnen är mogna för veckopeng så från och med idag så får Zacharina \$1,50 om hon plockar in och viker sina kläder och Xerxes måste i rättvisans namn städa i barnrummet varje fredag för att få sin peng. Som det är nu så går det varken motivera sakers värde eller arbetet bakom pengarna så det är väl bäst att gå över till lite praktik.

2004-08-31 måndag – Studenterna börjar

Satt med på tre föreläsningar i tre olika kurser där alla introducerade innehåll och exmination. Tre saker slog mig: närvarokontroll, detaljerade betyg och pekpinnar. Man förväntas vara med på alla föreläsningar för annars så kan man missa material som kan komma på proven. Vissa lärare sänker betyget med något eller några steg om man har för mycket frånvaro – har till och med hört talas om "sen ankomst" som också kan leda tills sänkt betyg. Betyg man kan få på en kurs är A,A-,B+,B,B-,C+ osv ända ner till F. Ganska stor skillnad mot vårt G och U eller vår extremaste variant U,3,4,5. Min tanke var att det är svårt att med så stor exakthet verkligen kunna mäta kunskap – det är ju svårt nog med U,3,4,5 för vi vet ju att det finns 5-studenter som kan mindre än dom som har 3:or eftersom de

kanske har pluggat inför tentan istället för användbar kunskap. När jag diskuterade saken med lärarna så höll de väl i princip med mig, men så här ser systemet ut och ingen är beredd att ändra sig (om det ens är möjligt rent praktiskt). Om jag upplever mig tjatig när jag säger att studenterna måste ta tag sin kurs redan från början istället för inför tentan så är det inte i närheten vad lärarna här bombar studenterna med. Istället för att trycka på vad de inte kommer lära sig så hotar man med dåliga betyg. Det här samhället är helt besatt av sin scoring, och när man nämner det så håller alla med att det har gått för långt. Men man ser inte riktigt att man gör lika dant själv... Under den gångna veckan har jag i tidningen kunnat läsa scoring på de 100 bästa grundskolorna, 10 bästa motorvägar, 5 bästa bilförsäljarna, 300 sämsta broarna osv osv osv. Taylorismen lever i högsta välmån här. Och så fick jag ett mejl från Clara där hon bad oss komma i alla fall – och vi är ju inte sämre att vi kan mötas på halva vägen så vi lämnar badbollen och basebollracket hemma. Ska bli spännande att se hur dom bor.

2004-08-31 tisdag – Convocation

Fick låna en svart kappa och uppochnedvänd hatt för att kunna vara med som faculty member vid "University convocation" – en ceremoni inför terminstarten inför alla lärare och studenter (jo skolans teater är STOR; 3-4000 platser) där man delar ut pris till bästa läraren och där presidenten för skolan håller ett längre tal. Mike påtalade möjligheten att jag kunde bli arresterad för att bära kläderna på det sättet som jag gjorde. Inte lätt för mig att veta och började vända på kläderna. Nå kläderna var rätt – det var snarare att jag hade shorts på mig och kunde snarare bli tagen för att vara blottare och dessutom så hade jag vita strumpor (dom borde ha varit svarta). Jamie grubblade om hur dåligt hennes kläder satt (hon födde barn i maj) varpå Mike tyckte att hon skulle ställa sig bredvid mig så skulle ingen bry sig om henne längre... Nåväl. Det var en trevlig tillställning på en knapp timme där presidenten höll ett fantastiskt bra tal som även om det pågick i nästan en halvtimme så vävde den snyggt ihop kriget, skolan, terminstart, nanoteknologi, fusk, det lilla och det stora på ett imponerande sätt. Satt sedan med på Steves kurs om "current topics" som verkar vara en kurs som vi borde ha. Det slog mig att på denna kurs för 3 årsstudenter så var det studenter som inte kunde skriva pseduokod för en algoritm som hittar största talet i en lista (!) Diskuterade just detta med Steve och han har försökt övertala dessa studenter att välja en annan major, men det är ju svårt med bland annat tanke på vad det kostar att byta spår i termer av tid och därmed indirekt pengar – det är dyrt att gå på Samford. På kvällen virrade vi runt i Iverness i nästan en trekvart eftersom Clara hade skrivit gatunummer 3509. Med tanke på att numrena började på 3901 så blev vi förvirrade och ringde och efter långa mobilsamtal så kom vi till slut fram på 5309. När jag sa att de bodde inte på 3509 utan 5309 så envisades hon med att påstå att dom bodde visst på 3509 och för att bevisa det tog hon fram ett kuvert med adressen på: "Titta". "Jaaa, det står ju 5309". "Oj" blev svaret efter mycket tankemöda, "min dyslexi är kanske lite värre än jag insett". Clara tar då ett steg bakåt, rodnar och jag ser att hon håller på att rasa genom golvet av skam och hon ber om ursäkt hur länge som helst. Nåja ingen fara på taket. Huset var stort som en halv fotbollsplan och dessutom i två våningar. Konstverk överallt och mycket storslaget vi blev bjudna på... korv med bröd. Inte riktigt vad man väntar sig av ett värddar som skulle kunna äga halva Ransta. Nåväl kvällen flöt på bra, barnen skötte sig imponerande exemplariskt och jag fick prova mina simultana språköversättningsegenskaper till det yttersta. Vi fick lova våra nyvunna tjeckiska vänner att kontakta dem nästa gång vi passerar Liberec.

2004-09-01 onsdag – en dag i skolan

Linda hade varit på barnens skola Shades Cahaba och här är hennes berättelse. Idag var jag på besök i Zacharinas klass. Jag skulle komma till lunch och äta med klassen. Så 10 i 11 stannade jag vid skolans lekpark där Zacharinas klass hade sin (enda) rast. Efter rasten följde jag helt enkelt med klassen bort till matsalen. Matsalen ligger bredvid expeditionen och där blev jag stoppad eftersom jag inte hade skrivit in mig och fått ett "Vistor's Pass". När jag gjort det fick jag gå in i matsalen. Vilken fruktansvärd ljudvolym! Och det var inte ens en stor matsal. Men högt i tak och kala hårda väggar och tak som fick ljuden att eka. Jag har aldrig varit med om något liknande, och det får mig att tveka igen. Välutbildade barn med hörselskador? Det vill man ju inte ha direkt. Det förvånade mig också att Xerxes kom med specialläraren samtidigt som mig ca 10 minuter innan hans klass kom. Sen satt han själv och åt! Det måste jag fråga om (svaret var att man gör så här på den här skolan inledningsvis med barn med särskilda behov, vilket får ju anses som bra). På tal om mat och äta så

brydde sig inte läraren om ehurvida barnen verkligen ÅT eller kastade allt. Förvånande tycker jag eftersom det handlar om femåringar.

Efter maten (som stressades på för en del) bar det iväg till klassrummet. Barnen gick på led och läraren sa hela tiden åt dem att de var tvungna att hålla armarna rakt ner längs benen. Då och då talade hon om vilka som skulle få uppförandepoäng för att de gick fint.

I klassrummet var det min tur. Jag delade ut chokladbollar till dem som ville ha – några tyckte att de var jättegoda, andra att de var äckliga och några vågade inte smaka. Sen berättade jag historien om hur Sleipner kom till. Jag hade några pappfigurer till min hjälp. Efter det lekte vi Bro, bro, breja. Men vi hann inte bli klara, det var bara tre kvar när läraren abrupt avbröt och nästan jagade iväg barnen till musiken. Jag hade svårt att hinna med!

Hos musikläraren var tempot lugnare, och hon använde inga förtäckta hot. Istället var hon glad och uppmuntrande. Vi sjöng Imse vimse spindel och blinka lilla stjärna. Sen var det dags att gå igen. Klassen skulle gå till bilden. Jag trodde jag skulle få en minut med muskläraren, men icke – hon bytte barn med bildläraren och gick på led med dem. Jag följde med bort till bilden och frågade om jag fick vara med. Men det fick jag inte, föräldrar är inte välkomna om de inte är inbjudna.

Kort sammanfattning: jag får komma, men bara för att utföra en speciell uppgift. I annat fall är jag bara ivägen. Det rimmar bra med uppfattningen vi tidigare fått att föräldrar är, i det närmaste, skadliga för barnens utbildning. Jag hoppas VERKLIGEN inte att föräldrar som besökt mina elever genom åren känt på det viset.

2004-09-02 torsdag – som vanligt

Var på ett institutionsmöte – något man har ca två gånger om året; en timmes utbyte av information. Kändes ungefär som hemma förutom att det inte fanns någon miljöpunkt på dagordningen. Först kan man ju småle åt det, men de tar verkligen inte dessa frågor ett dugg på allvar. Det är helt okej att lägga ut 100-sidiga dokument på webben och låta studenterna skriva ut dem på enkelsidiga papper i font 15. Man ser det inte ens som slöseri med några resurser över huvudtaget. Samtidigt har dom en ganska strypt budget, fast så är dom ju inte fler än 13 och försöker spänna över lika stora ytor på grundutbildningen som IDt och IMa gör tillsammans. Men ingen klagar. Ingen gnäller. För här är det precis som hemma – gnäll leder ingen vart och arbetsmiljön kan behållas ganska positiv.

Linda (+ Majken) kom och hämtade mig för att vi var bjudna på lunch med dean ("dekanus") David Capman och hans hustru "Bonnie". (Undrar vad svensk representationslagstiftning skulle säga om det? Men nu är ju Samford privat). Inget speciellt utan bara en vanlig lunch (med rejäl desert iofs) och mycket trevligt. Under eftermiddan förberedde jag föreläsning och pratade med David Foreman som ska hålla i "teaching seminars". Det visade sig vara regelbundna sammankomster för erfarenhetsutbyte, men det hade dött ut eftersom man kände att man inte alltid hade så mycket att prata om. Eventuellt så skulle man försöka igen om det fanns intresse. Med tanke på att det här ska vara ett lärande universitet så känns det lite märkligt att det inte finns någon mera drivande utveckling på institutionsnivå. Lärarna här är verkligen jätteduktiga, men föreläsningarna är verkligen traditionella och det blir en enmansshow. Några lärarlag "behövs" inte eftersom klasserna är bara runt 10-20 personer. Jag vet inte riktigt vad jag ska tycka än om det. Viktigast är ju att studenten lär sig (och att de betalande föräldrarna känner att deras investering bär sig). Jag har ju några månader på mig att studera bland annat detta både på min heminstitution och på resten av Samford. Sedan kom en student vid namn Scott Crews in och bad mig hålla några gästföreläsningar på deras lokala ACM-förening vilket jag givetvis tackade ja till. Frågade honom lite vilket inflytande studenterna har och det framgick ju ganska klart att om man som student vill förändra något eller anser att saker och ting är fel så måste man driva det enskilt mot dept-chair, dean eller provost. Med andra ord så har man ingen studentkår bakom sig och det är ju tämligen osannolikt att någon gör det mer än när man verkligen anser sig vara tvingad – t.ex. vid anklagelse om fusk. (I händelse av misstänkt fusk så skickas alltid ett brev hem till föräldrarna så att dom får veta. Dvs de studenter som fortfarande är "mantalskrivna" hos sina föräldrar vilket man i princip alltid är innan man har egen riktig inkomst.)

Hemma hade Linda krigat med Xerxes för att få honom att göra läxan och efter en dryg timmes kritkastande och mycket tårar hade Xerxes målat i ett moln och skrivit sitt namn. Så jag tog barnen ut till en lekplats och lät Linda ta det lugnt själv hemma.

TVn visar bara Republikanernas kongress, den nystartade fotbollssäsongen och stormen Frances framfart mot Florida, så istället för 200 kanaler så har vi i praktiken bara 3 – så det är ju som hemma fast med mycket mera reklam. Augusti månads eurocardräkning landade på 87821 kronor, men då ingår ju en bil och försäkring i det – något som inte ska betalas mer. Checkkontot med hyra, el, gas, tele etc slukade runt \$1400 och så gick det några tusenlappar på Lindas visakort, så budgeten verkar hålla.

2004-09-03 fredag –

2004-09-04 lördag – Chattanooga

Åkte till Chattanooga. Vi hade sagt att vi skulle åka 9 hemmifrån och med tanke på att vi inte packat klart så kändes det optimistiskt. Bilen rullade ut från parkeringen 0900! Hyggligt väder runt 80 smolkades av att höger backspegels motorservo krånglar. Låter som ett lyxproblem men varje gågn vi byter förare så ställer vi om backspeglarna. Nåväl, garantin får täcka det när vi kommer hem. Åkte igenom ett helt nytt centrum men åkte ut eftersom det var så mycket folk och tog en lunch på ”Krystal” som är en snabbmatskedja som specialiserat sig på miniminiburgare. Bra för barn för man slipper slänga så mycket när dom lägger av. Sedan tog vi en kombibiljett på akvariet som även innefattade en havsfilm på IMAX-biografen. Vi valde en sen tid (kl 20) så att barnen skulle sova i bilen dagen efter. Efter att ha stått den enorma biljettkön så var det bara kika på akvariebiljetten där det stod 3:15 som innebar att vi skulle bli insläppta mycket senare eftersom klockan stod på 1:45, men dom verkade ligga före i planeringen så vi blev insläppta en dryg timme innan. Skönt för det var varmt ute och ingenting direkt att göra. Akvariet var stort, fint och mycket välplanerat, så trots att vi valde mitt på dagen mitt på en storhelg så gick allt väldigt smidigt även om ljudnivån stundtals blev något hög – hade det inte varit så mycket ljuddämpande material så hade man nog däckat nånstans. Mot slutet så sa Xerxes slut och vi åkte till hotellet (Country Heart Inn & Suits) som vi förbokat. För \$59 skulle vi få två rum med kök, frukost och pool. Det var onekligen lite väl slitet, men för den summan så blir det ju inte Hilton och det var ju helt okej. Vi hade 2,5 timmar på oss innan bion så vi så åt middag på en Japansk snabbmatsrestaurang i närheten och tog en lugn omväg tillbaka till bion. Vi var där drygt 7 och väntade till 7.30 när kön började forma sig. Men blev nekade inträde för vi var sena en timme. Tidsgränsen! Vi hade glömt ställa omklockan och gissa om Zacharina blev ledsen när hon insåg att vi missat bion. Men vi kunde boka om biljetterna och fick se en annan föreställning istället. Visserligen totalt ointressant om Nascar bilracing, men för barnen blev upplevelsen med 3D-glasögon lika fullt stor. Xerxes kommenterade, skrek och pekade i den halvtimme filmen varade, och Zacharina blev nöjd. Majken följde filmen uppmärksammat och försökte ta ”utstickande delar” men var till skillnad från många andra skrikande småglin helt avslappnad. Lite snopet att det bara var fel film och att det hela blev onödigt sent, men barnen var nöjda så då får väl vi också vara det.

2004-09-05 söndag – Grottsjön ”Lost Sea”

Efter en ”continental breakfast” och ett snabbt morgondopp i poolen åkte vi strax efter 9 mot Gatlinsburg söder om Knoxville till ett akvarium som fått ännu finare recensioner än det i Chattanooga. På vägen dit finns en grott-sjö ”The Lost sea” och vi tänkte att vi kunde ju i alla fall svänga av motorvägen och kolla läget. Klockan var runt 11 och kön obefintlig och eftersom man till och med kunde köra barnvagn i grottan så var besöket ett faktum. Det här stället kan vi verkligen rekommendera. Enormt stora grottsalar, lättillgängligt och även om vi turen varade en timme så var det inga längre sträckor man gick utan alla guiden väntade tålmodigt på alla. Det blev en båtrunda på denna underjordiska grottsjö och det var väldigt spännande för barnen. Väl ute igen så hade det kommit flera busslaster asiater och kön var minst en timme lång. Frukosten hade ju inte varit den stadigaste och klockan var halvvett så vi åt det som serverades på plats eftersom det var en bit till närmsta stad (och vi hade ingen lust att leta). Det var ju ingen överraskning att det var ordinarie amerikamat som stod till buds, men eftersom den var ”hemmagjord” så var det faktiskt riktigt gott. Nu stod vi inför valet att fortsätta motorvägen till Gatlinsburg eller göra något annat. Det som talade för var de höga betygen, men det som talade mot var långa köer och faktiskt en omväg med tanke på att vi var på väg norrut. Och eftersom vi redan varit på ett akvarium nyss och barnen inte skulle poängsätta det annorlunda så tänkte vi att vi satsar på Oak Ridge alldeles väster om Knoxville som hade ett Science and Energy Museum som dessutom bara skulle kosta en bråkdel av akvariet. Sagt och gjort en

trekvarter senare var vi där på en nästan tom parkeringsplats och för ynka \$6 kunde familjen titta på krypt, utställningar om kol-, olje och kärnkraft. Väldigt mossigt och inte särskilt interaktivt men i kombination med något annat (som t.ex. Lost Sea) så var det väldigt lagom för en dag och vi var väldigt glada att vi skippade akvariet och stressen med det. Efter museet som tyvärr stängde redan klockan 5 så åkte vi återigen norrut en knapp timma och kom till slut till Pioneer (som knappt finns på kartan) där vi svängde in på vårt förbokade Comfort Inn (storhelger som dess bör man definitivt förboka) som var flera snäpp bättre än gårdagens hotell. Efter en supermiddag på stans enda konditori/restaurant tog vi ett dopp i poolen. En hellyckad dag och trippmätaren står på 339 miles. Barnen härjade så jag gick ut med Majken för att minska distraktionen. I hotellkorridoren så fanns massor med tavlor med gamla foton på presidenter och andra celebriter, originaltidningssidor med t.ex. mordet på Lincoln (!), Kennedy, krigsslutet och bombningen av Pearl Harbour. Satte mig i Lobbyn framför TVn och fick reglerna för (amerikansk) football förklarade för mig och började fatta lite mera kring detta skådespel.

2004-09-06 måndag – En långdag i bilen genom Kentucky

Frukost och iväg igen. Nu med siktet inställt på Lexington som ligger i mitten av Kentucky. Vi mötte säkert ett femtiotal kranbilar på vägen som förmodligen var på väg mot Florida där ovädret Frances hade blåst bort halva delstaten... och nu är Ivan på väg... Lexington nådde vi vid lunchtid och stan är egentligen bara känd för sina hästar med kusen "Man o War" från 20-talet som största stolthet. Vi var dock sparsamt intresserade att betala en himla massa inträden för att se "kända" sadlar och spöen så vi drog vidare norrut mot Ohio. Vi for genom ett landskap där husen är vitmålade med gröna tak (ungefär som våra röda hus med vita knutar) och där tobaks och majsodlingarna dominerade. Landskapet hade varierat från bergigt lövskogsbeväxt till ett mera kuperat agralt. Stundtals var det rena bergochdalbanan. Men dagen kändes verkligen väldigt mycket sitta i bilen så vi tog en liten omväg till "Serpentin Mould" som visade sig vara gravhögar från 1000eKr. En "hög" var formad som en 2-300 meter lång orm – väldigt spektakulärt och klart dagens behållning. Vi stannade och åt i en liten ort vid 7-tiden och var glada att vi fick mat för det var verkligen glest mellan småbyarna och de flesta hade inga restauranger alls. Det började mörkna och trots att vi inte hade något boende bokat så stannade vi vid ytterligare en "Mound" (Seip Mound) som låg alldeles strax vid vägen. Kändes ungefär som Anunds hög fast utan stenarna. Vi siktade vidare mot den största orten Chillicothe i trakten men vi var ju inte säkra på att den var stor nog att ha hotell. Det var den – verkligen för jag skulle gissa att den var av Västerås storlek så efter lite letande hittade vi ett Country Heart för \$60 där frukost och trådlöst Internet (!) ingick så det var bara att hala fram guldkortet. Det blev väldigt många miles bakom ratten idag men så är vi bara 77 miles från Columbus så det behöver inte bli mer än 2 timmar bilåkande imorgon. Just nu står tidtagaren på 14 timmar och 14 minuter och trippmätaren står på 659 miles efter tre dagars utflykt.

2004-09-07 tisdag – Dr MacDonald (Ohio)

Frukost och bums iväg mot Mound City som låg strax intill två stora "Correction centers" (fängelser) i Chillicothe. Vi hade lite problem att ta oss ut eftersom hela centrum var avängt eftersom kandidat Kerry skulle besöka stan. Hur som helst väl framme så stod vi på ett enormt grönområde med några kullar och gropar. Både spektakulärt och inte beroende på intresse, humör och attityd. Efter två timmar åkte vi och åt lite mat och sedan bar kosan norrut mot Columbus fast lite snett för vi ville se ytterligare en mound på vägen. Tyvärr så stämde inte kartan (den har svikit oss förr) eller så var det bara dåligt skyltat för vi såg inget bland alla majsfälten så vi åkte vidare och parkerade efter en hel del letande framför Jim McDonald's hus 14:58. Och där stod han – vår talpedagog som vi har mejlat och haft stort utbyte med under 3,5 år. Kändes överkligt och fantastiskt. Vi pratade och efter några timmar anslöt även hans kollega Barbara Mitchell med maken Bob och sonen Marc och bara nån minut senare kom Jill Stevensen med sonen Mac. Mycket hejochhallå och vi fann varandra väldigt snabbt. Jim gräddade pannkakor till barnen och vi vuxna fick "nöja" oss med lasagne. Pratade en del med Bob och efter att han sa att Barbara hade finskt påbrå undrade han vilken den typiska bilden var av en finne. Så jag drog till med lång, ljus, tyst och har alltid en kniv i stöveln. Barbara tog sig för panna och sa nånting om "No, not you too..." Vi hade som sagt alla väldigt trevligt, men ingen ville överutnyttja Jim's gästfrihet så efter fem timmars gästande så åkte vi till hotellet. Efter lite krångel där (bäddsoffan gick nämligen inte att bädda) med att byta rum så fann vi oss till rätta och gick och la oss...

Det är slående hur stora gräsmattor folk har. Om de har en tomt på 10-20000 m² (som inte är helt ovanligt utanför direkt utanför stadskärnan) så är hela ytan en enda stor gräsmatta – och undantagslöst nyklippt. Med tid folk lägger ner på att köra omkring med sina traktorer över dessa ytor... Något annat som slår en är att även om motorvägarna stundtals är dåliga och av betong så kör alla lika fort. Står det 70 så kör 97% nästan mellan 67 och 73. Lastbilar får köra lika fort som personbilar i det här landet så om det inte är rusningstrafik kring någon storstad så åker man exakt 70 miles på en timme. Väldigt lätt att räkna ut hur lång tid det tar att åka nästan (i Sverige är min erfarenhet att om man åker motorväg så blir medelhastigheten runt 87 och mycket mera ryckig). Här är det bara att trycka in fartkontrollen och vara uppmärksam på skyltningen för den är ju inte alltid bra och tydlig.

2004-09-08 onsdag – Mera MacDonald och Zoo

Vi åkte på morgonen till Macdonald för att "prata klart" och mötte där en familj med en liten grabb med DS. Pappan var biologilärare på ett liberal art collage i närheten(!) Vi spelade in lite jim-play och av honom en skiva med filmen. Han var överlycklig, överöste massor med material till Linda och ville knappt släppa iväg oss. De pratade mycket om kommande böcker och material som borde översättas och distribueras. Nåväl sedan siktade vi in oss på Columbus Zoo och åt på KFC på vägen dit. Xerxes skulle inte äta och det slutade med att han trampade i potatismoset på bordet (!?!?) Det hade regnat hela morgonen och skulle fortsätta så hela dagen så efter ett \$16köp på Dollar General erhöll jag 5 paraplyer. Zooet var väldigt stort och hade under Labour day haft 10000 besökare (fick vi höra). Idag var det högst 30 där! Och trots att alla djur hade gömt sig och vi "bara" sökte oss till djur som var i olika byggnader så han vi inte ens med det under de fyra timmar vi var där. Stället är verkligen jättefint och jag kan verkligen rekommendera det (om man undviker storhelgerna misstänker jag). Vi hade i vart fall väldigt gott om plats, under $\frac{3}{4}$ av tiden såg vi inte en själ. På vägen hem upplyste jag Zacharina om att alla hennes besparingar var slut och att ny veckopeng kunde erhållas på lördag. En chock för denna lilla dam, men efter mycket snyft så började hon så smått inse sparandets värde. Vi stannade på Arby's för att reducera fettintaget. Sallader och mellanmjölk är kanske inte Xerxes favorit men så fick det bli. Tyvärr åkte både Linda och jag på en chock när vi drack det sista mjölkpaketet. Datumet var okej, men mjölken kändes en månad gammal... Tillbaka till Bestwesternhotellet i Pickerlington där vi körde smutskläder i mynttvättmaten och tog det lite lugnt – ja Xerxes tjuvstaratde genom att somna på soffan direkt när vi kom innanför dörren. Och ute i hotellhallen hade en samling Jehovas vittnen lovsång för Gud... (Mätaren stod på 838 miles och 14:43)

2004-09-09 torsdag – På väg hem

Idag regnade det inte men det var grått och svalt. Planen var att åka söderut och stanna vid någon rastplats för även om de inte är tätt så är de oftast utrustade med turistinformation. Ett bra knep är annars att stanna vid något hotell för i princip alla brukar ha ställ med reklam på olika lokala attraktioner och sevärdheter. Men hotellet vi bodde på hade inte det och så skulle vi ju inte se något lokalt längre. Så vi siktade mot Dayton – bröderna Wrights födelsestad och hoppades hitta något museum om grabbarna som började med en cykelaffär och slutade i flyplansindustrin. Det var inte lätt att hitta. Minnesplatsen låg intill en militär installation och på kartan framgick inte vilka vägar vi fick ta. Skyltningen var även den bristfällig så stämningen var lite butter när vi äntligen hade hittat fram. Museet var däremot perfekt. Mycket litet men bara om helt rätt saker. Vi såg en kort film om grabbarna (jag hade ingen aning om att de var dom som kom fram till hur flygplansvingen och propellern skulle se ut – jag trodde dom "bara" hade lagt en motor på en glidare men så var det alltså inte) tittade igenom allt, bytte blöjor och åkte vidare. Åt en mumsig indisk lunch (som på något sätt blev konstigt dyr) söder om Dayton. Vi åkte förbi Cincinnati och siktade in oss på en brun skylt som utsetts till den praktiska paleontologins födelseplats – "Big Bone Lick". Det var den sämsta bruna skylt jag har varit på. Där fanns i princip bara skyltar som sa att här har det funnits mycket ben, men det enda som fanns att se var ett halvt kranium på en mastodont. Xerxes skulle givetvis pilla på allt och han drog ner en låda från ett bord som stod där kvarglömd (?) Med detta tilltag pulveriserade han ett antal indianpilspetsar... Vad gör man? Tanten i kassan hade sett allt oss men reagerade inte alls så vi sopade förödelsen till kanten med foten och gick snabbt därifrån med Xerxes skrikande i släptåg. Vi intalade oss att om det nu var så värdefullt så borde det inte bara ligga i en öppen kartong på kanten av ett bord. Efter denna upplevelse försökte vi ta oss tillbaka till motorvägen men eftersom skyltningen

var obefintlig och de fyrsiffriga vägnummer som refererades inte fanns på kartan tog det en bra stund innan vi var på motorvägen igenom mot Loiusville. Där hittade vi ett mumsställe att äta på och alldeles intill tog vi in på Signature Inn som mot en rabattkupong vi fann i restaurangen tog emot oss för \$65. Efter ett kvällsdopp i den svala (iskalla enligt Linda) poolen somnade vi tidigt. (1128 miles på 25h40min)

2004-09-10 fredag – Nu är vi trötta på semester

Vi tog en kortare sovmorgon och pratade om att skynda oss lite mera hem eftersom vi inte såg någon större vits att se nånting mera längre. Dels fanns det en ekonomisk sida, men främsta anledningen var ju att vi faktiskt hade tröttnat på hotell-restaurang-åkabillivet. Så vi siktade på ett CocaColamuseum i Elizabetstown, men missade det pga dålig skyltning. Vi passerade även Militärområdet Ft Knox, men eftersom man inte får åka in på guldreservområdet så skulle det bli högst en bild av kåken från utsidan – så inte heller det kändes som en motiverad omväg. Vi siktade på "Horse Cave" där det dels fanns ett litet grottmuseum som vi varmt kan rekommendera. Hungern började göra sig påmind, men eftersom det skulle finnas restaurang på "Kentucky down under" – en zoopark med Australien-tema så åkte vi direkt dit för att inte tappa tid på logistiska övningar. Tyvärr var den stängd och vi kunde endast köpa några dyra mackor... vilken flopp. Ska inte gå igenom allt, men barnen fick mata lamm med nappflaska, mata papegojor, klappa ormar och kängurur och gå en kort men mycket innehållsrik grottfärd. Vädret var perfekt, inte mycket folk, men ändå så kändes det inte riktigt prisvärt eftersom det kostade familjen över \$60 att komma in (zoo på övriga ställen har gått på knappt hälften). Vi gasade hemåt de återstående 300 milesen, och en knapp halvtimme (strax innan 22:00) från Birmingham stannade trafiken och bara 100 meter framför oss blockerade plötsligt en brinnande långtradare alla fyra körfälten i bägge riktningarna. Ytterligare en bil var inblandad och bara 7-8 minuter senare kom fem brandbilar och en drös med andra utryckningsfordon. Inte mycket annat att göra än att sätta sig och skriva dagbok. Två timmar senare fick vi börja rulla förbi och där stod resterna av en dragbil – det var bara mos (helt förvriden och bara drygt 2 meter hög) och dessutom helt utbränt. Längst med motorvägsräcket stod en hel klass med barn och tonåringar samlad – tydligen hade deras buss hakat fast i långtradaren. Bussen var nog tillräckligt skadad för att inte åka vidare, men inte mera. Usch vad otäckt; dels alla barnen och i vårt fall så var det ju bara frågan om kanske 5 sekunder och vi hade förmodligen en del av den smeten. Så nära så nära så nära. På vägen hem stannade vi vid en Chevron mack med "food 24 hours", men "förvånades" över vad man anser vara mat (chips, läsk, kakor). Jag gissade att Walmart hade öppet och det var ju ändå på vägen. Klockan 1 på natten och fullt med folk! Men det är tydligen då man fyller på hyllorna för det var snudd på omöjligt att ta sig fram bland alla kartongerna. En dryg kvart senare var vi på väg hem och kunde äntligen lägga oss i egna sängar. Skönt. Bilens trippmätare stod då på 1521 miles (2450 km) och det hade tagit 32 timmar och 43 minuter. Bensinförbrukningen på vår stora bil var 23 miles per gallon (1,02 liter per mil) vilket är drygt hälften av vad den drar i stadstrafik så det är ju helt acceptabelt har gått fint. Vad kalaset slutligen landat på har jag inte riktigt koll på men boende går på runt 65, mat på 60 och bensin på runt 20 och till detta tillkommer attraktioner som brukar landa på runt 30 i snitt eftersom vissa saker är dyra och andra gratis. Och så får man inte glömma souvenirerna så kommer man under \$200 per dag så är jag nöjd, men efter skatter och dricks så blir det i praktiken \$230. Hur som helst var det skönt att vara hemma – i ett hem som ändå ligger i landet där hotellfrukost serveras på papptallrik.

2004-09-11/12 en lugn helg

Efter att ha suttit alldeles för mycket i bilen blev lördagen och söndagen vilodagar. Barnen lekte av sig på lekparken, badade i poolen och fick sitt hår klippt. Köpte en liten manometer för att mäta trycket i däckerna eftersom luftslangarna på mackarna inte har några mätare. På Autozone kändes det lite som Biltema, men folk nöjde sig inte med att byta torkarblad eller lampor på parkeringen. Nä här byttes tändstift, olja, fläktremmar, bromsklossar, avgassystem. Något miljötankande var det som vanligt inte att tänka på – alla gamla oljiga delar åkte ner i kundsoptunnan. Fick intrycket av att några av dem var svartjobbare (alltså hispanics) och erbjöd sig fixa kundernas reservdelar på plats! En kvinna med en sunkig bil och med minst tre bilbarnstolar svängde intill mig och bad om att få pengar till bensin för att hon skulle kunna komma hem till sina tvillingar. Dagens goda gärning bestod av att jag trodde henne och gav henne fem dollar och för denna gåva fick jag Guds välsignelse – som jag så väl

behöver. Imorgon börjar vardagen i landet där avgiften för tjänsten 911 på telefonräkningen står specificerat som 81 cent.

2004-09-13 måndag – arbetsdag igen

Cyklade till jobbet och det har blivit betydligt svalare på morgonen. Skönt att bara vara lite varm istället för helsvettig av 10 minuters cyklande. Ägnade förmiddan åt att förbereda min VHDL-föreläsning. Allt tar ruggigt mycket tid att förbereda när man dels har en helt ny föreläsning i ett ämne som man inte haft tidigare – och ingen intill som man direkt kan fråga heller. Fast å andra sidan så förbereder jag 10 föreläsningar samtidigt parallellt så det ser inte ut att hända någonting. På eftermiddan gick jag på en liten workshop arrangerat av biblioteket om hur man får in "information literacy" i sina kurser – forskningsmetodik och de tog upp den intressanta frågan hur man testat/examinerat studenterna i dessa kunskaper. De gav flera bra idéer som att t.ex. beskriva de 5 bästa informationskällorna (inte nödvändigtvis Internet) i ett ämne och argumentera för dess ordning. Slog mig i skrivande stund att det där hade varit bra i kursen "IKT i undervisningen" som jag gick i våras. Sedan gick jag på ett kort möte som CS-lärarna där de diskuterar schemat och upplägget av vårens kurser. Brian som ska börja efter jul var även på besök. Känns lite häftigt när fyra lärare diskuterar institutionens hela kursutbud, dess schema och uppdelning av arbetet på en dryg timma. Steve hade gjort en lista på alla potentiella studenter till varje kurs (det var lättare att skriva ner på ett excel-ark än att få data från centrala administrationen) och man hade problem med introkursen för prognosen sa 40 studenter och deras labbsalar har bara 15 datorer. Lösningen var att ta in Roy igen eftersom det fanns en budget för personal men inte för utrustning. Kul för Roy, men jag tar mig för pannan när budgetar hanteras på detta sovjetiska sätt. Steve tog även upp att alla studenterna inte medvetna om de måste ta 40 credits advanced courses inom sina 120 credits för att kunna ta ut en examen. Någon studievägledare finns inte utan alla studenter har en handledande lärare som rekommenderar vilka kurser man ska läsa. Fick dock inte kläm på hur denna process funkar så jag får väl fråga igen. Just detta och hur budget/tilldelningsystem funkar är frågor som jag skulle vilja ha svar på. Ett problem är att dom jag frågar inte kan svara eller förstår mina frågor, men jag tänker inte ge mig än. Jo, återigen till studentlistor. Vissa kurser hade bara 2 potentiella studenter och förmodligen kör kursen då. Jag ler, för att de har så annorlunda problem. Resurserna är så annorlunda fördelade. Få studenter är tydligen inget problem. Samtidigt skulle jag känna det var jobbigt att vara så marginaliserad för det finns ju utbildningar på Samford med 100-tals studenter. Steve vill så gärna bygga upp en utbildning där studenterna kan få välja olika spår ("tracks"), men som det är idag måste studenterna ta alla kurser i datakursutbudet för att få ut en examen och denna brist på valfrihet känns väl jobbig.

Hemma var Zacharina extremt jobbig vilket berodde på att Xerxes blivit bjuden på kalas av en klasskompis och eftersom Zacharina går i en annan klass så är ju hon inte bjuden. Allt var skit, hon skrek och sparkade och var avundsjuk upp över öronen. Vi visste ju att denna dag skulle komma, så det var ju bara en tidsfråga. Kul var att få ett brev från våra grannar i Ransta. Det känns så exklusivt i dessa datortider att få ett handskrivet brev i kuvert och skickat med frimärke... Det var nog flera år sedan sist om man räknar bort födelsedagskort och sånt. (!) Så är det även i landet där man säger sig bekämpa och sätta terrorismen hög(s)t på agendan, men där expresidents Clintons hjärtoperation får tio gånger mer tid i nyheterna än blodbadet i Beslan.

2004-09-14 tisdag – Ivan kommer

Ovädret Ivan har siktat in sig på Alabama och nu är det inget snack längre. Även om det bara blir ett kraftigt oväder så är det bara att förbereda sig på att vara utan vatten och ström i kanske upp till en vecka. Vi bor ganska bra – mellan skolor och sjukhus så vårt elnät kommer nog att prioriteras. Deltog på Steves föreläsning om neurala nätverk och det är spännande och kul. Steve är en duktig föreläsare men det är inte så studentaktivt... Träffade en medicinstudent på lunchen och pratade mycket om varför han läste på Samford (han och faktiskt alla andra studenter tar mig först för en vanlig student och inte lärare – och på frågan hur gammal de tror att jag är så svarar de i allmänhet 25-26 vilket känns ... uppmuntrande). Eftersom han redan nu vet vad han vill (bli ögonläkare) så känner han liberal art-kurserna bara något som måste göras. På kvällen var hela familjen och alla datastudenter bjudna hem till Roy. Trevligt.

2004-09-14 onsdag – dagen före...

Nu handlar inte nyheterna något annat än om Ivan och jag försökte handla vatten och batterier. Vatten var slutsålt på Walmart men lyckades jag köpa mer eller mindre de sista batterierna på OfficeDepot så nu funkar våra radioapparater. Södergående motorväg till Mobile (uttalas [Mobeel] som ligger i södraste Alabama vid kusten) har öppnats åt andra hållet så att det går bara att köra norrut. Alla som bor i "mobile homes" (vilket är 70% av befolkningen utanför städerna) uppmanas att lämna dem nu med en gång. Myndigheter pratar på alla kanaler om vad som ska göras. Stormen rör sig snabbt så det kommer att bli tornados och man förväntar sig runt 300-400mm regn under det kommande dygnet. Allt man har utomhus måste bindas fast för att inte spolats bort – Birmingham är nämligen väldigt kuperat så alla som inte bor på en topp kommer få flodvåger. Vi bor inte högst, men inte lägst så förhoppningsvis så bör det inte sluta i katastrof. Skolorna kommer vara stängda torsdag och fredag. Så vad jag gör jag nu då? Har tankat bilen för även om det finns soppa så kommer den inte gå att få eftersom pumparna går på el. Jag var och fixade nytt skattemärke för ett helt år, och det verkar som om man inte får tillbaka pengar om man säljer bilen... men det är ju bara fråga om \$70-80. Jo jag tog en runda till Social Security för att fixa mitt SSA men gick på en ny tvärnit. Det stod nämligen inte på mitt intyg att jag skulle jobba "on Campus" bara att jag var anställd på Samford University!!! Jag blev lite sur... Sedan åkte jag för att fixa nästa livsviktiga sak; Den elektriska backspegeln på bilen. (!) Nå gång måste det göras och eftersom det inte kommer gå att fixa den kommande veckan och vår garanti kommer löpa ut under de kommande tre veckorna så är det väl lika bra att få det fixat. Så nu sitter jag på Drennen Auto och väntar på att få bilen fixad. Mittemot mig sitter en kvinna med sina barn och väntar på att få sin bil fixad. Hon är från Mobile och rutan på bilen har fastnat i nedre läget så när det börjar regna så blir det inte roligt. Hon lyckades boka ett hotell men fick inte med sig någonting från sitt hus. Lite kläder och mat, men alla bilder, minnen och sånt står kvar. Hon verkar inte särskilt bekymrad nu utåt, men det är ju klart att hon är... Vattnet i Mexikanska golfen är hela 85F (30C) så det driver ju på stormen. Kvinnan rekommenderade oss åka på shrimp festival i mitten av oktober i Mobile – vattnet är fortfarande varmt då. Det visade sig efter 3 timmars väntan (vi har ju bara en bil så jag satt ju och väntade på att få felet på bilen fixad) att det inte var fel på backspegeln utan på switchen – och dom hade ingen switch så jag var uppmanad att komma imorgon. Hmmm... beror på vädret annars så tar vi det nästa vecka. Hur som helst så åkte jag tillbaka till Samford för att jobba nån timme. Samford kommer ha stäng torsdag, fredag och så även barnens skola.

(forts)

Fick inte så mycket gjort men frågade runt vad jag skulle handla för något inför katastrofen. Svaret blev mat som inte måste kylas eller lagas; dvs smörgåsar med jordnötsmör till frukost och till lunch kan man ju äta donuts och chips. (Jag utelämnar namnet på personen som föreslog denna gastronomi). Hämtade barnen i skolan och lyssnade på något som jag började uppfatta som hysteri. Man kunde ringa in och tala om var man kunde köpa C & D-batterier, var det fanns vatten, sandsäckar etc eftersom det började ta slut. Bytte kanal där man tyckte att det hela hade tagit orimliga proportioner och skojade till det genom att skicka en reporter till Walmart i Pelham. På frågan om det finns vatten och bröd där så blev svaret "Yes, they have water and bread" varpå man jublade i studion och spelade "Hallelulja" i bakgrunden. Två sätt att illustrera situationen... Vi åkte till vårt närmsta Publix i Vestavia Hills och där hade dom allt... så vi blev mer än vällekiperade vilket kändes skönt. Nyhetskanalerna sände väderprat hela dagen och hela kvällen och förväntningarna är oehört höga på denna kategori 4-storm. Eftersom stormen skulle gå strax väster om oss så skulle vi hamna i tornado-området

2004-09-15 torsdag – stormen Ivan...

På morgonen var det lite småregn och vindarna tilltog mot förmiddan. Det svåraste var att underhålla barnen, men så länge TVn funkade så tog den halva jobbet och emellanåt blev det lite pyssel för barnen med kriter osv. Kring lunch började lamporna att blinka och på TVn kunde vi se att vi var nära stormens öga. Jaha, blev det inte värre än så här? Värre stormar har man ju varit med om hemma. Men så hade stormen avtagit och blivit en svag 2:a. Ett träd omringad av kudzu vätte mot vår parkerade bil men missade med 4-5 meter, och missade av ren tur 3 andra bilar som mycket väl kunde legat under. För den som inte vet vad kudzu så är det en klängväxt eller rättare sagt en vinranka från asien som planteras på 30-talet i södern för att förhindra jorderosion. Den har tagit över stora delar av

landskapet och går inte att hindra längre. Det ser ut som om man slängt ut ett jättekamouflagenät över träd och buskar. (<http://www.alabamatv.org/kudzu/> och <http://www.jjanthony.com/kudzu/houses.html>) Ursäkt utvinningen, men kudzun fascinerar mig. Under eftermiddan minskade regnet något, men på nyheterna fortsatte man att varva för "flash flooding" och senare kunde vi se på TV att hela Lakeshore garden-hyreshusområdet mellan Samford och Walmart (det som jag ratade för det låg under en motorvägsbro) var en meter under vatten när Shades Creek svämmat över 2-3 meter. Det regnade runt 250mm på 5-6 timmar och den ån hade igår bara en halvmeter vatten så det måste ha kommit extremt mycket vatten längst med kullarna. Vidare kunde vi även se att 31:an mot Vestavia Hills var avstängd norrut eftersom massor med jord hade runnit ut på vägbana och gjort den såphal. Som tur är så har vi en alternativ väg via sjukhuset så vi kommer ut om vi vill. Nu på kvällen har man evakuerat folk i närheten av flygplatsen för man fruktar att East Lake-dammen kan brista. Och av Alabamas 3 miljoner innevånare så är 800,000 just nu utan ström så det är ju uppenbart att vi inte fick uppleva det värsta vilket vi är tacksamma för. Så har det gått ännu en dag i landet där man betalar för den el man förbrukat i efterhand och där räkningen bara har två poster; förbrukat el och skatt!

2004-09-21 tisdag – Första föreläsningen...

Helgen efter Ivan gick i slow-motion. Vädret var vackert och vi tog en sväng förbi botaniska trädgården och några andra små lokala turer. Nya skor till alla barnen på 10 minuter och \$40 får en känna att livet leker. En kvällspromenad i Brookwood Village slutade med en jätteglass. Vädret har varit stabilt runt 78F och en bris har fläktat så det har känts rent löjligt skönt. Det känns som om man är på semester varje dag. Men nån semester är det ju inte. Arbetsdagarna är proppfulla och mer därtill. Hade min första föreläsning idag i ett ämne som jag knappt har jobbat med, men det gick bra att prata VHDL för studenter som inte kan programmera och precis lärt sig vad en digital grind är. Jag blev ombedd av Clara Gerhardt att komma in i hennes klass i "parenting" (?!?) och prata om hur det är att vara pappa. Jag blev förvånad över frågan men väldigt väldigt glad. Så nu försöker jag ta reda på ord som barnbidrag, föräldraförsäkring, fritids, habilitering och sånt heter på engelska. Det är ju inte så viktigt egentligen, men mycket av detta är science fiction för amerikanerna så för att kunna förklara mina val i egenskap av förälder så måste man ju veta förutsättningarna... Och hur säger man bajs egentligen på ett positivt sätt ("shit" duger liksom inte)? Och så börjar jag åka på problem åt andra hållet. Zacharina tog hem en bok om brandbilar och den använder fackuttryck som jag har noll koll på oavsett språk. Så det blir mera att man läser orden som de står och så pratar man om bilderna istället. Känns lite fusk, men vad gör man? Har även blivit ombedd av studenternas ACM förening att prata om Linux, och det är ju heller inget område som jag är en hävert på, men på torsdag är det dags så det är bara att köra hårt. Xerxes blev bjuden på ytterligare ett kalas men Zacharina tog det förvånansvärt bra. Ett litet skrik och sedan så fann hon sig i situationen. Det kändes därför extra roligt att efter jag hade tackat ja till inbjudan till Joeys föräldrar att kunna meddela henne att även avundsjuka systrar var välkomna. Fick ett nytt brev från internationella sekretariatet i fråga om att kunna få ett SSN så frågan är om häxan på Social Security Office accepterar det då... Så är det i landet där pengar är så viktigt men där man aldrig någonsin pratar om sin lön.

2004-09-24 fredag– nya erfarenheter

Igår besökte jag Claras klass för att prata om "faderskap", eller "föräldraskap" som jag tyckte var bättre eftersom jag inte tycker att det är någon skillnad på föräldraskapet sett ur ett könsperspektiv. Jag berättade om hur jag kom fram till att jag ville ha barn, hur jag kände när jag fick veta att Xerxes hade Downs syndrom, vad jag tycker om papparoller osv. Men det är ju helt oundvikligt att prata föräldraskap om man inte kommer in på förutsättningar vilket gör att man kommer in på ekonomi, politik och t.o.m. religion. Clara tyckte det var jättebra att jag gick in på alla dessa områden, men hon stoppade mig flera gånger när hon anade risk för konflikt. Studenterna är ju väldigt "kristna" så idéer om homosexuellas rätt att adoptera barn kan vara svårsmält när man tycker homosexualitet är ett brott i sig... Jag avslutade med att påpeka att även om de inte gillar mina tankar och idéer så kommer de att möta dessa idéer genom föräldrar och andra den dag de börjar arbeta ute i den verkliga världen (även om vissa av dem bara kommer att arbeta och vistas i "helkristna miljöer" resten av deras liv) så kan det ju vara bra att känna till att dom över huvudtaget finns. För jag är övertygad om att för vissa var detta

helt obekant. Både jag och studenterna fick hur som helst mycket att fundera och tänka på. T.ex. påstod jag att religion i sig inte är genetiskt – något jag kände jag fick äta upp när jag läste i dagens (!) tidning om en forskare som hittat den ”religiösa genen” (kallad HTVT2) i människan. Ska läsa den noga sedan och kolla upp en del bakgrundsfakta eftersom denna forskare hade ju gjort denna forskning vid sidan om (dvs på sin fritid) och det fanns ett antal konstigheter i artikeln.

Idag såg jag att det förväntades att det skulle in en mellanrapport till STINT. Våndades länge om jag skulle skriva engelska eller svenska och om jag skulle köra word eller latex. Det blev efter en del omstarter engelska och latex. Åkte förbi banken för att fylla på checkkrediten. Heather hälsade på mig vid förnamn. Helt otroligt med tanke på att jag besöker mitt kontor för tredje gången och med flera månaders mellanrum. Men jag kunde inte överföra mina planerade \$4000 för då sa Eurocard stopp så jag fick nöja mig med hälften. Sedan följde en lång väntan på bilverkstan. Jag hade i telefon blivit offererad \$118, när jag kom så sa dom \$104 och jag fick slutligen betala \$121. Föräskringen täckte bara \$48. Orkar inte grotta i det där utan betalade bara snällt och kom därifrån 3 timmar senare med en fixad bil. Fick senare veta att det är skillnad på ”warranty” och ”guarantee” (vilka båda översätts till ”garanti” på svenska). ”Warranty” är egentligen en försäkring med självrisk osv och täcker t.ex. inte diagnostisering av fel utan bara tiden att åtgärda felet. Dessutom hade jag \$50 självrisk... Nåväl under väntetiden skrev jag klar min rapport och kunde sedan åka till Social Security office med nya papper. Den elaka kvinnan i luckan tyckte återigen att det inte stod att jag jobbade ”on campus” och när jag frågade henne var en lärare som är anställd på ett universitet med dom arbetsuppgifter som stod på min DS2019 kunde arbeta så fick jag svaret ”det vet inte jag, men i anvisningarna står att det måste anges om du jobbar på eller utanför campus”. Jag stirrade på henne som om jag ifrågasatte hennes omdöme, hon petade lite bland papperena och tryckte lite på datorn. Sedan pillade hon och tryckte lite till och efter en minuts tystnad så sa hon; skriv under här och vi skickar hem ditt social security card inom två veckor. Hon tyckte att hon var ”snäll” och jag fick det jag ville ha, så vi blev väl båda nöjda (?) Sedan var det bara att hämta barnen från skolan. Hemma blev det läxor och sedan direkt iväg till Joeys kalas i parken. Nånting som slår oss är att alla barn hälsar på Xerxes (tilltalar med hans namn) och att vuxna tar honom för den han är. Och det var inte så att det var en vuxen som stod bredvid och med en knuff viskade ”hälsa nu på Xerxes (för att göra honom glas)” utan det kom helt naturligt även när det inte fanns några vuxna inom synhåll. Vår erfarenhet är att i Sverige så tycker vuxna och barn att Xerxes är konstig och udda och har ett mycket mera konstlat beteende mot honom. Jag tror att en anledning kan vara att i USA är man inte utlänning eller har något annat fel bara för att man talar konstigt, har annorlunda hudfärg eller på annat sätt sticker ut. Tvärtom så hyllar man det mångkulturella samhället och pressas heller inte ner av någon jantelag. Jag kommer verkligen att sakna denna del av den amerikanska kulturen när jag kommer tillbaka till Sverige. Efter kalaset med pizza, tårta, cykling och ballongraketer åkte vi hem till Mary Sue och hennes familj med fyra barn och maken Steve i Hoover. Det blev en trevlig kväll med mat och alfapet. Och alla barnen lekte så bra tillsammans och hade verkligen jättekul.

Nästa vecka ska jag hålla föreläsning om rekursion och inbyggda system. Skulle dessutom väldigt gärna vilja göra labben och inlämningsuppgiften om neurala nät så jag får väl lägga i en högre växel om jag ska hinna.

2004-09-28 tisdag – övervaccinering och studentprat

Förra veckan fick vi åka till skolan för att skriva på alla papper där vi tillät skolan att ge Zacharina extra engelska. Tre underskrifter behövdes för att ge henne 2x30 minuter i veckan. Och ingen läser ju inte ens det finstiltat utan man kan ju undra varför det inte går att lösa med ett enkelt telefonsamtal – men det är säkert på förekommen anledning. Det kommer hem lappar varje dag och vecka som måste skrivas på. Häftigaste var ju när vi skulle skriva under en lapp inför cirkus-dagen. Vi skulle godkänna att de fick måla barnens näsa röd! Wow...

I slutet på veckan så hörde skolsköterskan av sig inte tyckte att barnens ”blue cards” var okej. Dom är ju fullt vaccinerade enligt svenska mått mätt, men här i staterna så kommer sprutorna med lite andra intervall så nu är vi nog på väg till utvisningsbåset. Vi hörde oss för med svenska smittskyddsinstitutet och kom fram till att om vi nu skulle hoppa över till det amerikanska programmet så borde det inte bli några problem med avseende på ”övervaccinering”, men vi skulle behöva anpassa oss när vi kommer tillbaka. Hela situationen känns lite olustig så vi får väl hoppas att MarySues make Steve som är barnläkare kan övertyga skolsyster att Sveriges vaccinationsprogram är minst lika bra som det i USA.

I helgen så var vi på "Buddy Walk" i Pelham för PADS – en insamling för DownSyndromföreningen så vi gav \$40 som vi anser att de kunde ha fått i medlemsavgift. Jag och Xerxes stack ifrån tidigare på Abbey Moss gympa-kalas (Z var som sagt inte bjuden) och efter det åkte vi tillbaka till Pelham för att hämta upp resten av familjen. Jag köpte lite extrautrustning till min cykel; lampor för det börjar bli lite mörkare och en barntuta eftersom ringklockor inte finns att få (!) På måndagen höll jag min föreläsning i rekursion. Det blev en vanlig kort föreläsning där jag försökte aktivera studenterna så mycket som möjligt – tyvärr är varken engagemang eller förkunskaper några tydliga kännetecken så det gick lite trögt – å andra sidan är ju inte ämnet det roligaste. Fast å andra sidan så känns det lite genomgående och när jag diskuterade saken med Greg så sa han att det tyvärr är en ryggsäck som han och Steve försöker arbeta bort. De tidigare två lärarna (där en har slutat och den andra dött) hade inte haft särskilt höga krav och heller inte haft riktigt aktuell kompetens vilket gav ryktet bland studenterna att om man vill göra något slappt så ska man ta sin major i datavetenskap. Raka motsatsen mot oss! Nåväl dom jobbar på det – det ser jag – och jag vet att det är en brant uppförsbacke att tvinga på studenterna mer jobb än vad de ursprungligen hade tänkt sig och så försöka återetablera ryktet om studenterna i näringslivet... en inte helt avundsvärd uppgift. Men röret måste tömmas på gamla studenter innan de nya kan börja ge sig tillkänna. Programmeringsuppgiften i Neurala nät gjorde jag igårkväll på 2,5 timme (men så har ju jag programmerat i 23 år) vilket kändes bra för då visste jag att jag hade förstått konceptet. Jag kunde träna mina neuroner att känna igen lite bilder vilket köndes kul för jag har aldrig gjort något liknande tidigare: något att använda i någon av våra egna kurser kanske? Tyvärr hade ingen av de 10-talet studenterna gått i mål till deadline. Steve gav dem lite extra tid, men predikade inför klassen att man inte kan börja dagen innan – i synnerhet när man går sista året borde man veta bättre – och alldeles i synnerhet om man bara har en avklarad programmeringskurs bakom sig! Visserligen medför liberal art att man avstår några specialiseringskurser till förmån för sin breddning, men jag tycker personligen i det här läget att det känns väldigt urvattnat. Jag tycker att lärarna är väldigt lättillgängliga med öppna dörrar som jag är van vid och avsätter mycket tid till handledning. Däremot är jag ganska främmande att prata om vad andra (inte närvarande) studenter gör bra och dåligt t.ex. i samband med individuell handledning. Idag kom Brian (ensam) in och frågade Steve hur han skulle göra med sin uppgift och svaret blev; "Jo men det är okej; till skillnad från Jason så har ju du börjat i tid. Så dig och även Scott är jag inte orolig för, ni är nära." Men det kanske är "amerikanskt" att plocka fram omedelbara goda och dåliga exempel. På eftermiddan idag så hade jag min inbyggdasystem-föreläsning för fysikinstitutionen. Under planeringen så insåg jag att jag var ute på okända vatten och hade svårt att fokusera – och även om jag hade fått mycket fint material från AndersM, HansH och Damir så kändes det inte riktigt som om jag kunde stå för det. Så resultatet kändes väldigt tunt, yvigt och utan röd tråd. Perry (som beställt gästföreläsningen) tyckte dock att den var jättebra, med lagom djup och stor bredd för dessa studenter som inte har så mycket datakunskaper. Sedär... så kan det bli. Nu hopar sig nytt arbete framför mig med 8 lektioner på 4 dagar och mycket av materialet har jag bara hunnit börja förbereda mig mentalt på, men det kommer nog gå bra.

2004-09-30 torsdag – snabba lektioner

Hade föreläsning om villkor för Gregs klass som blev något nytt som jag inte gjort tidigare; Hålla föreläsning med studenter sittande framför datorer och där man pratar en kvart och ger en uppgift som alla förväntas lösa på 15-20 minuter och så pratar men lite till osv. Det kändes ovanligt för jag tyckte inte jag hade pratat "klart" innan jag gav dem uppgiften, men det gick så bra så. Morgonen ägnades åt att övertyga "lokal och service" om att det automatiska lampsläckningssystemet i lektionssalarna inte funkar. Lampor tänds och släcks mitt under föreläsningar vilket är mycket irriterande och dom trodde inte riktigt att vi klarade att hantera strömbrytarna rätt. Hur som helst så satt en snubbe med en föreläsning i över en halvtimme och blev till slut övertygad om att det var nått vajsning på systemet. Det kanske ska nämnas att det under en vecka har sprungit omkring 10 snubbar för att fixa felet (som bara finns i det här huset) – så det här systemet blir nog inte billigt i slutändan för entreprenören. Om dom nu skulle spara energi så tycker jag att dom borde isolera huset och titta på temperaturregleringen istället... På eftermiddan träffade jag Clara. Jag skulle bara dit för att hämta utvärderingarna av min föreläsning men blev sittande en dryg timma och fick se hennes portfolio inför hennes tenure (revision för fast anställning som professor) som innehöll allt det som vi har pratat om när vi pratat om lärares akademiska meritportfölj. Mycket intressant. Nåväl temperaturen börjar sjunka så det är numera bara mellan 15-20 grader på dagarna vilket är jätteskönt. Poolsäsongen försöker vi dra ut så mycket det

bara går. Vi badade igår – folk trodde väl vi var galna, men det kändes som att bada i en svensk sjö i mitten av juni. Vi börjar bli tjenis med några av våra grannar som bjöd oss på hemmagjorda kakor. Vi får väl lära dom att man ska inte bara komma över med påsen utan man bjussar även på hela fikat, men det ska väl inte vara så svårt att göra folk av dom. Ikväll laddar vi upp inför den första (av tre) stora debatten mellan Bush och Kerry. Den går på alla kanaler från klockan 8 så det får man inte missa.

2004-10-03 fredag-söndag; en helg med football och karuseller

Intressant att få se Bush & Kerry prata i en hel debatt (den första va tre). I Sverige får man ju bara se en sida och även om jag är väldigt långt från att vara en Bushfantast så tyckte jag att han inte framstod som den kompletta idiot som han ofta utmålas i svensk media. Men någon njutning är det ju inte. Kerry framstod som väldigt påläst och skarp men bäge tjtade ofta om samma sak – det gällde att hamra in vissa mantran i väljarna. Så ingen imponerade även om jag tyckte att Kerry var lite mera övertygande trots en massa sakfel (Han vill ju t.ex. få med fler länder i kriget i Irak, men jag tror ju inte att någon vill gå in i den skiten nu som amerikanerna har ställt till med). På fredagen kände jag mig trött och okoncentrerad och fick inte så mycket gjort. Åt en trevlig lunch tillsammans med kollegorna på institutionen och förberedde lite föreläsningsmaterial. På lördagsmorgonen var vi hemma hos Clara och jag försökte fixa två datorer. En var hopplös och en lyckades jag faktiskt helrenovera genom att rensa och uppgradera operativsystem. Den gick plötsligt 50% snabbare – har aldrig varit med om maken, men så hade den ju inte underhållits på över tre år... Eftermiddan blev det bad i den svala poolen – konstigt nog är fortfarande öppen – inte med tanke på vädret utan mest för att det är höst. I luften kan det mitt på dagen vara runt 30 även om det på morgonen är snarare runt 14-15 och väldigt hög luftfuktighet som gör att det känns ännu kallare. På kvällen gick vi på football. Match mellan Estern Kentucky och Samfords egna Bulldog. Barnen kunde härja runt innan matchen i ”fun zone” som är ett litet område vid planen med hoppborgar och sånt. I vanlig ordning så måste man skriva på att Samford framtar sig allt ansvar men sedan kunde barnen härja på. Härligt att se hur andra helt främmande barn hjälpte Xerxes att klättra upp för ramper och sånt. Jag ser aldrig det i Sverige. Jag trodde vi skulle sticka ut som alla andra utlänningar, men vi gör ju inte det av nån anledning. Samhället är väldigt accepterande även om man pratar konstigt eller ser annorlunda ut. I Sverige så känns det som om barn och vuxna är rädda för Sverige. Man glori i det tysta och vuxna säger i ”bästa” fall till sina barn att man måste vara snäll mot Xerxes. Över huvudtaget så är vuxna mycket mera mån om barn – man hälsar, pratar och klappar barn på huvudet – och vi pratar inte bara gamla tanter utan alla från 5 år och uppåt. På fotbollsmatchen så blev Majken så uppassad att hennes hår var alldeles flottigt. Oacceptabelt i Sverige men helt i okej i Alabama. Matchen då? Jo Zacharina hade ju laddat upp hela dagen inför matchen, men hon visste ju inte riktigt vad hon hade laddat upp inför och blev lite besviken när hon insåg att det var en del av spelet att gömma bollen så mycket som möjligt. Det ÄR svårt att hänga om man bara kan reglerna – det är så mycket taktik och finesser som man som ovan åskådare omöjligt kan se. Och ärligt talat så var det nog bara 10-20% av åskådarna som var intresserade av spelet. Föräldrarna var där för att dom är föräldrar till spelarna, sponsorerna är där för att dom har betalt massor och ungdomarna är där för att kunna hitta polare till efterfesten. Men vi upplevde allt; helklädda maskotar, cheerleaders, flaggor och orkestern med trummor och sousafoner. Men efter 1,5 timme så gav vi upp och begav oss hem – majoriteten av familjen hade sett tillräckligt. Vi konstaterade dock att barnen i Birmingham åker mera pulka än barnen i Skåne. Att åka på pappkartong nerför den gräsklädda och mycket branta sluttningen som läktarna stod på var superattraktion ett.

På söndagen tog vi det lugnt på förmiddan med ett dopp i poolen och på eftermiddan åkte vi till Visionland – ett nöjesfält i Bessemer söder om Birmingham. På vägen dit lyssnade vi på vår favoritradio WBHM 90.3 där programmet ”cartalk” hade börjat. Ett underbart program med två bröder i bästa Bosse Bildoktor-stil fast med ännu mycket mera humor. För några veckor sedan så var det en kvinna som inledde med att hon inte visste så mycket om bilar men att hon hade blivit ombedd att se om hennes brorsas bil medan han var borta under ett år. Cartalk-grabbarnas råd var att plocka ut batteriet. Kvinnan började ojja sig och frågade om nån kunde fixa det billigt eftersom hon inte hade en aning om hur man gjorde. Visst! Ring AAA (motsvarande Motormännens riksförbund) så plockar dom ut batteriet för \$30! Inte mer, oj vad ni gör mig glada... Gränsen för begreppet oteknisk fick mig att inse att min ribba låg väldigt högt... Nåja, folk ringer in om sina Volvo 245 från 1978 eller GMC från 2003 och alla har väldigt kul. Väl framme vid grindarna så betalade vi \$68 för hela familjen och gick

in. Trots att det var nästan 30 grader så var parken tom och alla vattenattraktioner avstängda (säsongen var slut och det var för kallt !?!?!?!?) Så även om det var lite färre attraktioner så behövde vi ju inte stå i några långa köer. Och barnen åkte verkligen mycket och hade jättekul. Jag trodde Xerxes behövde lite hjälp i radiobilen och trängde mig in för att trampa på pedalen, som jag visste han skulle ha svårt för. Men istället för att styra så lekte Xerxes siren så efter någon minut hoppade jag av och tänkte att han får väl prova då. Och visst hade jag underskattat honom igen... Visst förstod han att han skulle trampa, men visst var det svårt att både trampa på plattan och i all uppståndelse vrida på ratten samtidigt, men han hade kul och åkte tre gånger innan vi gick till nästa attraktion. Barnen fick åka det stora piratskeppet, men den gung-upplevelsen var i häftigaste laget. Det blev ett 15-tal åk på allt möjligt och själv tog jag en tur på den jättelika träbergochdalbanan som var en verklig upplevelse. Tråkigt bara att man som småbarnsföräldrar inte kan åka tillsammans, men det är ju bara en övergångsperiod tills barnen är stora nog. Allt var dyrt på området; en glass i mugg motsvarande en kula kostade t.ex. \$3.50. Jag provade på en "smaksatt ishög" På vägen hem åt vi på KFC, och denna gång blev det inga fotspår i potatismosen. Xerxes åt inledningsvis ingenting – bara äpplemoset (och han som hatar frukt). Sedan blev det lite makaroner så han fick nånting i magen. Zacharina var mest intresserad av lådan som maten var i eftersom där fanns en massa pyssel... Hur som helst den helpäckade dagen slutade frö barnen i sängen och jag själv letade runt efter min klocka som jag slutligen fann i bilen efter mycket möda i en mugghållare – hur disträ får man bli vid 33 års ålder? Själv ägnade jag kvällen åt att förbereda sorteringsföreläsningen och installera det sista på Claras bärbara Vaio.

2004-10-04 måndag; tankar kring uppfostran

Jag höll först sorteringsföreläsningen som tyvärr blev väldigt tråkig. Jag hade inte förberett mig riktigt rätt; inte för lite utan snarare fel på ett sätt som jag inte kan förklara. Höll sedan en betydligt bättre föreläsning i Gregs andra klass om selektion för att skynda mig iväg till lunchen för att träffa Clara. Hon bjöd mig på lunch och jag hamnade vid samma bord som hennes kollega Dan. Senare anslöt även Dean David Chapman, och två andra lärare; Darren och Paul Holloway. Och det visade sig att jag och David hade liknande erfarenheter kring hur vuxna agerar kring barn i olika länder. Min hypotes bygger på att i Sverige där vi är så demokratiska så tvingas barnen bli vuxna tidigare och det förväntas att de ska kunna ta egna beslut och vara självförsörjande i hög grad när de är 18-19 år. Chapmans berättade en historia om när han var i England med sin lilla dotter. De hade cyklat och hon hade trillat och han vände sig om för att hjälpa henne där hon låg mitt på gatan. En strid ström av människor gick förbi henne, men ingen böjde sig ner för att hjälpa henne upp. Jag skulle vilja påstå att detta är även typiskt för Sverige. Här i Alabama och kanske de största delarna av USA (NewYork undantaget! säger mina förutfattade meningar) vet jag att minst 10 personer hade böjt sig ner och lyft upp henne och försökt trösta henne under de fem sekunder det hade tagit mig innan föräldern nått fram. Å andra sidan så lämnar man aldrig sina barn ensamma vid något tillfälle – dom kan ju bli kidnappade, våldtagna eller skadade på annat sätt! Jag vet inte vilka konsekvenser dessa förhållningssätt och denna uppfostran har men jag tror att det är avgörande för kulturen och hur man senare tänker som vuxen. Clara tyckte att jag definitivt skulle ha en lektion till i hennes klass och sa att David Finn kommer inbjudas mig till en kurs om specialpedagogik. Vidare så lovade hon mig att jag skulle få flyga i hennes makes gamla dubbeldeckare. Nåväl allt det där återstår att se – jag får hela tiden intrycket att Clara lovar mer än hon kan hålla, fast hon har aldrig gjort mig besviken. Kanske visar hur svensk jag är... Trevligt sällskap men eftersom jag lovat Roy att hjälpa honom på hans föreläsning med programmeringslabbar så skynda jag mig iväg. Nåväl det visade sig med facit i hand att allt gick problemfritt och att jag knappt behövdes, men så är det ju alltid när man förbereder sig inför det värsta. Hade jag inte varit där så hade det säkert blivit kaos. Eftermiddan förberedde jag en föreläsning om Sverige. Det svåra är vad man ska berätta om. Jag tror jag skippar historien och fokuserar på dagens samhälle med fokus på svenska värderingar i ledarskap, politik och folksjäl. Får jobba på det för presentationen är i morgon kväll.

Funderar på hur jag ska göra med min onda tand. Den är ju hel och jag fick den dubbelkollad i Sverige innan jag åkte, men den känns mer och mer så det lutar åt ett tandläkarbesök så snart det lugnat ner sig. Linda hade under dagen arbetat på skolan som slav/volontär. Hur sånt går till får jag väl berätta om vid något annat tillfälle för nu är jag helt slut i landet där man kan handla möbler och reservdelar till bilen på apoteket.

2004-10-05 tisdag

Var på en liten föreläsning av en tunisisk kvinna vid namn Cherif med titeln "Tunisia: the Positive Potential of Muslim Culture". Det blev en historieföreläsning där hon försökte sälja in Tunisien som ett bra västorienterat land med fötterna på väg in i EU (!) Och även om lagen där säger en sak så ville hon inte riktigt gå in på vad traditionen och familjen säger... Nåväl. På kvällen var jag ombedd att hålla en presentation om Sverige på ACM som en del av deras möte, men ungdomarna diskuterade föreningens program och syfte så dom han inte med mig. Får hålla det där i november istället. Inte så lite snopet med tanke på hur jag stressade för att få det klart, men å andra sidan så var det viktigt för dom att "konstitueras" sig, och jag hade kul ändå. Nu är i alla fall allt klart inför måndan när jag ska hålla denna presentation två gånger...

Zacharina har fått börja sin specialundervisning i engelska och Linda tampades med Clara som inte kunde ta ett "nä, jag ska till ryggdoktorn och har inte tid att åka med 'womens club' hem till Samfordspresidentens hustru för att dricka te"-svar. Så efter mycket dividerande så kommer Linda åka med MarySue istället och lämna Majken hos mig. Tyvärr hade jag glömt att jag har föreläsning just då, men det fixar väl sig. Inbillar mig att mina studenter står bättre ut med mina barn än tant-ligan...

2004-10-07 torsdag

Så kom den – räkningen från Back-on-track på \$580. Okej det var ju inte en riktig räkning, men Kammarkollegium hade inte betalat något än, och det visade sig att det kommer de nog inte att göra heller eftersom Kiropraktorer inte ingår i normal sjukvård. Möjligen 2-3 gånger som allra mest och man måste dessutom fylla i en skadeanmälan (något vi trodde gjordes automatiskt på nått sätt). Så det ser ut som om vi måste betala allt själva. Inte för att det sätter oss i någon ekonomisk katastrof – det är mera det obehagliga att det känns som om man betalar två gånger och i mitt fall spelar det ingen roll om det är 1 eller 500 dollar – känslan är densamma. Som lök på laxen så krånglade bilen:

Krockkudde-lampan lyser konstant så det blir verkstad igen. Suck. Pratade med Marshall (vän från Kalifornien) som sa att dom kommer den 27:e oktober – ser verkligen fram emot det.

Såg på TV där man diskuterar hur mycket prylar och leksaker barnen har och hur mycket mer de har jämfört med bara 6-7 år sedan. Programmet avbröts av reklam (som vanligt) där första reklamen var Walmarts prinsessavdelning där de små flickorna kunde köpa snövit och törnrosakläder – med tillhörande väska, skor, smink och självgående plastbil. Tänker tillbaka på tidningen VI som hade undersökt hur många saker svenska barn har (500)

Det visade sig att felet på bilen berodde på glidkol (kontakt som gör att kabeln inte tvinnar sig när man vrider på den) i ratten som var slut. Som tur var så var det återkallelse på detta fel så jag behövde inte betala någonting. Jag han tillbaka till Samford och kunde vara med på genomgången av generiska algoritmer. Idéerna bygger på evolution och Steve ägnade ett par minuter att prata om att denna typ av evolution inte behövde gå stick i stäv med hans religiösa övertygelser. (!!!!) Pratade även senare med honom om det och det visade sig att han hade ett ganska avslappnat förhållningssätt till sina kristna tro. För honom så kunde jorden mycket väl vara 5 miljarder år gammal och att vi alla kom från samma amöba. Man kan inte ta bibeln så bokstavligt eftersom den trots allt är skriven av människor för flera tusen år sedan. Ords betydelse ändras med tid och språkliga översättningar. En sak som var helt klart var dock att Jesus var Guds son...

Hemma var Linda lite dyster och olustig med tanke på rygg-räkningen. Nu är det ju ingen panik när det gäller ekonomin, det förändrar ingenting – snarare så att man känner sig blåst. Och ryggen blev ju mycket bättre – hur ofta har man inte betalat för något och inte fått valuta för pengarna? Vi pratade lite om det och tittade på en mesig skräck-scifi-film med Reeves och några vithåriga barn och gick sen och la oss.

2004-10-11 måndag – PADS konferens

På fredagskvällen gick vi på fotboll – Steves grabb Josh spelar trumpet i orkestern och det var därför vi gick dit. Vi blev imponerade av intresset – en fullproppad stadion för att se 16-17 åringar spela boll. En del i förklaringen ligger i att varje lag har en 60-70 spelare och orkestern bestod av säkert lika många så om man tar alla familjer runt det så blir det ju en del folk... Vad spelet beträffade så var det

lite mer underhållande att se på eftersom det var mera springa-passa än ligg-på-hög. När vi lämnade stadion vid halvtid ledde Homewood med 36-0 så nån spänning var det ju inte frågan om. Orkesterns uppträdande under halvtid var däremot väldigt imponerande. Som jag nämnde tidigare så är en marschorkester inte en samlad trupp som går och spelar utan man går i formationer på planen på mera individuell basis och så fyller man ut med tjejer med flaggor och spektakulära dräkter. I det här fallet så var det säkert över 120 ungdomar på plan som spelade i en kvart utan noter och hela tiden gående omkring. Väldigt spektakulärt och helt omöjligt att föreställa sig om man inte sett det innan för det liknar ingenting jag sett tidigare. Och det är faktiskt värt att betala fotbollsinträde till matchen (\$10) bara för att se orkestern!

Helgen ägnades helt åt en konferens arrangerad av PADS. Lördagen handlade om lära sig Läsa och Matte. Läsa-delen hade Linda redan läst om och där framkom väldigt lite nytt, men mattedelen kom en hel del intressant upp. Träffade Goeffrey H Martin från Auburn som arbetar som psykolog och beskrev en metod kring att bygga upp "Fluency" och hur man mätte utveckling. Det kändes inte helt i linje med vad jag kan tänka mig göra med Xerxes men jag gav killen en chans och bjöd även hem honom på söndagkvällen. Även om hans metod inte är intressant nu så kanske den blir det i framtiden. Konferenslokalen (en helt ny särskola) var inte ultimata – ventilationssystemet var bullrigt och det blev väldigt varmt men å andra sidan så var konferensen billig (\$15) och mat ingick. Slående var att deltagarantalet var så magert. Med tanke på den höga kvalitén på föreläsarna och att vi faktiskt bor i en miljonstad så tycker jag att 20-25 personer är väldigt lite. När FUB hade en innehållsmässigt betydligt magrare konferens i Ludvika för någont år sedan så var vi över 70... Något som också slog mig var att det förutom Geoff och jag endast var en man till – resten var kvinnor. Bryr sig inte papporna i det här landet? Eller var dom hemma och tog hand om barnen (min gissning är att farmor/mormor hugger i) eftersom vi var en av dom få som hade med våra barn. På söndagen så var det nya föreläsare; en om AT ("Assistant Technology" som jag tycker är en bättre beskrivning av "hjälpmedel") och en om önskvärda beteende ("behavior") som i grund och botten handlade om uppfostran. Det som kändes väldigt kul i uppfostranssammenhang var att de båda föreläsarna (från UAB) förespråkade starkt den metod som vi själva använder och som även vår talpedagog i Ohio (James MacDonald) har pratat om; att kommunikation är ett starkt verktyg.

Under måndagsmorgonen så hade jag en presentation om Sverige i Roys SE-klass. Av fem studenter dök bara en upp så jag hade en presentation för Fred. En dryg kvart senare dök Jason upp och vi fortsatte och det kändes ganska bra. På eftermiddagen hade jag samma presentation i en större klass och det gick inte alls bra. Mest beroende på mitt eget fel för jag beskrev allt som jag ansåg vara bra men även en del självkritiska saker om Sverige. Dessa studenter tyckte att dom "bra" sakerna med Sverige var alldeles för kommunistiska (=dåliga) så de fick en väldigt negativ bild av Sverige. Av nån anledning så tog jag illa vid mig – studenterna mer eller mindre hånar mina värderingar och vägrar se sina egna brister sitt eget system, så jag grubblade och sov väldigt dåligt... Hur som helst när jag kom firades min födelsedag med en Walmart-tårta i formen av en amerikansk fotboll med 33 ljus...

2004-10-12 tisdag – omstart

Morgonen inleddes med ytterligare en klass som skulle höra Sverigepresentationen och jag höll tillbaka mycket av det självkritiska och höll fram dom bra sakerna. Jag underströk ofta om att det här är bara ett annat sätt att se saker och att, om man funderar på det, så kanske man inser att bara för att det är annorlunda så behöver det automatiskt inte vara dåligt. Jag kände att jag nådda fram till dom här studenterna mycket bättre och dom ställde många bra frågor. Eftermiddagen ägnades åt kvartssamtal på Shades Cahaba – barnen har haft ledigt två dagar (Columbus day & studiedag). Mest en genomgång av betygen ("progress report"), snarare att bedömma som "betygsliknande omdöme".

Zacharina fick S = Satisfactory (högsta betyg) på det mesta, men inte på "sight words", "knows address", "knows phone number" och "knows age and birthday" där hon fick P = Progressing. Inga U = unsatisfactory. Intressant när jag jämför mellan barnen är att det hos Zacharina inte står det något på "lables pictures" som Xerxes fått P på.

Hur som helst så trivs Zacharina och pratar engelska i flerordsmeningar...

Xerxes har fått P eller NA (not applied) på det mesta, men S i "Recognizes name in print", "art", "Music", "Physical Education" och "spanish". Vi gick också in lite närmare på de områden som också berör hans IEP. Och vad han kan med och utan stöd.

Specialpedagogen berättade om en rolig händelse. På skolgården ville X ha hjälp i klätterställningen, hon tyckte att han skulle teckna "hjälp", de övade de några gånger och han gjorde det. Några minuter senare, tappar han taget med ena armen och sitter fast med ena foten. Han tar ena armen mot den han håller i för att teckna "hjälpa", men inser att det inte går, istället skriker han högt och tydligt "HELP!!!!".

Efter mötena tog vi en tur till biblioteket där man gärna fick köpa en bok till skolan "in honor of ...", men vi avstod.

2004-10-13 onsdag – besök

Hämtade mamma och pappa på flygplatsen. Dom fick en minibuss för det var slut på små bilar och det var lite instruerande om att köra en automat men sedan åkte vi direkt till Samford för att äta – det blev bekvämast så. På kvällen träffade vi Sheldon Rothblatt och han bjöd alla Sebekar på middag på PFChang vid Summit. Sheldon är en social snubbe med som är väldigt stolt över USA. Hur som helst så hade vi en trevlig kväll.

Dagen efter (torsdag) så pratade jag med Sheldon på mitt kontor i två timmar. Jag hoppas och tror att han fick en rättvis bild av mig och familjens tillvaro.

2004-10-15 fredag – att föreläsa med sin hustru

Hade en föreläsning om Xerxes i David Finns klass om specialpedagogik. Det var kul. Vi har ju aldrig haft en gemensam presentation på det sättet och det innebär ju alltid en risk när äkta par ska prata och förklara saker tillsammans – det kräver att man ser på tillvaron någotsånär lika för att det ska bli en presentation istället för en diskussion med risk för gräl. Och förutom att vi hade kul så verkade vi nå studenterna – vi fick många frågor och David verkade helnöjd.

Gick därför och pratade med Thomas Woolley som är statistiklärare på School of business. Pratade om allt möjligt. Frågade om varför han ville jobba på Samford och det var ju för att han gillar att undervisa. Och att han inte jobbade på matteinstitutionen gjorde inte så mycket eftersom han har kurser överallt. Han tyckte som jag att han gör en större skillnad som lärare än som forskare och det är ett väldigt tungt argument att jobba i en undervisande jämfört med en forskande miljö. På den negativa sidan kan vara de väldigt "arroganta" studenter som vet allt trots att de kommer från en väldigt skyddad miljö och har väldigt liten egen erfarenhet. Som exempel nämnde han en gästföreläsning av den tunisiska muslimen Cherif där flera studenter sa att om hon kommer så bojkottar vi den föreläsningen... och läraren gav efter. På en annan föreläsning med Cherif så hade studenter varit direkt oförsämda bara för att hon är muslim. Han berättade om ett tillfälle där Samford skulle ha en debatt för och emot PBL, där han fick i uppdrag att vara emot. Det jobbiga i sammanhanget var att till och med lärare tyckte att han hade fel åsikter och gick och klagade hos provosten. Grejen var att det inte var hans egna åsikter – hans uppdrag var ju bara att ta ställning mot. Känns märkligt. Hur som helst så blev jag inbjuden på en av hans föreläsningar. Gick tillbaka till David Finns klassrum och därefter bjöd han mig och Linda på lunch i en ("hemlig") fin-klubb – The Rotunda Club. Fint, inte särskilt dyrt, men heller inte så mycket mat – och endast för medlemmar. Insåg efteråt att det här var inte en plats där man pratade högt om kontroversiella saker. Drog mig till minnes om alla STINT rapporter där man skriver om att man är rädd för cheferna och att höjden på taket inte är vad man är van från Sverige. Själv har jag aldrig känt så även om jag idag fick mina funderingar om den akademiska friheten. Pratade med Steve om det och han kände inte igen mina beskrivningar - han har aldrig känt sig begränsad av vad man kan säga...

2004-10-16 – fullproppad helg

Vi inledde dagen med att handla lite saker och sedan blev det sagostund för barnen om grisar av Jerri Beck. Sedan åkte Xerxes & Linda på Louis kalas på McD och Zacharina och resten till hennes

klassträff. Därefter åkte vi och tittade på Samford Bulldogs på en spännande och väldigt underhållande match. Efter matchen kastade min pappa lite boll med Greg och Zacharina provade åka kartong nerför slänten. Kvällen avslutades på Logan's roadhouse med stekar och revbensspjäll.

På söndagen åkte vi allihop till Huntsville och kikade på raketer. En och en halv timmas bilfärd i ett kylslaget Alabama var kanske inte dom bästa förutsättningarna och tyvärr skrämde vi Xerxes lite väl mycket på IMAX-biografen och en flygsimulator så han fick det kanske lite väl tufft. Utställningen var väldigt fin men jag hade nog hoppats på ännu mera – hade väl lite för uppskruvade förväntningar. Men jag fick både se och känna på Saturn-V raketer och det var väl värt resan bara det. På kvällen gick den länge efterlängtnade uppföljningen av sci-fi-serien Farscape.

2004-10-20 onsdag – UAB

Steve informerade mig om en presentation på UAB om Software Engineering på NASA som han trodde jag var intresserad av. Och klart jag hängde på. Så Linda körde dit mig innan hon åkte på möte på Shades cahaba. University of Alabama ligger inne i Birmingham och är gigantiskt. De flesta byggnaderna ligger mellan 7-9 avenue och 10-20 street. Alla byggnader är i snitt som Rosenhill, vissa mindre och andra mycket större... och det byggs hela tiden nya byggnader. Nu ska man i ärlighetens namn säga att de flesta byggnaderna är inte skolbyggnader utan sjukhus och vårdinrättningar. UAB har profilerat sig inom sjukhussektorn (Birmingham har minst 25 sjukhus!) och det bara växer. Faktum är att det är den enda levande delen av downtown, resten är några bankskyskrapor och resten ser ut som en kombination av kåkstäderna utanför Rio och de bombade delarna av Beirut. Ganska deprimerande. Nåväl. Föreläsningen var intressant; 90% av all mjukvara NASA använder har de utvecklat själva och 39 av 58 projekt för något år sedan så var mjukvaran skriven i C, 9 i ADA, 5 i Assembler och 5 i C++. Ingen objektorientering och ingen Java – och det finns väldigt svaga indikationer som talar för att de kommer använda dessa språk i framtiden. Så är det inom den inbyggda rymdindustrin – intressant. Deras utveckling av mjukvara är inte "cost driven" utan "defect driven". Den överlägset mesta använda metoden för att hålla nere antalet fel är genom testning. Dom använder väldigt lite återanvändning av kod även om all programvara finns tillgänglig i en databas. Främsta anledningen är att så mycket är specialgjort samt att det uppstår så många fel som är associerade med återanvändning. Intressant prat av Tim Crumbley helt enkelt. Jeff Gray som håller i seminarierna frågade mig efter pratet om jag kunde hålla i seminariet den 17:e november (!?) Utan att ha en aning om vem jag egentligen var eller vad jag höll på mig så bad han mig att prata om vad som helst. Antingen så litar killen på sitt personöga, eller så är han desperat eller bara galen. (http://www.cis.uab.edu/news/sem_details.php?ID=121) Hur som helst så tackade jag ja, gick och käkade och väntade på att Linda skulle hämta mig. UAB skiljer sig på många andra sätt från Samford. Förutom att det är gigantiskt och väldigt fult så är studenterna i allmänhet lite äldre och det är massor med asiater och indier. Utanför stod balla (svarta) killar och hängde i ena hörnet och i andra hörnet hängde de minst lika balla brudarna – som taget ur MTV rap. I Varje gatukorsning stod minst två gröna höga stolpar med en knapp och en stor blå saftblandare och förmodligen en tillhörande sirén – överfallslarm! Inget snack om saken –folk är verkligen livrädda här för allt och alla.

Tillbaka på Samford mötte jag en student (David B) som stod och velade om han skulle gå in till Steve. Jag frågade honom om vad saken gällde och det visade sig att han hade problem med en professor i sin andra major (filosofi). Denne lärare brukade raljera över den okunniga okristna pöbeln varvid studenten tog illa upp då han själv räknade sig som "oreligiös" utan att för den sakens skull vara ateist. Jag övertygade honom att gå till Steve vilket han gjorde. Efteråt pratade vi en stund och jag frågade honom varför han valt Samford om han inte var kristen. Han tittade på mig och fråga "Ärligt? Du det är fyra brudar på varje kille på den här skolan." Härligt, tänkte jag som faktiskt har slagits över denna övervikt. Han berättade massor och här följer ett utdrag från hans tankar. Minst hälften av alla "brudarna" är ju helt fanatiska (religiösa) och kommer aldrig ut i det valiga samhället. Det är pappas lilla prinsessa som ska gå på Samford för det är säkert och klart att hon får en ny SUV för det är säkert. Man kan plugga och gå i kyrkan med dem, men gå ut till en bar och ha kul – aldrig. Många lärare har en fasad utåt om värderingar och sätt att vara, men bakom är det bara skit; ignoranta, självgoa och hycklare. Han hade jobbat tidigare som tekniker på olika dataföretag under it-boomen och sparat ihop en hel del pengar. Han hade visserligen dåliga betyg, men med ett bra SAT-prov och föräldrar med bra kontakter så hade han fått bra stipendier och betalade runt \$1300/termin. Han kändes som en väldigt otypisk Samford-student; och jag börjar få intrycket att det finns en hel del oliktankande

(även om de är i minoritet). Jag tänker på Paul som är lärare i religion som klassar sig som socialist, och jag tänker på Thomas som anser att alla tankar och idéer ständigt måste provas för att den akademiska friheten och demokratin ska hållas levande (Och kristendom är för många här inte en idé eller hypotes utan ska ses som en definition inristad i sten). Nåväl, det var uppfriskande att höra denne 23-åring (?) tankar och idéer om Samford och det amerikanska samhället, för han hade på egen hand upptäckt så mycket – men så har han ju varit utomlands, försökt lära sig ett annat språk (spanska) och hans föräldrar är knappt medelinkomsttagare.

Av en händelse så pratade även senare med Emily (PhD i matte) och kom även in på ”Samford-brudarna”. Hennes uppfattning var att tjejerna bara kan vara i två olika tillstånd. Antingen unga och oskuldsfulla eller gifta och ha barn. Om man går ut och träffar en kille så måste det vara den man ska gifta sig med... Vi nuddade vid många olika, men en av dem handlade om amning. Emily tyckte det var så löjligt att man måste vara så diskret och att så många (tjejer) tycker det är äckligt. På kvällen kom mina föräldrar hem från New Orleans och de verkade ha haft en trevlig upplevelse. Pappa ville köpa en ny rakapparat för dom är ju så billiga här. Efter mycket strul så hittade han en på Walmart men när han kom hem så insåg han att det satt en liten transformator på kabeln – det var alltså inte bara att byta kabel – och så fanns det inga reservdelar i Sverige så det var bara att packa ihop det hela och åka tillbaka igen. Själva har vi köpt en videobandspelare (\$50 för en Sanyo med stereo) - dels för att kunna spela in sånt som vi inte kan eller hinner titta på och dels för att spela in barnprogram att ta med hem och dels för att den var så (suck) billig. Att man fastnar så lätt i shopping och konsumtionsträsket är ju så lågt.

2004-10-24 –Panama City Beach

På fredagsförmiddan höll jag i Gregs javakurs och det gick bara halvbra eftersom mina javakunskaper är ju ganska orutinerade – kände mig lite som klassvakt...

På eftermiddagen hämtade vi barnen och åkte direkt till Panama City i nordvästra Florida. Enligt Roy skulle dom 250 milesen ta runt 4,5 timme, men efter att ha pausat strax innan Montgomery och i ätit på Krystal i Troy så tog det snarare 6,5. Vi behövde inte leta efter nånstans att bo – hela stranden var proppfull med tomma hotell och vi stannade vid en Quality Inn på stranden där frukost ingick. För \$49 natten fick vi ett rum på bottenvåningen så det var bara att gå direkt ut i havet. Klockan 8.00 på lördagsmorgonen hade vi ätit frukost och stod på stranden med alla attiraljer. Luften var runt 70, men vattnet kändes varmt – gissningsvis 75-80. Trots att det var ganska vågigt så gjorde altet att man flöt som en kork – superskönt. Vi lekte i sanden och hoppade i vattnet hela förmiddan, värmen steg mot 80 och sedan åkte vi för att hitta nånstans att äta. Innan mat blev det ett stopp på K-mart där vi köpte en lila häx-dräkt till Zacharina inför den kommande Halloween. Mycket hungriga hittade vi Captain Jack som hade buffé till rimligt pris. Maten var helt okej, men jag tyckte att det var lite för lite av havet läckerheter. På deras dessertbord fanns det däremot inte mycket att önska. Deras bananpudding är definitivt värd en resa! Mätta och belåtna hängde vi på stranden ett par timmar till och eftersom vi inte var särskilt hungriga så blev det några mackor från Subways till kvällsmat på vår uteplats. Vi tog ett snabbt kvälsdopp i poolen och när vi kom tillbaka så möttes vi av ett tiotal feta kackerlackor som smaskade på smulorna av våra mackor. På söndagen badade vi några timmar på fömiddan och sedan började det att regna. Men det var ju ändå dags att åka så vi packade ihop och beslutade oss för att äta hos grannen ”Sharky’s” med en jättehaj i entrén. Tyvärr var det dyrare än vi tänkt oss så vi körde ett varv i småregnet och försökte hitta nån mat såhär runt 11-tiden på söndan. Det var väldigt dött och när vi till slut nästan givit upp hoppet så svängde jag in på Captain Joe som sålde lunchbuffé för 5.95 och hade massor med havsmat och en hel del japanska rätter. Kanongott. Träffade en lastbilschaffis från Mobile som klagade på alla rednecks och white thrash i området som bara kom för att festa och aldrig bidrog med något själva. Faktum var att vi hade inte sett en enda afro-amerikan under dessa två dagar – intressant med tanke på att dom är 75% av befolkningen bara ett tiotal miles norrut. Efter Cpt Joe så styrde kosan hemåt. Vädret blev vackrare och vi kom hem till Birmingham innan mörkret. Digitalkameran har börjat krångla men med några bestämda klappar så verkar den funka igen...

2004-10-26 – Några lugna dagar.

Måndag och tisdag var ”fall break”. Det innebär att skolan är tom på studenter och alla lärare som ligger back av någon anledning sitter tysta i sina rum och försöker ligga i fas. Så även jag. Har förberett min Linux/LaTeX/GNU-lektion/lab och funderat lite kring min föreläsning om föräldraskap i

Kristies kurs om "äktenskap" (!!!!) som jag ska ha på torsdag. Tyvärr så har jag inte hunnit en millimeter på måndagens stackföreläsning men det får bli en ansträngning mot slutet. Har funderat väldigt mycket de senaste dagarna kring det amerikanska samhället och dess värderingar. Och efter flera månaders av ansträngningar så begriper jag mig inte på dem och deras värderingar. Eller det kanske är så att jag äntligen har börjat förstå den och vill så väldigt gärna acceptera den men det går bara inte. Och det är inte så enkelt att jag bara tycker tvärtom –det är snarare så att hela dagordningen är fel och mina värderingar löper ortogonalt med amerikanernas. Dom eller jag börjar i "fel" ända. Och när jag försöker förklara vad jag menar med det för mina kollegor så blir även det fel –för dom begriper mig lika lite som jag begriper dem. Jag får ofta känslan av att dom känner sig kritiserade eller angripna och jag får aldrig någon riktigt spontan eller ärlig kommentar för dom är inte säkra på om dom förstod mig rätt. Men mitt syfte med beskrivningarna är bara att försöka beskriva det jag ser och försöka ställa det mot Sverige och svenskarna. Men vi når inte varandra och jag känner mig mer och mer frustrerad. Ta bara en sådan sak som säkerhet (safety and security) som är så viktigt för amerikanen; det gäller bilen, barnens internetvanor, lekplatser, skolans övervakningskameror, rätten att äga vapen etc etc. För oss svenskar är inte det lika viktigt och när jag försöker beskriva det så framstår vi bara som naiva och oansvariga. Och om jag försöker beskriva svenskars syn på miljöarbete så får jag det att låta som om amerikanerna är naiva och oansvariga. En sådan diskussion leder ju ingen vart, men hur ska man göra om vi ska förstå varandra. Vi kan ju inte bara prata väder och senaste fotbollsmatchen... Jag kan ge 10 andra exempel, men orkar inte just nu... Jag anstränger mig varje dag för att komma ner på djupet i den amerikanska själen och kommer hem helt utpumpad men känner mig inte mycket klokare...

Men det finns ljusa stunder också. Igår så arrangerade PADS (Parent Advocates for Downs Syndrome) en träff för småbarnsföräldrar i en kyrka i Vestavia Hills. Knappt 10 familjer och en hel del småpluttar på bara några veckor. Fantastiskt att man lyckas fånga familjerna så tidigt! Man hade dessutom ett lekrum med några barnskötare/Samfordstudenter där man lämnade in barnen och fick en handskriven lila lapp med barnets namn och födelsedatum som kvitto (av rent säkerhetsmässiga skäl (suck)). Hur som helst så var det en präst som var huvudtalare inför kvällen – han var dessutom pappa till Jordan 18år som har DS och som också närvarade. Och det började inte helt oväntat att han började med sin tro och hur han ställdes inför faktum... Och det var mycket bibelcitater och de flesta andra i rummet pratade mycket om Lord, blessing och faith. Det intressanta var att han med detta som utgångspunkt kom fram till att eftersom ingen vet Guds intentioner utan man vet bara att han gör allt av ren god vilja så är det bara att finna sig i situationen och köra på. Inte fundera i termer av straff, varför eller syfte. Han var otroligt rak och ärlig och kom fram till samma slutsatser som vi hedningar också hade kommit fram till. Så med totalt olika bakgrund och olika övertygelser om hur saker och ting förhåller sig till varandra så kunde både vi och han komma fram till precis samma slutsats. Det kändes fantastiskt. För normalt är det som presidentkampanjen – kandidaterna sitter på samma fakta men kommer till två helt olika slutsatser. Nu kanske det egentligen inte är så fantastiskt med någon utav dessa två scenarier, men jag mådde väldigt bra igårkväll och det kändes jättebra att få vara med om denna hallelujaafon som jag hade gått till med viss skepsis. Det inger också hopp om att man kan nå varandra trots olika värderingar och utgångspunkter i livet. Vi hade helt enkelt skitkul. Och idag fick jag äntligen min Internet-bank att funka. Man ringde telefonbanken, knappade in sitt SSN och bankkontonummer, fick välja en 4-siffrig pin-kod och sedan var det bara att surfa in. Internetbanken innehåller dock inte så mycket information – bara checknummer, värde och datum. Vem pengarna gick till får man själv hålla reda på, och säkerheten – en fyrsiffrig kod känns skrattretande låg... Men det kanske är en anledning varför bank på Internet inte är lika vanligt här som hemma i Sverige.

2004-10-30 lördag – Halloween

På onsdagen blev det en del förberedelser och så ägnade jag en timma åt att lyssna på Thomas W föreläsning i Calculus. Hanblandade in filmcitater och slängde ut godis för att hålla liv i föreläsningen. Med tanke på att den inte är mer än en timme så är det märklit att det ska behövas, men det var å andra sidan ganska underhållande. På eftermiddagen hämtad vi våra vänner från Kalifornien Marshall & Roxanne som kommit för att spendera några dagar tillsammans med oss. Dom var precis som vanligt... På onsdagen blev det en snabbtitt på Samford och på torsdagen jobbade jag varvid Linda tog hand om våra gäster. Jag började tidigt med att hälsa på Paul Hollaways introkurs i religion. Den började extremtråkigt med att studera skapelseberättelsen (eller myten som Paul föredrog att beskriva

den) i Biblen. Nåväl det finns ju två skapelseberättelser och dom är ganska motstridiga. EN del studenter visste inte hur de skulle hantera detta faktum och lektionen blev med ens väldigt intressant. En timma senare höll jag själv en föreläsning om föräldraskap i Kristie Chandlers äktenskapskurs (!) vilket var kul – inte lika kul som Claras klass för studenterna var inte lika mycket på bettet (de var å andra sidan dubbelt så många vilket kanske dämpade debattklimatet). På kvällen dök familjen upp och vi gick i Samfords Haunted House. Studenterna hade gjort ett fint jobb och barnen verkade ha haft kul. Zacharina var väldigt stolt över sin lila häxdräkt, Majken hade fjärilsvingar från Dollar Tree och Xerxes hade (bara) svansen från sin tigerutstyrsel. Efteråt gick jag för att hålla andra delen på min Linuxföreläsning som till hälften även innehöll LaTeX, dot och gpic. Även om det bara var MaryBeth, Brian, Scott och en fjärde student som jag inte kan namnet på, så var dom väldigt intresserade vilket gjorde att det hela kändes väldigt meningsfullt.

På fredagen tog jag ledigt och åkte med familj och gäster till Bessemer stationshuset/museum och sedan till Moundville söder om Tuscaloosa. Kvällen avslutades på Applebee's. På lördagen var det meningen att vi skulle visa runt M&R lite för att för att runda av deras besök. Tyvärr trillade Roxanne och stukade benet. Suck. Det gick nog efter omständigheterna bra. Jag körde dem till flygplatsen och på kvällen åkte vi till Homewoods polisstation för att fira en säker Halloween. Sent på kvällen hämtade jag Anna & Ronny på flygplatsen. Söndagen ägnades åt ett kort besök på Vulcan & Ingram Kelly Park för att äta på KFC i Bessemer. Sedan blev det loppmarknad och slutligen Visionland eftersom Anna var sugen på bergochdalbana. Vädret var toppen runt 26 grader och både A&R var lite tagna av värmen... Kvällen avslutades med pannkakor.

2004-11-04 torsdag – The cowboy president

Tiden flyger fram och jag hinner inte riktigt med att fylla i denna dagbok dagligen. I tisdags arrangerade en studentförening valvaka med temat "Cowboy band, cowboy clothes, cowboy president". Och även om de inte fick anledning att fira den natten eftersom resultatet drog ut på tiden så hade dom säkert kul. Intressant att media hade bestämt sig för att just Ohio skulle vara den avgörande staten för att få tillräckligt många elektorer. Det var flera stater som stod betydligt jämnare och kunde ha haft lika stort avgörande som Ohios 20 elektorsröster men det var liksom redan bestämt på förhand var intresset skulle ligga. Även om herr Buske vann till mitt förtret så gjorde han det med flest röster totalt sett - något som faktiskt inte Clinton gjorde i något av de två valen han ställde upp i så vår svenska upprördhet bubblar bara upp till ytan när fel gubbe vinner. Innan valvakan så tog vi ett dopp i Samfords gamla bassäng från 50-talet. Intressant att den var 25 meter - man använder nämligen metersystemet i simning även här... :-)

Onsdagen ägnade jag åt att piffa upp institutionens webbplats – den är campus fulaste och mest disparata så jag lämnar ett förslag men hoppas verkligen att de tar emot den. La ner en del tid på att göra en snygg banner i photoshop som jag faktiskt blev ganska nöjd med. Anna & Ronny hade åkt till Panama city under tisdagen och ringde på onsdagkvällen att dom var på väg till Atlanta... Lindas bärbara dator har rasat – FATen är oläsbar och jag har länge misstänkt att hårddisken inte varit helt kry med tanke på att filer blir korrupta då och då. Ska göra ett litet nytt försök att försöka rädda en del arbete och laga FATen. En nyinstallation får väl skräpet att hålla ett tag till, men jag kan ju inte rekommendera någon att spara något viktigt på den.

2004-11-08 måndag – nya gäster

På fredagen hade jag en föreläsning om stackar och det gick halvbra. Jag hade förberett mig väl och kunde allt bra, men problemet var att jag hade överskattat studenternas kunskaper och erfarenheter. Jag utgick helt felaktigt att de kunde hexadecimala tal (men de kan knappt binära tal) och att de tänker som programmerare så jag borde haft utskrivnen pseudokod på just dom bitarna. Förhoppningsvis är jag bättre förberedd på fredag när jag ska prata köer. Idag på måndag morgon satt jag med på Steves uppföljning på min föreläsning och insåg att ett stort problem är mitt språk. Jag känner mig frustrerad över att jag inte kan komma till min rätt som en bra lärare bara för att jag inte kan uttrycka mig tillräckligt bra; jag tappar exaktheten, humorn och allt som ligger lite utanför ramarna. Dessa ingredienser är ju så viktiga för att man ska orka lyssna på något så torrt och tråkigt som stackar. Ronny och Anna kom tillbaka från Atlanta och eftersom de inte hade förberett den resan så blev den också ganska tomhänt. Under fredagen så åkte dom för att titta på Moundville och blev väldigt nöjda när de dessutom kunde avsluta sin semester på the Nicks som var en rock-klubb i södra Birmingham.

Jag körde dem dit och de tog en taxi hem. På lördag morgon drog A&R till flygplatsen och de såg ganska nöjda ut med sin vistelse. De tog dessutom med sig en proppfull resväska med Anders bowlingklot så att han får sina grejer tidigare men också för att öka på våra möjligheter att få med mera hem senare. (Vi kanske skulle packa på LHP en väska med nyinköpta kläder för att spå på ytterligare... får se om vi hinner). Nåväl under lördagmorgonen åkte vi till Mountain Rough (?) för att lyssna på saga. Det var en strålande dag men tyvärr så var sagoläsningen inomhus. Efter den sagostunden skyndade vi oss till Books & Company i Brookwood village för att hinna med Jerri Becks sagostund. Barnen fick göra en mobil med grisar och andra lantdjur. Vi stannade till och shoppade på Hot Topic som hade massor med Nightmare b4 Xmas-grejer. Lunch åt vi på TipTop i Bluff Park och efteråt drog vi till Aldridge park som ligger i Hoover. Vackert belägen, lugn och inte överambitiös som en botanisk trädgård. Kan verkligen rekommenderas. Sedan åkte vi till Walmart i Homewood för att köpa Halloweenkläder som reades ut med 75% rabatt. Det blev 5 olika dräkter och dessutom så köpte vi en enklare digitalkamera till Xerxes för \$20. Tyvärr var denna Vivitar V3350 betydligt sämre än våra Che-ez Spy. Sämre bildkvalitet, går inte på laddningsbara batterier (spänningen räcker inte), mindre ljuskänslig (ger riktigt dåliga bilder inomhus) och SDRAM vilket gör att den tappar minnet när batteriet är slut - den har dock en inbyggd kondensator vilket gör den mindre känslig för batteriglapp. Plussen består av den något större storleken (vilket gör den mera hanterbar), ljusstark sökare och större minne. Nåväl med tanke på priset så kanske man inte skulle förväntat sig för mycket - egentligen är det avsaknaden till möjlighet av laddningsbara batterier som är det största minuset. Funderar på om man ska köpa en ny A75 eftersom A60:an har en mindre glappkontakt men börjar också ge suddiga bilder. Den verkar utsliten efter bara 1,5 år. Visserligen så tog vi vår 10.000:e bild i helgen men i alla fall... Hur som helst så kan man köpa en ny (bättre) för \$165 (1221kr) och det känns ju lite lockande eftersom vi alla fall kommer köpa en ny så varför köpa en i Sverige för 2250 som det i alla fall kommer sluta med? Eller så skippar jag kompaktkameran och går på en SLR direkt men det är ju fortfarande jättemycket pengar. Får vela lite på det här...

Köpte dessutom små babyskydd-plastlås för att hindra Majken att öppna våra köksskåp och härja. Inte för att hon kan skada sig på något, det är mera det att det är så extremt drygt att hela tiden plocka upp efter henne. Jobbigt bara att dra i skruvar i ek utan att förborra, men man köper inte en bormaskin för ett par småhåll så jag drog på och fick två lås på plats... och därmed kunde barnens pysselsaker få vara i fred.

Hela familjen hämtade upp LHP & Ewa på flygplatsen på lördagskvällen. På söndagen velade vi lite om vad som skulle göras men det slutade med att vi siktade mot Jasper i NW med "natural bridge" som primärt mål. Vi stannade i Jasper som var helt tvärdött innan lunch - supertypisk (?) amerikansk liten stad där alla var i kyrkan innan lunch. Vi gick ett varv och stannade sedan på Ruby Tuesday för att äta. Nån öl serverades inte på söndagar i Walker county så gamlingarna fick ta "is med läsk" istället. Fortsatte vidare genom landskapet med minst en kyrka per mile till Natural bridge som är en 15 meter hög klippa som delats mitt av men hängs ihop av en 25 meter lång bro. Ligger väldigt vackert och kan klart rekommenderas. Ewa njöt av solen och vi satte oss för att fika. Åkte sedan till en täckt gammal bro och avslutade kvällen på Waffelhouse i Vestavia Hills.

2004-11-12 fredag – slut på gäster

LHP & Ewa fick för sig att åka en snabbis till NewOrleans och trots avståndet så tyckte dom det var värt åkandet. Vädret har varit underbart vackert med hög luft och runt 15 grader fram till igår. Har under veckan diskuterat med Anders Bengtsson i Skidmore hur man kan lägga upp slutrapporten. Hans upplägg som en reseberättelse kändes väldigt udda för att inte säga fel, men efter lite mejlande så kom vi fram till att upplägget passar honom och det vore ju synd att bara göra en ny rapport i högen. Jag har ju börjar skriva lite, ur diskussionen föddes en idé om hur jag ska skriva rapporten. Jag behåller idén om att ha olika delar som man lätt kan leta och hitta bland men försöker lägga in lite mera av episoder för att bättre förklara situationen än att bara torftigt berätta resultatet eller slutsatsen. Igår torsdags så var det Veterans day vilket ledde till att barnens skola var stängd. Jag tog ledigt från Samford och vi åkte i ösregnet för att visa LHP & Ewa Samford innan de drog till flygplatsen. Vi åkte till banken, men den var så klart stängd (det var ju veterans day) så vi styrde kosan mot McWayne center för att titta på "the human body" på Imax som vi lovat Zacharina tidigare. Med medlemskortet från space center i bagaget så fick vi rabatt på filmen och gratis inträde på resten av centret (som vi ju varit på tidigare). När Xerxes kom in i Imaxteatern så var han lugn och glad, men när han insåg att det

här var en biograf som i Huntsville med alla hemska raketer (han vrålade nästan hela filmen igenom där) så ville han ut. Inte en chans att han ville stanna kvar. Eftersom det var i princip tomt i biografen så valde vi långt bak och jag stod med honom längst med väggen nästan bakom en pulpet. Filmen började och han ville ut. Jag höll kvar honom och uppmanade honom att titta. Och filmen började med en film om ett hus där en familj bodde. X blev intresserad och tittade försiktigt fram. Och filmen visade flera rum och Xerxes smög sig fram glatt överraskad och började peka på filmen. En tjej stod och borstade tänder och X började göra glada kommentarer. Då zoomade kameran in i ögat på tjejen med ett swischande högt ljud och Xerxes blev så klart överrumplad, kastade sig bakåt och ville omedelbart ut. När zoomen avslutats så blev det lugnt igen och filmen fortsatte inne i ögat. Det såg mysigt ut och de spelade mysigt ljud så Xerxes var fortsatt orolig. Sedan kom nya bilder med en bilfärd, och Xerxes smög fram och blev glad igen. Och så fortsatte det hela filmen igenom... fram och tillbaka, från glad till rädd till glad igen... Efteråt tittade vi lite på utställningen om hjärnan och spenderade lite tid i lekhörnan. Vi åt på Samford där barnen åt duktigt både varmrätt och efterrätt i sällskap med Paul Holloway. Vi bjöd hem honom men han missförstod det hela och började prata om hur han och hans familj skulle åka till Samfords hus i London och hur man skulle kunna få in det då... (?) Senare gick det upp för mig att han uppfattade inbjudan hem till oss i Sverige... inte nu i Homewood. Så när jag träffade honom idag så redde vi ut det hela och han skulle försöka få in det efter thanksgiving... Vi pratade om en massa olika saker – främst om den politiska situationen med Bush som återvald. Paul blev märkbart upprörd när jag nämnde att förmodligen alla på min institution röstade på Bush. Nåväl, efter Samford siktade vi mot Galleria mall som är ett enormt köpcentrum under ett tak. Alabama största men långt ifrån top20 i USA. Vi köpte kläder till främst barnen. Jag lät bli – orkade inte. Tittade på ett par glasögonbågar men slog inte till – vill titta på en del annat. Vi fikade mumskringla och avslutade dagen med att åka förbi Target där jag köpte en uplight-lampa i vårt mörka hörn i vardagsrummet, en väska och en enklare mack-kvällsmat. Efter drygt 5 timmars shoppande så var vi helt slut...

I veckan fick vi besked från kammarkollegium att de betalar 5600kr hela Lindas behandling mot ryggont. Det kändes verkligen jättebra.

Höll en föreläsning om köer i doa-kursen. Gick och kändes väldigt bra – kändes som om jag nådde studenterna för första gången. Tyvärr är det sista gången jag helt planerat ska ha dem... Började planera kring föreläsningen jag ska ha på UAB nästa vecka och även ACM-föreläsningen om dark. Schemat inför vårterminen blir trixigt att passa in för mig och Linda men vi får väl göra det bästa av situationen. Under lunchen pratade jag med Greg och han nämnde att han skulle vilja få in lite praktik i utbildningen. Jag nämnde våra Xjobb och COOP och han skulle gärna vilja ha lite av Xjobbet i utbildningen. Sedan nämnde jag att man på ledarspalt i Birmingham News såg med tillförsikt att världen blivit bättre nu när terroristen Arafat dött. Jag höll så klart inte med och sedan blossade en debatt mellan mig och Greg upp om det, kriget i Irak, rätt & fel, ondskan i världen och slutligen meningen med livet och hur jag inte kunde vara troende. Jag kände mig i underläge till stora delar. Dels för att Greg är verkligen övertygad i sina åsikter men också för att jag inte kan språket tillräckligt bra. Som vanligt så hinner jag inte med så mycket. Massor med tid går åt till att tänka igenom allt. Och när man kommer hem så är man helt utpumpad – det ÄR jobbigt att leva här om man vill engagera sig lite. Skiter man i debatten och ägnar livet åt att titta på TV så blir shopping det mest utmanande man kan stå inför. Men jag har valt att engagera mig – att försöka förstå och ifrågasätter hela tiden mina egna ställningstaganden.

2004-11-14 söndag morgon – sega helgen

Xerxes var lite snuvig så skolsköterskan ringde till Linda och sa att hon fick hämta upp honom för att han var så trött. Att han var trött och jobbig berodde på att han inte ätit frukost, så vi hade lagt en macka i väskan och skrivit en lapp till fröken som hon uppenbarligen inte läst... efter att han kommit hem och ätit så var allt bra igen. Zacharina var däremot halvdö när hon hämtades upp på eftermiddan och har varit sängliggande hela helgen med hosta, feber och hallucinationer. Biobesöket fick ställas in och eftersom det redan var betalt så åkte jag till bion för att ångra köpet. Fick presentkort som tillgodo. Åkte på eftermiddan till Wald Park med X&M. Fikade och åkte sedan till Walmart för att lämna tillbaka Vivitarkameran. Förpackningen var öppen så dom frågade vad som var fel på den. Jag svarade att den inte accepterade laddningsbara batterier och det räckte... Stannade hos flera optiker men inga hade lika häftiga bågar som de hade på Gallerian så jag får väl dra dit. På de andra så såg det lika

tråkigt ut som i Sveige... När jag kom hem så kläckte Linda ur sig något oväntat; Vår kamera håller på att klappa ihop och vi borde se oss om efter en ny. Man kan göra det enkelt för sig och välja en A75 men eftersom det finns en del som jag inte är nöjd med (blixten, misslyckad autofokusering m.m) så letar jag efter alternativ. Det som talar för A75 är , AA/R6-batterier, hygglig kvalitet och kompromiss till lågt pris. Köper jag nånting annat så får jag överge batterier och minneskort – bara det en kostnad på 1000-1300. In i bilden (!) hör ju också att jag nog skulle vilja ha en systemkamera (=dyrt) och dessutom en kamera som Xerxes kan få handha helt själv (=billigt). Vi pratar tre kameror (=många prylar) och jag försöker pruta ner det till två eller kanske t.o.m. en vilket så klart är omöjligt. Så jag ägnade kvällen åt konsumentforskning och valet står just nu mellan A75, Sony V1 och Olympus 7-serie. Och hur jag än gör så blir det kompromisser... frågan är vad som är tillräckligt bra... På kvällen kikade vi på filmen "The Terminal" med Tom Hanks. Ingen toppfilm men helt klart sevärd så den rekommenderar jag – i synnerhet om man vill se en film utan våld och mustigt språkbruk...

2004-11-15 måndag

På söndageftermiddan åkte jag och Majken till Gallerian för att köpa glasögonbågar och glo på kamera. Tog vägen via Summit för att kolla om där fanns nån optiker men där kammade jag noll. Sällskapade med radioprogrammet Cartalk som var riktigt underhållande. Deras "this weeks brain teaser" handlade om en snubbe som skulle åka genom alla delstater men fick bara besöka en delstat en gång. Och snubbens chef sa i sammanhanget – jag träffar dig i sista delstaten och då frågar man ju sig hur kan han veta vilken den sista delstaten kunde vara. Som datalog så insåg jag direkt att detta är den klassiska "traveling salesman problem" men lösningen var nog så självklar. Sista delstaten är Maine eftersom det är den enda delstaten som bara gränsar mot en enda delstat (de övriga gränserna är mot Canada och Atlanten. Tyvärr så är ju detta inte säkert att det finns en lösning men nu var ju detta ett bilprogram och inte nördnytt. Kom till Gallerian och velade länge med ett par svarta plastbågar och bad att få komma tillbaka. Gick till kameraaffären men eftersom alla kamerorna hade urladdade batterier så bad jag att få återkomma när de var uppladdade (20 minuter senare). Gick tillbaka till glasögonbutiken och tittade på ett par rektangulära metallbågar. Inte riktigt bra heller. Tittade på plastbågarna och hittade två andra lika dana en rödtonad och en bruntonad. Rött kändes kul, men det blev något tantaktigt över mig. De bruna kändes helt rätt så det fick bli dom: \$140 och eftersom jag alltid vill ha dom dyraste bågarna i Sverige (2400-3000SEK) så kändes det som ett kap. Kollade vad dom ville ha för kompletta glasögon; efter rabatt så skulle glasen gå på 140 och så ville dom ha 59 för undersökning... kändes lite dyrt så jag nöjde mig med mina billiga bågar. Åt en jättekannelsnäcka med Majken som vaknat. Tillbaka i kameraaffären Wolf där jag fick fingra på Sonyn. En liten klump med små tangenter och lite för liten skärm – riktigt dålig ergonomi. Men den hade allt och det viktigaste är ju att man kan ta riktigt bra bilder. Men nått minneskort hade dom inte att låna ut (!) Så jag bestämde mig för att köpa den för \$299 för att kunna prova ut den ordentligt – man har ju 10 dagars öppet köp så är man bara försiktig så borde det gå bra – och så kan ju Linda få tycka till. Ingen förälskelse i första ögonkastet – snarare lite ljust. Köpte en liten enkel digitalkamera till Xerxes av märket Argus för \$30 som accepterar laddningsbara batterier och har t.o.m blyxt och tog faktiskt hyggliga kort så denk ommer vi att behålla. Stannade på ett par ställen för att kolla in Olympusen men blev inte helt imponerad där heller. Det kanske slutar med den billigaste acceptabla kompromissen trots allt.

Under måndagen blev det inte så mycket gjort. Hade ett givande lunchmöte med associate provost Mark Bateman där vi diskuterade Samfords styrkor och svagheter och osökt även in på hur detta passar in i det amerikanska samhället. Senare på kvällen så fick jag boken "Amerikanerna" av Ekendahl i födelsedagspresent av mina föräldrar. Jag skulle uppmana alla svenskar som vill komma hit att läsa den. Under dagen så distraherade mitt kameraköp mig men lyckades trolld ihop lite kring mitt UAB-besök och kring min ACM-föreläsning..

2004-11-16 tisdag - vår första gäst

Gjorde en sidavidsida test med Sony V1 och A60:an . Skillnaden är påtaglig om man inte har strålände solsken. Det kan tyda på skakningoskärpa. Och jag tycker att jag är ganska stadig. Kan ta bilder med en systemkamera med 1/15 så 1/30 eller 1/50 borde inte vara något problem. Vilket det inte är på Sonyn. Optiken verkar aningen ljusstarkare och verkar skarpare på extremläget F2.8. Dessutom tror jag att Canonen inte är lika enkel att hålla stabil och eftersom jag inte vill släpa på stativ... Men det

känns ju som en motsägelse. Sonyn med sin dåliga ergonomi är svår att hålla men ger ändå bättre bildre med avseende på skakningsoskärpa. Eller så är det tack vare den dåliga designen som resulterar i ett stadigare grepp. Vet inte. Det spelar ingen roll hur bra kameran är om det är mig det är fel på - eller om jag och kameran inte passar ihop och jag inte kan bli duktigare på att hålla stadigt så får man väl satsa på en kamera som passar en även om den är dyrare. Jag önskar jag kunde lämna det här bakom mig men när det kommer till konsumentköp så lägger jag ner alldeles för mycket tankar och tid. Önskar jag kunde ta det lite lättsammare och acceptera att ett köp inte måste vara perfekt. Under tisdagen så deltog jag på en Current topics och förberedde för UAB-föreläsningen men främst för den kommande dark-föreläsningen för ACM.

På kvällen ringde Vera Tomana på för att hälsa på oss. Linda hade träffat henne hos kiropraktorn "back on track" och det visade sig att hon hade tjeckisk påbrå. Hennes pappa hade flytt efter ett antal fängelsevistelser under slutet av 40-talet när kommunisterna tog över i Tjeckoslovakien. Planen var att resten av familjen skulle komma efter, men det tog 20 år innan de fick chansen under Pragvåren. Även om han var amerikansk medborgare vågade hon inte åka tillbaka förrän 1990. Att det blev Birmingham berodde på att hennes dåvarande make var läkare... det uppstod tydligen lite slitningar senare om de skulle åka tillbaka; hon vägrade och skilsmässan blev ett faktum. Hur som helst en ganska häftig levnadshistoria. Hennes engelska uttal var trots 35 års exponering fortfarande typiskt tjeckisk men eftersom Linda inte kunde nån tjeckiska så var det inget snack om vilket språk som gällde i konversationen vid bordet av ren artighet. Vi bjussa på chokladbollar och te och efter en dryg timma så fick hon bråttom och tackade för sig.

Hur som helst så var det här vår första gäst och det kändes därför kul. Vi blev ju väl mottagna när vi kom, men man kan få lite av intrycket att det var av ren artighet. Själv tror jag det beror på att folket här arbetar väldigt mycket och när de inte gör det så har de sina 4-5(+) barn att ta hand om. Att i det läget utvidga sin bekantskapskrets att även innefatta oss är ju inte helt självklart. Och så är det ju så att när man ser slutet närma sig så börjar också hemlängtan krypa på. Inte för att vi längtar hem just nu för vi vantrivs inte, men hemma är ändå hemma. Att inte begripa sig grannen som får för sig att klippa gräsmattan när det regnar är av en helt annan magnitud av avstånd jämfört med svensk-amerikansk-kultur. Att hela tiden exponeras för människor som har helt andra värderingar är jobbigt. Att prata och förstå engelska hela dagen är en sak – att förstå vad den egentligen betyder under alla lager av koder och traditioner gör en utmattad. Kanske jag och Linda engagerar oss för mycket och vägrar stänga av sånt som vi inte gillar. Men jag tror det ändå handlar om den positiva egenskapen att vi fortsätter att lyssna och försöker förstå fast vi inser att vi nog egentligen inte kan. Men man lär sig massor. Ska bli spännande och se hur utmattade vi blir på alla dumma trångsynta svenska traditioner vi har sluppit undan de senaste månaderna när vi kommer hem. Det skulle vara kul att få göra det igen någon gång i framtiden, men inte USA på 10 år och i så fall inte den amerikanska södern då. Kanske Tjeckien, kanske Italien eller Grekland eller varför inte Indien eller Asien... eller Afrika.

2004-11-17 onsdag – UAB

Blev skjutsad av Linda till University of Alabama, Campbell Hall på 8:e ave S och 13 Str inför min föreläsning. En stor ful fönsterlös klump som får Fortifikationsverket i Eskilstuna verka som ett ljust och bräckligt växthus i jämförelse. Träffade Jeff Gray som visade mig sin senaste forskning om röstigenkänning för programmerare eller rättare sagt röststyrning av en IDE (Eclipse for Java) så att t.o.m. en CP-skadad kan programmera, debugga och utveckla effektivt. Han hade nyligen läst en artikel av min kollega Gustaf Naeser på IDT som handlade om Jeffs andra forskningsområden. Sedan fick jag träffa två doktorander som berättade om sin forskning kring analys av stora programmeringsprojekt. En handlade om hur man hittar redundant eller duplicerad kod och automatiskt reducerar kodmängden och den andra handlade om hur man kopplar en programmeringsmodell till kod. När man sedan ändrar i modellen så uppdateras koden automatiskt för att passa den nya modellen.. Sedan var dags för min presentation. Runt 30 personer dök upp - både doktorander, personal och även företag från trakten. Presentationen gick jättebra - fick hygglig kontakt och en del relevanta frågor. De flesta frågor blev dock på elementära saker om hur cacheminnen fungerar men det gör inget - huvudsaken att de kände att de fick något utbyta av det hela. Sedan bjöd Jeff mig på lunch där även Barrett Bryant mötte upp (en thailändsk restaurang vid Fivepoints) och vi pratade om lite allt möjligt. På eftermiddagen pratar jag med fem doktorander som nyss påbörjat sin

gradschool. Dom ställde lite olika frågor om prefetching och sedan förkunnade jag min visdom kring forskningen. Börja med exploring men när man har fastställt vad man ska göra så bör man fokusera och hela tiden välja ett spår utan utvikning för annars blir det för stort och man blir aldrig klar. Alla doktorander jag mötte var Kineser och Indier utom en för han var Kroat! Men det var svårt att få ut nånting personligt ur dem – som om de aldrig någonsin fått frågan ”Vad tycker du?” Kulturshocken måste varit jobbig för många av dem. Jeff hämtade mig och visade mig till nästa snubbe – ville skynda sig hem för att undvika kaoset vid ”Malfunction Junction” (en tankbil började brinna under en motorvägsbro i centrala Birmingham så den smälte med resultatet att det har varit kaos vid denna trafikplats sedan dess). Sedan träffade jag Robert Hyatt som är UABs schackdatorexpert. Men vi pratade mest om utbildning och hur grundutbildning funkar på UAB. Till skillnad från Samford så har de en stab studievägledare tillgängliga både centralt och på institutionen och det lät ganska likt vårt system. De har runt 500 studenter i systemet som mest och tar in 60-70 studenter om året + 15-20 doktorander. Doktoranderna förväntas undervisa 15-20 timmar i veckan och det är det de får betalt för (runt \$1500 i månaden) men då ska man tänka på att försäkringar och sånt tillkommer. Skulle inte vilja byta med dem. Själva institutionen har knappt 30 anställda plus kanske 50 doktorander (?) Blev upphämtad av Linda halvfyra och vi åkte till Shades Cahaba för att titta på deras Science fair och konstutställning i korridoren. Det var många arbeten som var imponerande bra och (även en del dåliga såklart) och jag önskar att vi skulle ha mera av sånt här i Sverige. Trötta som vi var så kändes matlagning inte kul så det blev en tråkig Burger King på Greensprings. Hemma hängde det en lapp på dörrhandtaget. Värden ondgjorde sig över våra barns leksaker som var ”kringspridda på vår ’porto’” som jag antog betydde det lilla utrymmet framför dörren. Zacharina hade ritat med kriterior på betonggolvet och lämnat en hög med småpinnar och sten efter sin lek. Tyckte det var gnälligt men sköljde bort kritan och bestämde mig för att fråga om det var det som avsågs senare. Åkte när X&Z somnat till Bestbuy för att skaffa ett minneskort så att jag kunde testa filmfunktionen fullt ut med avseende på ryckighet. Testade även Sony W1 som är en nyare men lite enklare kamera än V1Öan. Tog några sidavidsida bilder på mitt eget minneskort och kunde bara konstatera att återigen tog V1Öan överlägset bättre kort. Att grepp, knappar och placeringarna var bättre, att den gick på AA-batterier och att skärmen var större och tydligare gör ju en fundersam, men det är ju skarpa välexponerade bilder man vill ha så nu borde det vara end of discussion. Åkte hem med Majken för att se slutet av fredagens Enterprise-avsnitt som äntligen blivit nerladdad.

2004-11-18 torsdag – en religionlärares bekännelser

Natten hade varit förfärlig. Hade lagt mig tidigt men Majken härjade och ville inte sova. Till slut satte jag mig vid TV:n, Majken somnade vid halvett och jag kunde lägga mig. Hon vaknade och härjade vid några tillfällen och när hon sov så låg Xerxes och skrek. På morgonen var familjen allt annat än trevlig. Sent om sidar kom barnen iväg och jag ville skynda mig till Samford för att kunna vara med på Pauls religionsföreläsning. I trappen inser jag att cykeln är borta – eller närmare bestämt på kontoret – och om Linda åker och handlar direkt efter skolskjutsen så missar jag föreläsningen. Och jag vill inte vandra in sent. Virrar lite bland mina möjligheter men det tar ju inte mer än 20 minuter att gå så jag började traska. När jag kommit ner för Old Montgomery Hwy så stannade Steve bakom mig (!!?) och jag fick nöjet att slippa gå. Men det var ju bra att promenera för då hade det mesta adrenalinet gått ur kroppen. Skyndade in till Pauls klassrum och han faktiskt före honom. Han körde en analys om Paulus brev till Galaterna – det här är ju ett område som jag inte vet nånting om och det är faktiskt väldigt intressant. Lärde mig om hur man skrev brev på den tiden, yrket skrivare, logistik, syfte, mottagande och innehåll. Fick också höra min första så-nära-man-kan-komma-en-svordom-utan-att-säga-den. Paul beskrev innehållet och bakgrunden kring Paulus brev där han är rasande och argumenterar på ett sätt som skulle idag beskrivas med ”You can go to hell and all that is all bullshit – but you can skip the ’bull’.” Efter detta tittade studenterna på varandra leende lite tagna av detta språkbruk. Och det är så + jag hör aldrig folk prata som man gör i filmerna; aldrig piss, shit, fuck, dick eller annan ful kombination av fyra bokstäver. Pratade med MarySue om det när vi var hemma hos henne och när jag frågade om det var media som speglade språkbruket eller om media påverkade språkbruket så ansåg hon att det var det senare: ”Nobody talks like that” menade hon. Tillbaka; jag är imponerad av Paul och hans föreläsningsteknik. Han berättar med engagemang och djup kunskap, men studenterna pratar nästan ingenting alls. Tittar man på hans prov så är de väldigt atomistiska. Så jag frågade om hur han såg på det... Hans främsta tolkning var att studenterna är väldigt ovana att hantera Bibeln på det sättet

som han gör; för dom är det en helig bok som de förstått på det sätt som den har förklarats i kyrkan. För dom ÄR det ett stort steg att läsa bibeln ur ett historiskt perspektiv och med den tidens sätt att beskriva saker och med alla myter och influenser som var levande då – och med tanke på att bibeln innehåller texter från flera århundraden så kan man inte tolka hela bibeln på samma sätt. Den är ju inte ens skriven i kronologisk ordning och det är inte bara ett fåtal författare och förläggare som har varit involverade... Den andra synpunkten i sammanhanget var att jag trodde att man kunde få studenterna engagerade om studenterna blev mera involverade, t.ex. med PBL som den här skolan marknadsför sig så starkt med (men som jag som sagt inte sett så mycket av). Hans syn på det var att PBL infördes rakt av provosten som hade fått en miljon för detta ändamål och tryckte på det på lärarna rakt uppifrån utan någon större diskussion. Paul ansåg att PBL är bra i praktiska utbildningar som lärar- och läkarutbildningen men är knepigare i områden som hans. Okej, det där han man hört förr ”nog bra men inte i min kurs eller mitt ämne (för jag vill inte ändra mig) men hans ytterligare argument var nog så starkt; PBL konceptet är långt ifrån nytt - det har ju ”alltid” använts i den praktiska yrkesutbildningen så det är ju inget nytt – det har bara blivit genomforskat och terminologiserat. Och vissa didaktiska metoder ÄR kopplade till ämnet – därav ämnet ”didaktik”.

Han nämnde på föreläsningen att han var en liberal kristen...och när jag frågade honom vad han menade med det så kunde han inte riktigt svara. Okej, trodde han på Gud och att Jesus var Guds son då? Han var ganska säker på att Jesus funnits men inte att han var Guds son. Om det fanns en Gud var han däremot ganska svävande - lite new age faktiskt. Men på frågan om han behövde en gud för sig eller för att förklara allt det vi ser så sa han ganska säkert att han inte behövde någon Gud. Slående svar från en person som doktorat i kristendom och som uppenbarligen måste ha lagt ner en hel del tid på dessa frågor. På många sätt känns han som en vanlig sekulariserad svensk, men med skillnaden att han och hans familj går till kyrkan varje söndag! Sådär! Nu har jag alltså ingen aning var jag ska placera denne udda, underlig men mycket trevlige man som inte äger en TV. Men ur ett annat perspektiv så är jag själv inte så lättplacerad ur deras perspektiv heller. En europé som tror på en kapitalistisk värld men med ett stort skyddsnät för dom som har det svårast. En ateist som tror på evolutionen men är ”pro-life” och tror att homosexuella kan vara goda föräldrar. För mig är det inget konstigt utan hänger bra ihop, men för en amerikan är det i många fall helt omöjliga kombinationer och känns helt motstridigt och ogenomtänkt... :-). Nåväl. Sedan kom det nya nedslaget och det var att Pauls fyra barn inte gick i vanlig skola utan fick sin undervisning hemma. Och när han sa det så förstod jag varför det oftast var barn på hans kontor. Och anledningen var minst sagt intressant: för att de inte skulle plocka de vridna värderingar som finns i det amerikanska samhället och tas upp i skolan! Det låter som samma argument som de kristna fanatikerna använder... Men han (likt Greg) försvarade sig med att det inte handlade om isolering för hans barn var minsann aktiva och framgångsrika i olika föreningar, sport och kultur och hade många vänner... Jag vill ju inte döma men jag vet inte vad jag ska tro. Den naturliga frågan blev då varför han då bodde och levde i det amerikanska bibelbältet och svaret blev (i förtrolighet (i perspektivet att hans kollegor eller arbetsgivare inte borde veta alltså)) att det inte fanns så många jobb att söka men om det dök upp något någon annanstans så skulle han såklart söka det – i synnerhet nu när han hade sin tenure. Jag lämnade Paul glad för att han är så bra och lätt att prata med och där jag delar många värderingar till skillnad från många andra i den amerikanska södern men lite förbryllad för det känns så motstridigt - men så är ju han inte jag. Jag hade ju viljat prova blixten på min Sonykamera som en sista avgörande test och hade under tisdagen smällt ut en fråga på Samford classifiedslista. Fick ett par svar på folk som ville hjälpa mig med testen och efter lite strul hit och dit med människor som sade sig ha en blyxt men inte hade den osv så kunde jag prova en halvmanuell SunPak och det gick till min glädje bra. Saken är antligen helt klar. Kameran stannar och vi behöver bara köpa alla till dyra tillbehör. Den nya Sonyn med alla tillbehör kommer landa på strax över 4000 jämfört med 1400 för en enkel A75:a , men jag tror det är värt det. Vår Fuji1400 kostade mer år 2000 och var en tekniskt sett underlägsen kamera så det blir nog bra till slut. Så nu blir det att handla en väska, stort minneskort, extra batteri och en smart laddare som funkar i hela världen och i bilen. Gick på Steves föreläsning om superneuronal nätverk – Steves forskningsprojekt och anledningen till hans doktorsexamen. Kanske inte högaktuellt men i alla fall intressant att få ta del av tankegångarna kring att bygga en elektronhjärna. Konstaterade att Scott (ACM) hade glömt bort att han bjudit in mig att prata datorarkitektur ikväll så vi skjuter på det. Och jag kommer efter att ha diskuterat saken med Greg att det blir nog intressantare att prata forskning istället. Det blir lite mera engagemang då och det

är inget man hittar i en vanlig bok så det får bli det istället. Efter lunch blev jag tillfrågad av Greg om vi ville fira Thanksgiving med hans familj – och det vill vi ju

G: "OK, you're welcome at 2 oclock".

F: "Ehm, what day"

G: "Thanksgiving!"

F: "Well, we don't have this holliday in Sweden so to me it is all week..."

G: "Thursday – that's Thanksgiving!"

... inte lätt att veta. Hursomhelst jättekul. Linda tyckte det var oväntat på ett positivt sätt men det leder ju också till att vi inte kan göra nån långresa eftersom torsdag är mitt i veckan. Och Måndagens föreläsning med Finn splittrar veckan ännu mera. Fast det är utlovat regn under hela helgen och första halvan av veckan så det gör inte så mycket. Det blir några korta resor till olika museer istället. Och så tar vi canyonen och Atlantaväggen nästa helg istället. Har vi tur så kan vi bo gratis eftersom vi har över 6400 poäng på choice hotels...

Under eftermiddan satt jag och skrev och sedan hämtade Linda mig (efter hämtat barnen) för att jag skulle hinna till banken och fylla på checkkontot och plånboken. Linda hade \$1 och jag hade \$6 så det var dags... Väl tillbaka var det ingen vits att åka tillbaks så jag fixade med sista hyran som gäller fram till den 6:e januari \$1142, men så uppstod ju frågan hur de ska skicka tillbaka min depositionsavgift. En check funkar ju inte... De lovade att återkomma. Frågade dessutom vad de menade med gårdagens påpekande om barnens leksaker men de kunde faktiskt inte svara på det. SÅ jag vet faktiskt inte vad vi gjort fel. Får man inte ha leksaker på "balkongen" eller vad menar dom. Jag ignorerar det så länge för om dom inte kan säga vad som är fel så kan jag ju inte rätta till det. Majken hade även denna natt svårt att komma till ro men det gick lite lättare och vi var inte lika slutkörda på fredagsmorgonen som vi varit de tidigare.

2004-11-19 fredag – en dag i skrivandets tecken

Ligger efter på dokumentationsfronten och skriver i denna dagbok större delen av dagen. Körde barnen till och från skolan. Fortsatte skriva och sedan började jag kika på slutrapporten igen. Funderar på om jag ska försöka få en jämförande studie mellan Samford och AUB eller Birmingham Southern som Hyatt på UAB rekommenderade. Såg Steve springa omkring på eftermiddan i rgenet mellan husen. Han försökte samla underskrifter till sin robotansökan från de övriga institutionerna – på en fredag eftermiddag! "You can just shoot me!" som han uttryckte det...

2004-11-20 lördag – Montgomery Zoo

Den långa thanksgivinghelgen har inletts och vi funderar på vad vi ska göra. Visserligen så är måndag och tisdag arbetsdagar men barnen är lediga. Fast på måndag vill Linda gå på Finns föreläsning och på kvällen har PADS aktiviteter. Och på torsdag är vi ju inbjudna till Kawells TG-middag så dessa aktiviteter splittrar upp den långa veckan så någon riktig långresa kan inte göras på ett bekvämt sätt. Fast det finns ju flera en-, två- och tredagarstrippar man kan göra. Eftersom det regnade så kändes friluftsliv uteslutet... hade det varit i Sverige (lite vindstilla regn och 12-13 grader är ju bra väder) hade vi inte tvekat, men man har ju blivit bortskämd och vet att vädret kommer bli fint senare i veckan. Så vi siktade mot Montgomery Zoo och Mann's Museum som ligger ihop. Vi åt på "Church's" i Montgomerys mörkare kvarter som är en mindre Alabamisk snabbmatskedja i kycklingsegmentet. Ingen höjdare men nu har vi provat det... Sedan blev det \$34 inträde för hela familjen och \$8 för det lilla tåget som åker runt. Museet hade bara uppstoppade djur men var faktiskt ett av de bästa jag besökt i genren. Sedan blev det ut i det fuktiga vädret med regnkappor och paraplyer för att kolla bergspumor, åsnor och tapirer. Fick ett bra tillfälle att prova ut kameran ordentligt. Och den är som sagt lätt att hålla stadig. Tyvärr så blev det rörelseoskärpa på de livliga barnen, men det får man väl leva med. Efter ett par timmar så tröttnade vi allihop men zooet är alldeles lagom stort för vår familj och när vi var en av fyra familjer så behövde vi inte precis trängas heller. Förmodligen sparade sig Alabamaborna från vädret och till "the winter light show" nästa vecka eftersom hela zoot var helt fullbelamrat med stora lampprydda ställningar. Zacharinas besparingar brände i fickan och hon ville köpa något i zoo-shoppen.

L: "Du **måste** inte köpa något"

Z: "Men jag vill"

Först ville hon ha en apa för 6 dollar, men så valde hon till slut en orm i skumgummi på en ståltråd. Material och arbetskostnad kan ha varit högst 50 öre och det var typiskt en grej som kommer gå i sönder redan igår. Vi upplyste Z om att \$4 är en rejäl förlustaffär i sammanhanget men hon hade bestämt sig. Till slut blev vi väldigt tjatiga men hon gav sig inte och eftersom det ändå var hennes pengar så fick det bli som det blev. Xerxes fastnade vid en väldigt spektakulär tuggummimaskin där tuggummikulan åkte runt på en lång bana innan den trillade ut genom luckan. Xerxes ville prompt ha en kvarting och så fick det bli. När bollen rullade ut tio sekunder senare så var han nöjd och slängde kulan (för den ville han ju inte tugga på). Att ens barn inte fattar pengars värde... På vägen hem så fick vi tyvärr ingen bild på den härliga skylten "Go to church or the devil will" men vi kompenserade denna förlust med en härlig räkmåltid på Captain D som även det är en snabbmatskedha i seafoodsegmentet. Det trevliga med CD är den alltid trevliga interiören och lugnare atmosfären jämfört med Burger King eller Taco Bell (som slår McD med hästlängder i tråkighet i detta land).

2004-11-21 söndag – kyrkodag

Förra fredagen frågade jag Steve om han kunde visa oss sin kyrka. Det skulle vara dumt att missa en sådan upplevelse när man trots allt varit i Bibelbältet och för att inte ta det extremaste så valde jag Steves eftersom han är baptist som dessutom tror på evolutionen. Han blev väldigt glad och kanske t.o.m. lite överraskad och stolt när jag frågade honom och han ville självklart visa. I fredags så frågade han mig om vi ville vara med på "biblestudies, worship, both or neither". Jag tyckte att worship (predikan) kunde vara lagom mycket så vi åkte denna regniga söndagsmorgon till Dawson Baptist Church som ligger i stadsdelen Edgewood i Homewood. Och vi var ju inte ensamma. Linda funderade på var vi skulle parkera, men det var bara svänga in på parkeringshuset med fyra våningar till vänster. Kyrkan låg på höger sida och i entrén till garaget så stod en man och räckte över paraplyer så att man inte skulle bli blöt och sedan stod en snubbe i kyrkan och tog emot paraplyer. Smart. Och logistik är verkligen något som de utvecklat. Vi lämnade över tvillingarna till 5-årsgruppen som skulle ha en egen worship typ söndagsskola och Majken hamnade i dagisgruppen. Hon sprang glatt iväg mot någon leksak och så var saken klar. Fyll i några blanketter med karbonpapper som kvitto på inlämnad unge till tanten som satt framför bevakningsmonitorerna får alla föräldrar känna sig säkra. Och stället var enormt stort – lätt att gå vilse men Steve och hans äldsta dotter Rebecca visa oss vant runt och fick oss att hälsa på alla viktiga prällar. Vi fick bra platser; längst fram på mittenbalkongen. Det var kanske 6-700 personer där på bottenplan och de tre balkongerna. En liten orkester, en organist, en pianist och en klock-orkester på 15 pers stod även dom på bottenplan. I centrum fann ett podium med bågare och bröd och bakom kom sedan en kör med 30-40 kvinnor att stå. Prästen hälsade alla välkomna och speciellt en ny liten medlem – han höll upp barnet i bästa amerikansk-president-kampanj-stil till massornas jubel. Sedan förlöpte arrangemanget på vad jag uppfattar som traditionellt sätt. Predikan som handlade om att minnas gårdagen var väl inget speciellt, mycket hallelujasång och så avslutades hela arrangemanget med nattvard. Majken blev lite upprörd över att bli övergiven så hon kom till oss efter bara 10 minuter. När det hela var slut hämtade vi twinsen där Zacharina visade stolt upp en bild som hon ritat med en gran, ett tält och ett trendriktigt kors i blått och orange. Nåja – en gång är ingen gång så propagandan slår väl inte sönder hjärnan så omedelbart. Dom hade hur som helst haft kul och jag och Linda hade blivit mera övertygade i vår tro. Beställde förresten en fisk i form av en raket från EvolveFish att klistra på bilen när jag kommer hem. Många troende har ju en fisk på sina bilar som en symbol för Jesus så då sätter jag väl upp min "antifisk". Både jag eller Linda kände oss lite krassliga men var fast beslutna om att vi skulle gå på bio på eftermiddan. Det blev Polar Express som är en datoranimerad historia om en pojke som inte tror på tomten och får åka tåg till nordpolen för att komma på bättre tankar. Animationen var fantastisk, hår, texturer, rörelser osv, men jag ser inte riktigt poängen med att animera vanliga skådespelare – i detta fall Tom Hanks med flera. Filmen hade fått ***** men jag skulle snarare ge den tre svaga stjärnor. Vi såg en trailer på en betydligt tontigare film – en uppföljare på the Mask men här hade de blandat animerat med vanliga skådespelare på ett fantastiskt sätt som kände mera motiverat. Åkte hem åt en sallad och så gick jag mig för att lägga mig och läsa "Amerikanerna". Somnade sedan snabbt med huvudvärk och tjock hostig hals.

2004-11-22 måndag – segt och sjukt

Vaknade helfnöske i huvet. Linda skulle på Finns föreläsning och eftersom barnen var hemma så blev jag barnvakt och fick därmed en välbehövlig sovmorgon. När Linda kom hem jobbade jag på och så

åkte vi gemensamt till Samford för att äta lunch. Regnet strilade hela dagen... En student från religionskursen vid namn Britney Fisher stannade och pratade med mig. Hennes syn på liberal art var att det var bara något man måste göra för hon var intresserad av att bli sjuksköterska. Hennes anledning var att hon fick mer eller mindre fullt stipendium, trevligt med kristen skola, men det var inget hon kände till nät hon ansökte. Och hon skulle kunna tänka sig att plugga i Sverige och ställde en del praktiska frågor kring det hela. Allt gick på halvfart. Kämpade en stund med ett företag där jag inte kunde handla pga att mitt kreditkort är utländskt. Försökte gå via Paypal men misslyckades. Provade att koppla mitt bankkonto via PayPal men det tar tre dagar så vi får väl se hur det går. Steve skjutsade vänligen hem mig och på kvällen åkte vi till PADS möte där vi var tre stackars familjer som träffades för att lyssna, prata och praktisera massage. Efter att ha försökt hitta en plats att slänga våra källsorterade flaskor, tidningar och plast i flera månader så tog vi det skurkaktiga beslutet att slänga det bland våra vanliga sopor. Hade vi bött i hus så är det bara att dumpa allt vid tomtgränsen så fixar sopgubbarna det, men som boende i lägenhet så är man torsk när det gäller källsortering. Det går helt enkelt inte vad vi vet förutom mjuk plast som Publix tar emot. Suck. När vi kom hem så ville Xerxes skriva! Så jag tar en överstrykningspenna och skriver några ord, och Xerxes tar sin penna och följer de breda banorna och formar ibland ljuden efter varje bokstav. Det här får skolan all beröm för, och ärligt talat så trodde jag inte att han skulle kunna hålla en penna och forma bokstäver. Visserligen efter mall men innan vi kom hit så kluddade han mest mitt på sidorna och kunde knappt hålla en penna. Det här känns som enorma framsteg.

2004-11-23 tisdag – auf deutsch

Kom till Samford och på parkeringen mötte jag Angela Ferguson som undervisar i tyska. Följde med henne till hennes halvtomma klassrum i ett fönsterlöst rum i källaren. Det dök tillslut upp en sju studenter. Angela pratade tyska hela tiden och studenterna försökte prata så mycket tyska de kunde, nåja några av dem i alla fall. Dagens föreläsning handlade om tysk popmusik och det blev lite tyska popgrupper ur en bandspelare. Kändes som en gymnasielektion fast ändå inte. Likheten var att studentattityden kändes lite gymnasial och olikheten bestod i gruppstorlek. Tillbaka i arbetsrummet pratade jag en stund med Emily. Ville reda ut begreppen om treenigheten och fick den ganska klar för mig, och vi kom faktiskt fram till att USA inte är särskilt kristet – i synnerhet om man tänker på hur egoistiska folket är. De bara kallar sig kristna, men har bara plockat ut lite som de själva anser vara bra eller rättfärdigt. Janie nämnde i förbifarten att hon eventuellt var intresserad av att köpa vår bil. Kändes väldigt bra. Ska ändå åka till Carmax och få den värderad. "Så kan hon köpa den till det priset och alla kan känna sig nöjda – utom möjligen Carmax då. Satt med på Steves föreläsning om hans forskningsprojekt. Micklade lite efter lunch och sedan åkte jag hem för att familjen skulle åka till lekparken.

2004-11-24 onsdag – tornado season

Efter en veckas regnande så avslutas lågtrycket med ösregn, åskoväder och med risk för tornados. Så väderradion pep ett par gånger under natten och det var hela tiden flash flood warning – något som inte är så intressant om man är inomhus. Så Linda stängde till slut av den. Tidigt på morgonen väckte ett långt utdraget muller oss och Linda springer till väderradion "... Tornado warning in..." och Linda sliter upp barnen och in i klädkammaren. Mullret var ingen tornado – bara åskmuller och varningen gällde i det södraste av Alabama. Så det var aldrig nån fara. Det visade sig senare att fyra tornados hade slagit till i Alabama med ett dödsoffer som följd; ett träd hade rasat ner genom ett mobile home och haft ihjäl en 75 årig tant. Vädret hyffsade till sig under dagen så vi åkte till Konstmuseet i Birmingham. Fast vi var ju såklart hungriga så ett stopp på IHOP var verkligen rätt. Museet visade sig tyvärr vara lite tråkigt; lite för mycket gamla krukor och gamla målningar. Den moderna och samtida konsten var heller inte så kul – lite för mycket burkar fastspikade på brädor. Det fanns ju en hel del spännande målningar och en tillfällig utställning om indiankultur men det kändes lite för mycket historia istället för levande konst. Åkte hem och förberedde oss inför kvällens besökare. För säkerhets skull ringde Emily en kvart innan och frågade om det fortfarande var okej.

E: Are you prepared?

F: Sure I'm preparing the food

E: I was more meaning preparing for us?

F: You know thats impossible, you're that kinda people, but you're welcome anyway

Så en halvtimme senare så bjussade vi Emily, Keith, Hannah och Joshua på stekt blomkål med potatis. Barnen levde rövare och hade jättekul tillsammans.

2004-11-25 torsdag – Thanksgiving

Förmiddagen fördrevs med pyssel och Linda fick äntligen tummen ur och började jobba med Majkens fotoalbum. En lättlunch med fattiga riddare (Bröd i amerikansk pannkaksmix med kanel) och vi satte oss i bilen för att åka till Greg. Vägarna var helt tomma. Rent löjligt tomma! Framme blev vi mottagna av Greg, hans familj samt Beckys syster Pam och hennes mamma. Senare kom även Pams dotter och dotterdotter (?). Zacharina lämnade över våran present – en snöboll från kosta boda som mottogs välkommet.. Vi satte oss till bords och Becky inledde med att berätta och påminna om thanksgiving. Alla fick inte plats att sitta så de fyra minsta barnen fick stå vid sidan om. Vi har förstått att det finns många berättelser och historier kring TG och den här versionen handlade om hur pilgrimerna bara fick äta fem majskorn om dagen under ett år för att maten skulle räcka. Och på tallrikarna framför oss låg följaktligen också fem korn vardera som en påminnelse. Sedan gick vi varvet runt och fick berätta om vad i var tacksamma för. Barnen var tacksamma för sin fotboll, sitt land (!), sina studier, och de vuxna för sin familj. Zacharina var tacksam för sin docka och Xerxes för sin ... tumme(?) Greg bad bordsbön och sedan var det bara att lägga upp kalkon, majs, mos och olika pajer. Gott. Kvällen fortlöpte med att Gregs legotokiga barn fick visa upp sin legoparad, jag visade lite bilder hemifrån och vi pratade om allt möjligt och hade en trevlig kväll.

2004-11-26 fredag – Little river Canyon

Det myckna regnandet hade övergått till vacker höstdag. Visserligen har de mesta löven trillat ner och kudzun visnat ner, men 14 grader och strålände solsken manar till en länge inplanerad uteaktivitet. Att se Little river canyon i nordöstra hörnet av Alabama. Där finns inte mycket... utom vacker natur. Så vi åkte i drygt två timmar. På vägen dit passerade vi en ort som hette Odenville – får kolla upp det senare. Åt supermumsiga burgare på Hardee's i Fort Payne och stannade vid första vattenfallet inte långt därifrån. Bästa sättet att se canyonen var med bil – i alla fall om man har små barn och inte vill gå upp och ner för backarna (och sedan behöva gå samma väg tillbaka igen) Så man krånglar in alla barnen i bilen, åker 6-700 meter, krånglar ut barnen går ut på utsiktspunkten, knäpper några kort och sedan in med hela familjen i bilen osv. osv. Så gjorde 95% av turisterna och även vi. Vid ett ställe var man tvungen att gå 150 meter och på halva vägen mötte vi en tant som i förbifarten sa "...oh it is well worth the walk...". !!! Om denna attityd till 300 meters promenad fram och tillbaka säger lika mycket om vanligt folks attityd till promenad som om deras överviktighet. Utsikten var hurssomhelst hisnande och vacker. Örnar seglade under oss på termikerna över forsarna och skogslandskapet. Ljuset var väldigt vackert och jag fick många fina kort på barnen. Xerxes sprang omkring och fotograferade med sin nya Hardeesleksak (en låtsaskamera) och Zacharina fick förtroendet att använda vår gamla digitalkamera. Sedan körde vi tillbaka och sikta mot Dalton i Georgia som ligger ganska nära en annan sevärdhet som vi fick spara till morgondagen – den här dagen hade tagit mera tid än vi ursprungligen tänkt, men vi var långt ifrån missnöjda med det. En härlig dag är en härlig dag. I Dalton åt vi på Crocker Barrel – familjen valde en friterad fisk (som i praktiken blev Fish and Chips) och jag valde "Chicken dumplings" – knödelkyckling. Smakade ju inte som jag är van vid att knödel ska smaka, men det var både intressant och gott. Vi köpte dessutom på oss en pumpkin pie som vi tog med oss för morgondagens utflykt. Innan vi lämnat Birmingham så hade jag kollat om det fanns någon Comfort Inn som motsvarade våra krav (frukost, pool och gärna Internet) i hopp om att kunna sova gratis med våra 6400 poäng. Fast egentligen behövde vi ju bara säng så vi kollade på ett billigt Travellodge först för \$35. Men de erbjöd bara en kopp kaffe och på vägen ut så sa en snubbe i sin pickup att dom lämnade stället eftersom deras rum var fullt med "bugs". Så vi siktade in oss på CI som tyvärr krävde 8000p för en gratisnatt så det blev bara att snällt betala (och få fler poäng). Och nån rabatt på denna superhelg ville man inte ge även om vi hade kupong. Nåväl. Hotellet var fint och barnen älskade poolen.

2004-11-27 lördag – En gammal mur i snålblåsten

På morgonen blev det lite sovmorgon eftersom en timmes tidsskillnad inte var värd att sova in. Vi var ju inte dom enda på hotellet så frukostrummet var mer än proppfullt. Men efter en stund fick även vi sittplats och väfflor. Idag skulle vi titta på en mystisk mur i State park "fort mountain" som enligt sägner hade smällts upp av "the moon-eyed people" innan Columbus dagar. Förmodligen européer som kommit vilse, men man kan ju bara spekulera. Tyvärr var vädret betydligt kallare idag. Blåsig, snudd på regn och bara 40F (4C) i det höga bergslandskapet. Så vi klädde på oss allt vi hade med oss och knatade uppför med kapuschonger dragna i bästa hiphopstil. Vantar hade vi glömt bort så barnen hade strumpor på händerna. Bättre än inget. Men det gick bra. Sånär som på Majken som vrålade mer eller mindre oavbrutet i den dryga timma vi vandrade runt. Hon frös väl trots allt. Så till slut kom vi fram till muren. Eller rättare sagt en avlång stenhög. Och egentligen var det inte märkvärdigare än en gammal svensk fornborg. Så där stod vi själva i blåsten med en kall Cola och pumpkin pie i aluminium form. Så vi åt en liten bit och gick vidare mot utkikstornet som visade sig vara igenbommat. Här stötte vi på ett sällskap från Florida och vi följde dem nerför ett par nybyggda trappor mot en utkikspunkt. Och nu insåg vi hur högt vi var. Och hur glest staketet var. Och Xerxes fick fångas in... Pratade med Warren som var elektriker. Såg typisk ut med sina 55+ och normala övervikt och solglasögon trots att solen var väldigt frånvarande. Han hade hur som helst haft mycket att göra under stormarna – 20 timmars arbetsdag har sjunkit ner till 10 så nu skulle man vara tacksam. Vi åkte söderut med sikte mot Cartersville för där fanns lite gravhögar och förhoppningsvis ett museum för nu började det regna på allvar. Stannade på ett Waffle House och åt. Det kändes åter märkligt att ute på landsbygden så finns inga svarta utan bara vita... Det dyker upp en skitig stripigt skäggig snubbe, med lika långt grått stripigt hår under kepan, svarta stövlar, saknade några tänder, rutig flanellskjorta. Innan han gick in så plockade han fram mobilen ur bröstfickan och satte den synligt i bältet. Den tomma linjallånga knivslidan vittnade om att han normalt brukade bära en mindre machete men lämnat den i bilen för att butikspersonal inte skulle ringa sheriffen i onödan. Här ute bor folk i tre av fyra fall i ett slitet mobile home med en, två eller fem slitna pickuper parkerade utanför. Utan att veta något om honom så dömer jag honom snabbt, hårt och drar även med mig hela den fattiga bygden. Egentligen skäms jag och borde ta mig samman och prata med honom för att kunna hyvla bort mina värsta fördomar. Men det uppstår aldrig något läge. Egentligen hade jag viljat ta en bild, men jag vågade inte.

När vi kommer fram till indianhögarna så har det slutat att regna, men det är kallt och vi kan till vår glädje se ett nybyggt museum där vi stannar och ser en film. Jag går ut en snabb runda och känner på luften. Möts av skylten "Any religious or spritual activity performed in any manner is not permitted at mound area". Det slår mig då hur den vite mannen även lagt beslag på urinvånarnas platser och inte ens i våra dagar lämnat tillbaka dem varken fysiskt eller spirituellt. Av alla museer eller indianplatser som vi har besökt har drivits eller haft indianer anställda så vitt vi har sett. Märkligt. Eller kanske inte... Nu var det raka vägen hem som gäller.

När vi kom in i Birmingham så svängde vi av lite tidigare för att kunna handla kvällsmat. Det kändes bra att komma in i en affär där det fanns både svarta och vita. Nästan lite hemma och tryggt. Man vet ju att de svarta är i majoritet och varje gång man hamnar i ett sammanhang där de är helt borta så känns det obehagligt. En för mig helt oförutsedd reaktion på det mångkulturella men väldigt klustrerade amerikanska samhället...

2004-11-28 söndag – Däckbyte och mera exotiska djur

Idag blev det en lugn dag. Vacker morgon. Eftersom framdäcken på bilen var så slitna så bytte jag dem mot bakdäcken. Som det är nu så slirar de i blöta backar om man bara gasar så lite för mycket. Hade å andra sidan jag tänkt att behålla bilen så hade jag omedelbart köpt nya däck. Det var lite kämpigt eftersom jag saknade pallbockar och använde därför reservhjulet som temporärt stöd. Nu fanns ju risken att de gamla bakdäcken var sämre balanserade, men konstaterade efter en provtur att de i själva verket var bättre så jag slapp att byta tillbaka (puh). Ringde till vår granne Niclas eftersom jag hade hört av LHP att det snöat ordentligt. Vår andra granne Leif hade tydligen lånat en snöslunga och kört bort både sitt och ett antal grannars snö, så det tackar vi för. På eftermiddan åkte vi till Birmingham zoo. Vi har ju varit där tidigare men vi hade inget bättre i tankarna och vädret var ju vackert om än lite kallare runt 10-12 grader. Xerxes tappade sin kamera och batteriluckan gick isönder men inte värre än att det går att hålla ihop med tejp. Han har hur som helst väldigt kul med den även

om han inte verkar fatta helt att det är bilder han tar. Och så är små lätta kameror lite oergonomiska. Svåra att hålla om man ska kunna knäppa av och lätt att täcka över linsen med ett spretigt finger. Ska försöka bygga nån form av extra handtag på den... Zacharina valde att nollställa sina besparingar genom att köpa en magnetavla med djur. Ett klart bättre köp än förra veckans skum-orm. Åkte sedan och handlade lite kläder till Zacharina och mat till familjen. Kvällen avslutades med att jag och Xerxes gjorde klart en poster-plansch inför hans vecka som spotlight student.

2004-11-29 måndag – Jobbedag

Eftersom Xerxes är spotlight student så förväntas föräldrarna bidra med en del under den veckan. Så jag fick äran att läsa bok inför klassen. Xerxes kom in från Aulan och såg lite förvånad på mig men höll sig ändå strikt till rutinerna. Låtsades inte om mig eller andra barn som gick omkring utan satte sig och började läsa en bok. När alla barn hade kommit in vid sista ringningen så fick jag börja läsa: Det blev Rainbow Fish och barnen lyssnade tålmodigt. Sedan var det Pledge to the flag och jag åkte till jobbet. Inga sensationer utan en dag på kontoret bara – en del korrespondens, lite skrivande på dagbok, funderande kring morgondagens möte och lite läsande om spelkonsolers HW arkitektur, Och så lite prat med kollegorna så klart. Pratade med Emily om segregeringen, multikulturell miljö och rasism.

Ägnade en del tid att börja planera för vårens kurser på MdH.

Linda ringde och bad mig köpa lingonsylt eller nödlösningen tranbärsylt eftersom vi skulle ha köttbullar. På Brunos hade de efter mycket letande en burk med "Felix Lingonberry" så för endast \$5.69 fick jag 400g lingonsylt. Och oj vad mumsuppskattad den blev.

2004-11-30 tisdag – uppföljningsmöte

Började med att gå på Pauls religionskurs. Intressant att han ofta väljer avsnitt att kommentera som passar bra in på hans egna idéer. Han återkom till Paulus brev till Galaterna där Paulus argumenterar för sin väg att gå till Jesus; Paulus motståndare hävdar att man måste först bli jude för att kunna bli kristen medan han hävdar att man kan gå direkt. Beviset var att Galaterna själva hade ju kunnat bli kristna den raka vägen så om det nu inte går så varför går det? Nån måste ju ha fel. Och så kom analogin "Some people mean that gay marriage will destroy heterosexual marriage. How can such a statement be true if abortion rates are lower in a state where gay marriage is legal and here in the south we have higher abortion rates?" Jag köper inte riktigt analogin, men ingen student protesterar – dom är väl för väluppfostrade eller kanske rent chockade över jämförelsen – förmodligen lite av båda. Sedan så diskuterades hur man kan använda bibeln på frågor som inte tas upp; hur dejtar man, vad tycker Gud om bio, tv, SUVar, shopping malls och strumpor? Inget av detta nämns som bekant så hur gör man då?

P: Obviously it becomes to be a very impractical

F: But what about avoiding everything that is not mentioned in the Bible?

P: It is a solution but as I said very impractical. Remember that it is more positive and practical to write negative laws and commendments than positive ones. It becomes much easier to live when you are not allowed to do something than only beeing allowed to something. [snip]

F: But still, if you would like to live as God wants you to, you shouldn't take any chances...

P: As God wants us to? Wake up you naive stupid European! This has nothing to do what God wants, you're in America now...

Hmmm... även om han sa det med glimten i ögat så valde han en enkel väg ut. Å andra sidan så är ju detta ett ämne där man kan diskutera för evigt och för att inte fastna på lektionstiden så måste man välja en punkt att gå vidare.

Sedan skyndade jag till ett möte som Mary Sue kallat till där hon ville samla ihop kunskaper och erfarenheter kring min och andra utländska gästers besök. Jag fick så klart prata mest. Försökte fokusera på det som var bra men kom även in på tre svårigheter

1, Att inte känna sig alltid behövd: lite att göra och inte alltid lätt att få kontakt med rätt människor. Jag ser hur lärare arbetar som hundar men på något sätt så är dom är oförmögna att dela med sig av bördan. Inget konstigt – jag ser ju sånt hemma hela tiden. Mycket av detta bottnar i dålig planering som berodde på...

2, Tight med tid för hela processen. Jag blev tydligen utvald av provoste Creed och sedan pressades detta beslut ner på MarySue, Ashley och intitutionen rakt uppifrån i sista sekund. Det ledde ju även till

att jag inte kunde vara med i allt för mycket planering och absolut inte ansvara för en egen kurs. Vi diskuterade iofs en del av problemen med det eftersom anpassningen till denna kultur inte ska underskattas och så är ju folk olika både till förmåga och egna idéer om vistelsens innehåll och syfte. Det ledde osökt in på...

3, Dåligt definierat uppdrag från främst STINT.

Efter mötet så skyndade jag tillbaka till Steves kurs i current topics. Handlade om en metod att välja ut lösningar ur en lösningsmängd med sk support vector engines.

På lunchen träffade jag Britney som hade kollat in sina möjligheter till utlandsstudier. Tyvärr visade det sig bli ganska dyrt men om hon kunde vara inneboende hos nån så skulle det nog gå, men som det kändes så var Scotland mest intressant just nu...

Greg trollade äntligen fram Dreamweaver så att jag kunde fortsätta utveckla institutionens webbplats vilket jag gjorde till en del och så la jag ner lite tid kring schemaläggning av vårens darkkurs. Zacharinas fröken sa till Linda vid hämtningen att Zacharina är hennes bästa elev. Sånt känns jättekul och värmer verkligen. På kvällen åkte jag med Majken till Bestbuy för att lämna tillbaka minneskortet och få tillbaka mina \$70. Tittade samtidigt på enkla digitalkameror till Xerxes. Ett problem är ergonomi. Linsen och sökaren brukar ofta vara ute i kanten och man vill gärna göra kamerorna så små som möjligt vilket leder till att han fotar och tittar på sina fingrar istället. Till min glädje kunde jag hitta en kamera av märket Kidz Cam på Staples för \$19.99 som visserligen bara hade 320x200 ("halv VGA") och ingen blix, men var ergonomiskt jättebra med en svåråtkomplig modeknapp knappar och bra grepp. Batteriluckan var som vanligt en tragedi men den blir Xerxes julklapp och därmed Sebeks sjunde digitalkamera...

2004-12-01 onsdag – bilens värde

Idag var det också full agenda. Fortsatte att jobba på webbplatsen – kämpade med att få de ändringsbara regionerna (Dreamweavers sätt att hantera mallar) att acceptera vadsomhelst istället för bara brödtext. Hittade till slut felet som DW skapade åt mig. Deltog en liten stund på Steves doa-föreläsning om träd. Han pratade inför Josh – resten av studenterna kommer en kvart senare. Det blir nog ingen höjdargenomströmning på denna kurs. Sedan snabbt över till Thomas Woolleys Calculus på Buisniness school. Han fick upp ett par studenter att lösa lite deriveringsuppgifter som de hade fått i läxa. Men innehållet var inte så imponerande. Väldigt tillämpa, undvek imaginära tal och vips har vi 2:a årskurs gymnasiematte. Det kanske räcker men det känns inte så hög nivå. Även denna gång delade Thomas ut godis till duktiga cineaster. Sedan blev det ett litet prat med Janie där jag funderade på vilka pedagogiska diskussioner som pågår men det blev 1-2 per termin där man samlas, fast denna termin hade det blivit noll. Angående PBL så hade Sonya provat men misslyckats – resultaten blev riktigt dåliga. Så "if it aint broken, don't fix it!". Sedan dök Linda och Majken upp och ville äta lunch med mig. Hon hade varit en sista gång hos ryggnäckaren. En sekreterare var tydligen intresserad av vår bil... kul att vi verkar ha några intressenter i alla fall. På lunchen träffade vi Paul som frågade om han och hans familj kunde hälsa på denna söndag.

P: It's not intrusion, is it?

Och med tanke på att han nästan bjöd bort sig (jag hade ju faktiskt bett honom att komma när det passade) så var väl frågan berättigad. Men det var ju så klart okej. På eftermiddan lyssnade jag på Mikes länge förberedda seminarium om Calculus inverkan på historien och det var mycket kul att höra honom och många från de mjuka institutionerna blev väldigt intresserade.

På kvällen åkte jag (med Majken) till Carmax som köper och säljer beg bilar för att få bilen värderad. Har kikat i Blue Kelly Book som säger att jag borde få nånstans mellan 4150 och 5200 hos en bilhandlare beroende på hur kinkig man är. Majken hade somnat så jag lät henne vara kvar i bilen när jag gick in i affären. Det var väldigt enkelt. De kom ut och tog en snabbtitt och sedan bad de om nycklar så att deras tekniker kunde kika igenom den om cirka 10 minuter. Jag tittade till Majken (som sov) och bestämde mig för att vänta inne på teknikern. Tänkte efter fem minuter att jag borde kolla igen men när jag kommer ut så var bilen borta! Hjärtat hoppade till och skyndade mig in där en snubbe vevade med armarna framför min säljare. De slappnar av när jag kliver in och armvevaren förklarar "I opened the car and there... oops... was a baby". Efter lite kollande och väntande så fick jag slutligen deras bud: \$4200 vilket var något lägre än jag hade hoppats men fullt realistiskt. Jag borde alltså lätt kunna få \$5000 för den privat vilket först kändes ganska bra. Men vi har ju lagt ut nästan 78000 för bil

och försäkringar och så har dollarn sjunkit så kostnaden blir om vi får \$5000 (35000 SEK) trots allt hela 43000 kronor vilket måste betecknas som brakförlust jämfört om vi hyrt eller leasat en motsvarande bil – i synnerhet med tanke på att man med en hyrd bil inte måste bry sig om service, underhåll och jobbet att sälja. En del av förlusten bestod av \$1000 värdelös garanti och hade dollarn ökat i motsvarande grad som den har sjunkit under hösten så hade kostnaden blivit 10000 SEK mindre. Nåja – valutaspekulationer kan vi vanliga dödliga inte försvara oss mot och vi fick ju faktiskt massor med pengar från STINT för just precis det här. Och bilen har ju faktiskt funkade bra. Räknar man på hela vår vistelse så går vi faktiskt totalt med vinst eftersom merkostnaderna för snålsebek har varit mindre än stipendiet så man borde inte beklaga sig!

Fick en kopia på Steves ansökan till ett robotprojekt. Såg väldigt genomarbetat ut. Om det är rätt område att söka pengar för så känns det snudd på ett måste att vinna i konkurrensen. Kvällens nyheter toppade med att det skulle bli frost imorgon (!) Hittade switchen förra veckan på vår luftkonditionering och ställde om den från cool till warm så nu har vi komfortvärme igen.

2004-12-02 torsdag – fest

Dagen flöt på som vanligt och framåt eftermiddan när Steve äntligen blivit klar och skickat in sin ansökan om finansiering av robotlab så frågade han om jag ville följa med och kolla hans husombygge, och det var ju klart. På vägen dit (och det är bara fyra kvarter dit från Samford) samdiskutade vi om PaulH och han undrade hur jag lärt känna honom (se 4:e oktober och framåt). Steve berättade om en episod i Samfords senat som både Steve och Paul tillhör. Ledningen hade förbjudit folk att sätta upp planscher och papper på dörrarna och om sådant fanns uppe så skulle städbolaget plocka ner det. Paul kommenterade detta med

”It seems very odd that the faculty of a protestant university is not allowed to post anything on their doors”. :-) Alltså. Någon om- eller tillbyggnad var det ju inte fråga om mer än på papperet. Det var totalt nybygge för de två väggar med stomme som de hade sparat kan ju inte betecknas som mycket original. Laddade upp institutionens webbsida på riktigt. Kändes bra att kunna lämna efter sig nånting mera bestående – och resultatet måste jag säga blev ganska tilltalande. Nu återstår bara att visa Steve och Mattilyn hur man underhåller det hela via DreamWeaver vilket jag själv inte har total kontroll på men jag får väl kolla in det i nästa vecka. Rapportskrivandet går dock väldigt trögt. Sedan kom Linda med barn och vi åkte hem till Roy och CS ”julfest”. Vi satt nere i hans källare och åt ”southern barbeque” (som inte är grill), trevligt men inte riktigt jul i min smak. Linda hade däremot gjort en julkrans av den sista Kudzu som inte visnat ner än. Medelpunkten på festen var studenten Scotts nyförlovade flickvän Lindsey som var mycket ”animated” som Greg uttryckte det då efter. Så förlovning blev helt enkelt kvällens ämne. Steves historia var ju minst sagt dramatisk. Han och Carol hade känt varandra i fyra år och sedan lämnade hon bestämt sig för att gifta sig med en annan snubbe. Två veckor innan bröllopet backade hon ur och gick tillbaka till Steve och de gifte sig sedan fyra år senare. Snacka om trägen kille! Vid ett kort tillfälle var Lindsey tyst och tittade på mig och sa nånting i stil med

L: And you... you're also a talker

F: Well, yes, normally I am...

L: ... (paus) Hey, I got that! (pointing at me)

F: Hmmm... sorry. Maybe I was eh... a bit to direct. Coming from Sweden I don't know correct ways of expressing myself always (smile)

Steve: Oh common, you could use that argument the first two months, now nobody believes that... (even bigger smile)

Nåväl. Som vanligt snabbare i munnen än i hjärnan, men jag tror att alla tog det ur den humoristiska synvinkeln. Och jag tror inte någon tyckte det var jobbigt eller tråkigt att lyssna på denna unga dam eftersom hennes sätt i sig var ganska underhållande. Hon var liksom en karikatyr på sig själv med sitt språk sitt handviftande och fnittrande... Lyckades ta en liten videosnutt på henne för att minnas och kunna visa vad jag menar.

På vägen hem så blev vi avdirigerade från I65:an och fick åka I459 istället. På lördagen fick vi veta varför: En lastbil på bron över I65 hade tappat sin last och gjort hål i bron. Så när department of vehicles and transportation precis börjat gnugga händerna för att den uppbrunna bron över blivande Malfunction junction blivit lagad nästan en månad före utsatt datum så sitter dom med en ny felande bro.

2004-12-03 fredag – planetarium

På förmiddagen gick jag till planetariet eftersom David Chapman i sin kurs hade "navigering förr i tiden" i sin kurs. Så i planetariet berättade en historiker och planetarieskötaren om hur man använde en "AstroLabe" och en sextant. Intressant men jag blev också imponerad av deras vackra och faktiskt relativt stora planetarium. Nästa vecka har de lite körningar för allmänheten så vi får ta tillfället i akt. På eftermiddagen höll jag min forskningsföreläsning, men tyvärr var det bara fem som dök upp; två externa, Greg, Steve och Scott. Steve somnade hela tiden, Scott smet efter halva tiden, så det var bara Greg som var aktiv. Han var å andra sidan väldigt aktiv så det kändes därför lite meningsfullt. Sedan kom Linda och vi gick till Samfordbassängen och badade.

2004-12-04 lördag – vi skulle bara höra på saga

Vaknade jättetrött och ont i höger vrist. Ingen aning om varför. Skägget kliade så jag rakade av flera månaders manlighet. Så det blev lite segt på morgonen men sedan tog vi oss samman och drog till Books & Company för att höra på Jerri Becks sagostund med tillhörande pyssel. Idag handlade det om Alex som brevväxlade med sin mor om att han ville ha en iguana. Pysslet skulle bestå i aluminiumfolie men tyvärr hade någon tagit det så det blev kritteckningar istället. Efteråt pratade jag lite med Jerri som är en mycket fascinerande kvinna. Har pratat med henne tidigare och visste att hon hade cherokee-bakgrund (fast det skulle man nog inte kunnat gissa), gillar färgen lila och hade jobbat på UAB. Frågade henne om just indianeriet och det intressanta är att indianerna aldrig kom med i medborgarrättsdebatten på 60-talet. Ett av problemen bestod i att de olika stammarna inte kom överens eftersom de såg ner på varandra. Längst ner på hackskalan står tydligen eskimåer. Det var nått universitet som drevs av indianer men när det kom tillkännedom att en cherokeeindian hade träffat en eskimå där och gift sig med denne så hade föräldrar börjat ta sina barn ur skolan. Det var för "farligt". Suck. En annan berättelse handlade om hur indianhistorien inte beskrivs korrekt i skolan. Hon hade fått till svar från nån lärare att barnen skulle bli rädda och inte kunna hantera alla dessa blodiga slag och massmord – men med tanke på vad som visas på TV för barnen så köpte varken jag eller hon detta argument. Hon hade haft en brevvän i Västervik (Göran Andersson) i slutet på 50-talet som hade skickat lite signerade idolbilder på en grupp där Björn Ulvaeus hade varit gitarrist (alltså innan Abba). Hon förklarade också om att hon fick leva om sitt liv så hade hon satsat på grundforskning inom virus. Jerri har blivit lite av en idol till mig. Jag önskar jag kommer engagera mig som hon gör som volontär (hennes titel är Community Ambassador) när jag blir "gammal". Frågan är hur enkelt det är i Sverige. Ibland får man intrycket av att man "förstör ackorden" genom att jobba gratis. Att sådant som vi betalat skattemedel för inte görs av det allmänna utan av frivilliga. Jag vet inte... Men jag ser upp till henne. Vi gick ut från bokhandeln och meningen var att barnen skulle sitta i tomtens knä. Tyvärr så fick man inte ta bild själv utan det fick man betala för (kommers) och vi tyckte att \$20 för lite fejkade bilder inte riktigt var värt det. Så vi skippade kön. Zacharina vågade i alla fall inte sitta i gubbens knä, så ingen var ledsen precis. Vädret var väldigt vackert och runt 15C så vi tänkte att vi skulle åka ut till oak mountain state park för att klappa getter. Men vi var hungriga och ville äta på Hardees. Vi visste om en som fanns i Vestavia Hills men det var ju inte riktigt på vägen dit så vi letade runt på väg mot Oak Mountain. Vi tog I65 men i höjd med Hoover så gjorde trafiken tvärstopp (bron som sabbades i förrgår som kanske den minnesstarke läsaren minns). Kastade mig fyra filer mot avfarten med bara en bil som tutade och undvek därmed en tims lång kö. I Pelham fanns ingen Hardees så det fick bli Sonics istället. En drive-in men eftersom vi inte vill äta i bilen så kunde vi turligt nog sitta vid ett fåtal bord. Vädret erbjöd ju oss det så det fanns väl ingen annan anledning än att några bilar stod och puttrade intill oss. Det blev lite rastplatskänsla snarare än restaurang men det var helt okej. I state parken gick vi direkt på klappdjuren och barnen hade en trevlig eftermiddag. Sedan åkte vi upp för att titta på vattenfallet eftersom vi inte kunde göra det i augusti – vägen var avstängd för reparation. Väl uppe så skulle vi vara tvungna att gå en kvart och eftersom barnen var trötta och det började skymma så åkte vi den vackra vägen tillbaka igen. Stannade på Walmart i Pelham där vi köpte fyra interaktiva böcker, ljusslingor till en julgran som Zacharina tjuvat om i flera veckor och lite mat. Tyvärr var alla deras granar och julgransfötter slut. I Hoover stannade vi vid optimistjolleklubbens julgransstånd och köpte en liten gran för \$20 och som tur var så sålde han julgransfötter också för \$25, men han avrundade totalsumma till \$40. Julgranslingorna var löjligt billiga (\$1.59 för 100 lampor) så grannöjet blev inte särskilt dyrt. Granen band vi fast på taket på bilen (som alla andra – fast vi har ju inbyggt takräcke så det var väldigt smidigt). Julgransfoten var en ur svenskt perspektiv udda historia. Inga tvingar utan

bara en stor spik i botten. Granarna kommer nämligen för-borrade så det är bara att banka fast och sedan kan man enkelt justera lutningen om nånting är snett med de tre breda fötterna. Skitbra. Och vattenburken under rymmer säkert 5-6 liter så man behöver inte vattna varje dag.

På vägen hem pekade Linda på Hardees och jag påpekade att hon kanske också kunde kolla efter en resväskeaffär (frågan är hur vi ska få med allt hem, och väskorna här är i allmänhet mindre än våra rsväskor). Då såg hon en serietidningsaffär! Och som hon har letat efter serietidningar så är det ju skam att hon har bommat att vi mer eller mindre bött granne med en. Hemma satte vi upp granen och hängde upp lampslingorna. Två räckte så en blev över. Kvällen avslutades med corndogs men ingen åt särskilt mycket. Lika bra det eftersom jag har lagt på nått kilo de senaste veckorna – desserterna på Samford sätter sina spår.

2004-12-05 söndag – och på den sjunde dagen städade man

Regn, regn, regn och gäster till kävllen – så passar inte bättre än att göra lite seriöst städande och få undan lite skräp. Dessutom så saknades lite grejer som behövde hittas. Arguskameran och en lånebok verkar borta. Jag gick till sopkontainern tre gånger under dagen med junk. Lyssnade på cartalk medan jag skalade potatis. Gillade deras veckans kluring som handlade om hur man kunde lista ut vilket tal som man utelämnar om man raddar upp alla utom en och inte får föra några anteckningar. Kom på lösningen direkt och kan därmed som de sa "send in your solution on the backside of a 42 inch plasma TV". Åkte och handlade med Xerxes på Target efter maten. Där mötte vi Xerxes klasskompis Maggie och hennes pappa Allen och senare även speclärare Kay med dottern Sarah. Vi hade fått en inbjudan av Kay till att Xerxes fick träffa tomten men vi misstänkte att det bara var spec-ed-ungar och vi tycker inte riktigt X kvalificerar för denna aktivitet. Dessutom så är vi här för att uppleva inclusion vilket denna aktivitet går på tvärs med.

Köpte en hög laddningsbara R03-batterier eftersom behovet är stort och de kostar drygt hälften jämfört med hemma och förundrades att en avancerad casioräknare (motsv fx82) gick att få för \$4.95. Tittade även på väskorna men eftersom jag inte hade för mycket tid så tog jag en bild på specifikationen på ett 5-väsk-set för \$89 som kändes bra.. Stirrade lite fänigt på snöret framför öl och vinhyllrona men skylten i mitten sa allt; "No beer or wine sales on Sunday in Shelby county". Skyndade mig hem i spöregnet. Strax efter sex dök Paul upp med sin familj; sin hustru Melissa, och barnen Chap, Abigail, Callie och minstingen Lilian. Vi bjussa på köttbullar med potatismos och lingon, och fruktsallad till efterrätt. Barnen åt som om de inte fått mat på flera dagar vilket kändes jättekul. Men eftersom vi inte känner varandra så väl (än) så var antalet språkämnen inte allt för många men vi hade trevligt. På kvällen funderade jag ytterligare kring väskorna – vi ska ju försöka få hem allt. Att skicka ett 10kgpaket kostar ju trots allt runt \$48 så det finns ju lite att vinna på att maximera lasten. Faktum är att vårt handbagage kan bli ganska omfattande med tanke på att en sådan väska får vara 53x34x20cm... och vi är ju fem. Funderade även kring Xerxes (ut)tal. "asseeedeh" betyder "jag ser dig". Igårkväll så sa Z strax innan vi svängde av rampen till Wildforest att 31:an inte gick så långt. När jag sa att man kan åka 31:an i flera timmar så började X att snyfta i baksätet. Fattade ingenting men fyllde för säkerhets skull "Men vi är ju hemma nu" och Xerxes andades ut. Han missförstod mig först och förstod sedan att vi inte skulle åka runt i flera timmar. Jag häpnade över hela situationen; jag pratade i abstrakta termer och inte ens till honom och han greppade de viktigaste... Så han förstår väldigt mycket ibland men om man bedömer honom efter hans språk så kommer han inte så högt. Ofta uttalar han saker i omvänd ordning vilket tyder på stökigt korttids eller sekvensminne. Eller så hör han inte ordentligt eller så är det bara taskig munmotorik. Jag känner att om han ska kunna fortsätta utvecklas så måste han kunna bli förstådd för att kunna få svar på sina funderingar och frågor. Tänkte på Geoff och hans fluent-metod och det kanske trots allt inte är helt fel...

2004-12-06 måndag – diversitet

Större delen av dagen gick till att fixa MathCosc's webbsida och skriva en manual på hur den ska hanteras. På lunchen pratade jag en del med Steve, Mike och Bill Matthews om diversitet och rasism. Bills syn på det hela var att Samford anstränger sig hårt för att få flera afroamerikaner men konkurrensen är stenhård. Antalet högpresterande svarta är högvilt eftersom alla universitet och företag behöver dem för att få upp sina siffror så att de inte blir anklagade för att vara diskriminerande.

På kvällen mådde Linda tjuvtjockt och jag var inte helt bra heller så det hela gick i slowmotion. Vi hade tänkt att gå på Samfords planetarium men lät bli även om vi kändes oss bättre senare mot kvällen.

2004-12-07 tisdag – fullfart

På morgonen läste jag i Birmingham News om OECD-rapporten som Linda glott på tidigare som rangordnade utbildningsväsendet i olika länder. Finland kom väldigt högt, Sverige på runt 10:e plats på de flesta ämnen och USA runt 25. Det intressanta var någon pamp på USAs utbildningsdepartementet som tyckte att lösningen på problemet var att börja ännu tidigare med akademiska färdigheter i skolan. Phu. Som jag ser det så är det ju genomsnittet man ska höja och det gör man enkelt genom att satsa på de skolor som det går riktigt dåligt för. Att höja Homewoods eller Vestavias skolor från 78 till 85 när man med samma pengar kan höja Birminghams skolor från 30 till 60 borde vara en smartare väg. Linda tyckte att Samford skulle satsa på att köpa en skola i Birmingham istället för ett sjukhus¹ och därmed öka sitt rekryteringsunderlag. Samtidigt så kunde de bedriva forskning inom ett område som redan är etablerat. "Novell but naive" skulle nog Samfordledningen tycka. Ska testa idén på Bill när jag träffar honom nästa gång och se om min tes stämmer.

Kände att slutet närmar sig och det finns massor att göra. Precis som studenterna får panik när terminen går mot sitt slut så upptäcker jag min tendens till att vara deadline driven. Har lite dåligt samvete för att jag inte hunnit mera men inser att man inte kan hinna med hur mycket som helst. Att få insikt i hur en arbetsplats funkar och hela den amerikanska kulturen gör man inte på bara några veckor, det tar månader, år eller kanske ett liv. Samtidigt önskar jag att jag hade hunnit med att besöka flera kurser eller spenderat mera tid på andra universitet som UAB, Birmingham Southern och även andra STINT-colleges men det blev tyvärr inte så. Det borde ha gått, men samtidigt så har en hel del tid gått åt till att bara fungera i samhället. Och vi har faktiskt lyckats bra tycker jag. Barnen har trivts, ingen hemlängtan och visst har man irriterat sig på värderingar och sånt men på det stora hela så är det nog inte frågan om något misslyckande.

Träffade Nancy Biggio, Samford terroristexpert och lärare i US Foreign relations, men även kursen Cultural Perspectives. Den senare handlar om hur den västerländska kulturen växt upp kring litteraturen och filosoferna. Min inledande kritik kring det jag läste var att det egentligen inte ens var västerländsk kultur utan bara förklarade vilka värderingar som finns i USA idag. Mycket av det skulle förklara t.ex. Svensk kultur som har blivit något helt annat, men någon sådan jämförelse finns inte i kursen. Steget som de tar med dagens kurs är tillräckligt eller t.o.m. för stort för vissa studenter. Vi ägnade mycket tid att diskutera den typiska Samfordstudenten men även hur barnens skolgång har varit (hennes son går på Shades Cahaba). Det irriterar mig att man inte kan undervisa eller ta upp vissa ämnen bara för att deras värderingar inte ligger i paritet med läraren. Ur vissa synvinklar känns det väldigt oakademiskt. Frågade om jag kunde få vara med på morgondagens föreläsning och jag var såklart välkommen, så det står på morgondagens agenda. Fattar inte hur jag ska hinna besöka Xerxes lunch som jag lovade men det får väl gå på något sätt. Sedan blev det sista föreläsningen i Current topics som handlade om kvantdatorer och hur man ska kunna lagra värden i dessa speciella bitar. Spännande men känns idag fortfarande lite långsökt.

Träffade Alan Spies på vår mentorlunch trots att vi inte bokat nån tid. Vi har ju inte så mycket att säga varandra (han är lite tråkig) men av en händelse råkade Jaroslav sätta sig bredvid oss och vi kom i samspråk med honom. Han är Polack från Krakow och jobbar som musikbibliotekarie på Samford. Han har ett arbetsvisum på ett par år och lever här med sin hustru (som inte har arbetsvisum) och deras årsgamla barn. På vägen från lunch svängde jag förbi Paul för att tacka för senast. Det blev såklart en lång pratstund där med. Hans grabb Chap kom in klädd med en tröja med texten "Kids for Kerry and Edwards" (no comments). Förklarade för honom om varför det skulle bli svårt att bjuda honom till MdH (via STINT) eftersom han tillhör religionsämnet. Förväntningarna från IDt är ju rimligtvis att jag för över någon som kan generera forskningsprojekt eller HÅSar till vår institution. Ska kolla med

¹ media avslöjade förra månaden att ledningen vill köpa ett sjukhus för att slå sig in på detta lukrativa segment för att öka sitt anseende genom goodwill och politiskt korrekt forskning

STINT om det är möjligt att bjuda över flera lärare... Skulle väldigt gärna vilja bjuda över alla men jag tvivlar på att det är möjligt.

På kvällen åkte jag med Majken till Samford eftersom ACM hade spelkväll och det kunde vara kul att få prova på att spela Quake III i multispelarmiljö. Majken fick inte spela blodbad utan peekaboo på Fisherprice webbsida...

Bara få det nerskrivet så jag inte glömmer det. Förra veckan fick jag ett tackbrev från Kristie för föreläsningen jag höll i hennes marriage kurs och så fick jag dessutom ett litet tackkort från ACM (som Laurel skrivit för det var rosa). Idag känns det som om jag kommer sakna mycket härifrån. Först påtagligt blir nog vädret. Efter några dagars regnande så kändes det härligt att gå i 18 grader och strålande solsken. Även om de flesta träden och kudzun har tappat sina löv (så man kan börja se hus som varit gömda tidigare) så finns det tillräckligt mycket grönt kvar för att det inte ska kännas vinter. Och nu börjar vissa verkligen pynta hårt med lampor. Samford har estetiskt mycket lampor medan vissa hus lyser som ett komplett tivoli. Jag gillar det - särskilt om det är många olika färger som dessutom blinkar. Linda gör det inte.

2004-12-08 onsdag – Nancy och drive-through-levande-julkрубba

Körde barnen till kindergarten eftersom jag skulle hälsa på barnen på lunchen varför bilen var praktisk. Väl på jobbet började jag jobba lite på min rapport och en snubbe på telecommunications vid namn Bowers ringde upp mig och ställde lite frågor om bilen. Jag hade satt in en annons via interna e-postlistan på Samford, men det har inte varit nån rusning precis: ett mejl från en sekreterare och så nu denne John. Det knepiga med rapporten är upplägget. Det är svårt helt enkelt att skriva nånting som både är informativt, roligt, formellt, informellt, inte allt för långgrandigt men heller inte för kort för att ge intrycket av att jag latat mig eller bara haffsat igenom rapporten. Och att det är på engelska förenklar det ju inte. Har trots allt funderat väldigt mycket i bakhuvudet och vet vad jag vill ha med. Frågan är bara i vilken ordning och dokumentets struktur. Skyndade bort till Nancys föreläsning om US relations. Och eftersom det var utvärderings så fick vi börja med att gå ut så att studenterna fick utvärdera anonymt och utan inblandning av läraren. Blanketterna maskinläses av institutionssekreteraren, institutionens "chair" tittar sedan igenom den och därefter arkiveras den med kursmaterialet. I princip allt utvärderas med numeriska värden och i praktiken är det alltid läraren som utvärderas – inte kursen. Det enda utvärderingen används till i praktiken blir därför i tenure-processen; när läraren ansöker om sin säkra fasta anställning efter sex år. I mina ögon känns utvärderingsprocessen inte som ett särskilt väl använt kvalitetsinstrument. Tillbaka i klassrummet började enmansshowen Nancy. Dagens ämne var USA som ensam stormakt ur ett post9-11-perspektiv och denna gång berördes peacekeeping/peaceenforcement samt support och uppbyggnad av demokratier som medel för att säkra USA och deras intressen. Jag kunde inte hålla mig och ställde den provocativa frågan hur man definierar demokrati vilket gladdade Nancy för det var hennes nästa (avbrott. Klockan är sent, det är tyst förutom mitt knapptryckande och Majken börjar sjunga i mörkret. Xerxes sjöng förresten row-row i bilen idag. Fantastiskt kul) del i föreläsningen. Studenterna sa i vanlig ordning inte så mycket, men inför denna del såg jag att de började tänka. De radade upp ett antal saker som de såg som demokrati, men trots dessa generella punkter så blev det inte riktigt applicerbart på annat än moderna (demokratiska) republiker varför Sverige & England föll ut – räknades alltså inte. Och om man nu har en lite välvilligare tolkning innebar det att länder som Iran och Saudiarabien är demokratier. MEN om nu syftet med att demokratisera världen var att göra den säkrare (för USA) och det visar sig att dessa länder inte håller terrorister och WMD i schack så faller ju hela idén eller verkar i vart fall väldigt ihållig. Nancy fick till det här på ett väldigt pedagogiskt sätt – utan PowerPoint och utan föreläsningssanteckningar. Hon började på ett sätt som fick studenterna att känna igen sig och fick mig att hålla i mig. Hennes retorik verkade komma rakt från krigsivrnas propagandamaskin, hur kunde jag ha missbedömt henne så? Men sedan vände det, för det var ju en högersnubbes idéer hon presenterade och sedan bemötte hon dem med en motståndarens idéer. Det hela lyfte med en gång till akademisk nivå. Sedan skyndade jag mig till kontoret och svarade på lite mejl från Sverige. Darkkursen hägrar och sedan var det att åka till Shades Cahaba för att äta lunch med barnen. På billboarden utanför stod de tänkvärda och uppmuntrande orden "Success comes with cans. Not with cannots." Jag tycker det sammanfattar en hel del på hur man vill motivera och fostra eleverna från mycket unga år. Å andra sidan så finns stora inslag av kollektiv bestraffning på ett sätt som känns

snudd på medeltidsaktig. I matsalen var pratnivån ganska hög utan att vara väldigt jobbig. Rektor Porter släcker lampan och säger att när lampan är släckt får man inte prata. Om inte alla barnen genast börjar prata med små bokstäver så kommer lamporna förbli släckta. 25 minuter senare så släckte hon! Grejen var att under den tiden hade de klasserna som hon hotat hunnit gå och ersatts av nya klasser som inte fått ultimatumet. Men jag var trots allt en fjäskrov och talade om för henne hur bra skolan hade varit för barnen (det var nog sista gången jag fick träffa henne). Ute i receptionen frågade sekreteraren om barnen verkligen skulle sluta vid terminsslutet. Jag fattade inte först men frågan gällde om vi skulle tillbaka till Sverige för gott. Hon menade att stora delar av föräldrarna och personalen skulle göra allt för att barnen skulle kunna få gå kvar. Även om det är lite fasad så kände jag ett uns av verklig ärlighet och sånt värmer. Att Xerxes har fått vara integrerad och hela klassens kompis och Zacharina har varit bäst i klassen på läsning måste få vara något av vår vistelses höjdpunkt. Men livet för barnen är betydligt mera styrt och övervakat här och jag vill inte att mina barn ska växa upp i en sådan miljö och ta över dess värderingar. Bara en sådan sak som att barn inte går hem till varandra och leker. Alla aktiviteter bygger på föräldrarnas engagemang och möjlighet till skjutsande till allehanda aktiviteter. Vill man leka hemma hos nån så måste det samordnas mellan föräldrar och då blir det bara frågan om en dryg timma. Jag kunde leka som barn hela dagen utan att någon vuxen visste exakt var vi var eller vad vi gjorde. Den fria förutsättningslösa leken sker här bara på föräldrarnas villkor och möjligheter. Körde hem bilen och cyklade till jobbet för att vara med på Nancys andra föreläsning i det obligatoriska ämnet "Cultural perspectives". I detta fall handlade om en spansk filosof som under inkquisitionen och imperialismen ifrågasatte rätten att ta över indianernas land. I alla fall sett ur den Westfaliska fredens slutsatser. Studenterna tyckte att det här var rätt och insiktsfullt, och jag kunde som vanligt inte hålla flabben och frågade klassen om detta sker idag; vilja att förändra människor under tvång, få kontroll över deras tillgångar för deras eget bästa. Nancy log och repeterade frågan. N: Is this happening today?

(paus)

S: Like you mean the USA in Iraq..... but we have no benefit in that, have we?

N: Well only those that participate in the war on our side will get contracts

S: But the oil is still theirs, it is not ours.

N: Well they can't sell it like they want to. We dictate the terms like oil for food and such...

F: So you can buy it cheap!

Underbart. Hade nästan gett upp hoppet. Men man får aldrig glömma bort att även om lärare eller studenter säger detta så kan de fortfarande stödja Bush och kriget, så man ska inte inbilla sig nånting vid sådana här slutsatser. Men ett litet hopp tänds ändå när man ser att dessa konservativa studenter för första gången måste börja pröva sina värderingar och sin världsuppfattning. Det leder ju inte till att de ändrar dem, men de har i alla fall upptäckt att den andra sidan inte bara är korkat ologisk. Och jag måste återigen imponeras av Nancys upplägg. Börja med nånting man känner igen och utveckla det till nånting nytt. Så enkelt att förstå men så svårt att göra. Själv har jag alldeles för bråttom i de lägena. Efteråt pratade jag en stund om hennes argument att arbeta på Samford. Hennes främsta argument var att få arbeta i små studentgrupper. Lönen är t.ex. sämre på Samford än på UAB och samtidigt är hon bunden geografiskt så det finns inte så många val i praktiken. Religionsaspekten då? Det här blev väldigt intressant eftersom det var faktiskt nånting som talade emot Samford. Som katolik från norr så känner hon att hennes religion är nånting väldigt privat och ingenting som nån har med att göra. Tvärs emot alla seder och bruk i söderns baptistbälte. Hon berättade flera andra episoder ur sitt liv som när hon blev frågad om hon skulle inleda "a mixed marriage" vilket inte betydde nånting med raser eller med något stort religiöst hopp utan mellan katolik och protestant. Pfff... Och hon irriterades över att hon inte blev kallad kristen (enligt Gregs och många andras resonemang, se tidigare text). Sedan avbröts samtalet av telefonen som ringde; nån snubbe gick runt och mätte deras hus (fastighetsbeskattning) och Nancy fick annat att tänka på.. På resten av eftermiddagen så skrev jag lite på rapporten och det började lossna lite angående strukturen. Greg undrade om vi ville följa med på en driv-through-krubba. Lite skeptisk eftersom Greg hade frågat mig i fredags om vi ville vara med på hans kyrka och jag visste att Linda hade fått nog av kyrka efter att ha varit i Steves (som inte var en direkt dålig upplevelse – men vi är ju inte kristna så det får räcka). Det blev ännu lite tyngre när det visade sig att Gregs familj tillhörde en hemkyrka. Man hade sin gudstjänst hemma hos folk och alternerade mellan familjerna. Hemskola och hemkyrka... var ska det sluta tänkte jag lite för högt så.

Men nu var det alltså frågan om drive-through - inte ens drive-in. Jag var tvivlande men ringde Linda för att avblåsa idén även om jag var lite nyfiken. Till min förvåning så ville hon. Så vi åkte till en Presbyterian church på 459 mellan 280 och I65. Där mötte vi upp med Greg och hans familj och ställde oss i bilkö på säkert 50-60 bilar. Efter 20 minuter hade vi säkert 100 bilar bakom oss men nu var vi först och vi skulle åka i små grupper om fyra bilar. In genom rutan fick vi en liten bandspelare som organisatörerna gav oss samtidigt påslagna (så vi skulle höra allt samtidigt). Och sanna mina ord. Bandet var synkroniserat efter att man körde en liten runda med kanske 10 stationer där folk stod utklädda till bibliska personer, änglar och spelade episoder ur Nya testamentet; Jesus födelse, död, romare, men de hade även levande får, getter, åsnor och till och med en riktig dromedar som en vis man gick med. Fantastiskt. Och bandet i bilen förklarade vad som hände vid varje scen, spelade musik, psalmer och citat ur Bibeln. Vi hade häpnade över idén. Det var skitskoj, och vi spelade in det mesta med vår videokamera och gav två tummar upp till Kawell när vi skiljdes 10 minuter senare. Det måste ha varit minst 50 "skådespelare" och säkert 100 i den logistiska organisationen och hur många som stod backstage kan jag inte ens gissa. Nånting verkligen värt att minnas... "Only in America!"

På kvällen när jag satt och skrev dagbok började det bli ganska sent och så får jag ett mejl från Steve, skickat till hela institutionen, om projektredovisningar i "current topics". Studenterna har vad jag kan bedöma generellt börjat alldeles för sent (och det känns som om de är väldigt mycket mera rutinerade på denna front än vad mina idt-studenter är) så de har jobbat hårt de senaste dagarna för att hinna bli klara. Och Steve är alltså fortfarande på kontoret klockan 22:13 för att supporta dem. Jag vet inte om denna hjälp i själva verket kan vara lite stjälpande, men om det ska komma ut några examina så är det kanske tvunget med 24/7-support. Hur som helst så skickar jag omedelbart tillbaka ett mejl "Shouldn't you be home sleeping right now?"

En timma senare så får jag svar men kan inte få upp meddelandet. Det ser ut som om de förra meddelandet hade fryst fast i fönstret. Sedan slår det mig att det nog inte alls är så och börjar läsa medet "fastfrustna meddelandet" som jag lite snabbt ser är på svenska.

"Ja bortsett från , på närvarandes tid där de/vi/du/ni är studenterna inne om laboratoriet."

Steve hade uppenbarligen använt någon översättare på webben... Han berättade senare att han hade provat sig fram genom att översätta sin engelska text och sedan översatt tillbaka med samma maskin. Om denna dubbelöversättning var nära det ursprungliga så var det nog tillräckligt bra.

2004-12-09 torsdag – Faculty meeting & projektredovisning

Kände mig dubbelbokad. Dels var det faculty meeting men så var det också julavslutning i Ried chappel, men jag valde mötet eftersom jag kände att det var stor chans att jag kunde möta intressant folk där. Runt 100 lärare hade samlats och det inleddes som vanligt med bön – denna gång av Paul. Och även om jag aldrig tänkt på det innan så är det ju den som håller denna inledande bön som sätter sin dagordning eftersom den kan handla om vad som helst. Väldigt subtilt och det går ju då att höra beröm men främst kritik vid dessa böner. I detta fall så bad Paul om att lärarkollegiet skulle få utveckla sig akademiskt, vetenskapligt och i sin objektivitet. Har aldrig hört det innan – i alla fall aldrig så konkret för tidigare har det mest handlat om att "lyckas lära ut bra". Kanske ska nämna att det är olika mänsikor varje gång och jag misstänker att det är en (stor) ära att få göra det inför kollegiet. Förutom den eviga parkeringsfrågan och karusellen kring upphandling av ett sjukhus så handlade det om avrapportering från diskrimineringskommittén. Efteråt hade Elizabeth "Betsy" Dobbins ett litet möte på stående fot kring "Earth day" som jag ställde mig och tjuvlyssnade till. Det slutade (inte helt oväntat) att jag blev sist kvar och diskuterade lite allt möjligt med Betsy och blev inbjuden till hennes allmänna biologikurs som främst är inriktad för minor students. De skulle ha projektredovisningar och även om jag hellre skulle vilja se vägen dit än bara slutet så kunde jag ju inte vrida klockan tillbaka. Linda och Majken kom till lunch. Eftermiddagen ägnades åt att tänka kring rapportupplägget. Problemet är ju som jag kanske nämnt att jag vill göra den läsbar för alla; den som vill läsa allt och är beredd att det får ta lite tid, den som bara är intresserad av något ämne och den som bara vill få en snabb överblick över allt. Har slutligen kommit fram till att det blir mycket svårt att skriva en sådan rapport utan duplicering av fakta och redundans. Kapitelindelning är en annan svårighet. Vad ska jag ta upp under Samford och vad ska jag ta upp under övriga USA-upplevelser. De är så starkt ihopknutna men jag vill heller inte göra ett bamsekapitel för att göra det läsbart för

hardcore-läsaren. Blev hämtad tidigt för att kunna vara med på kvällens redovisningar. Tog inte med mig något barn eftersom jag visste att det skulle bli tyst och tråkigt och ville verkligen kunna fokusera på presentationerna. Hmmm... måste säga att endast hälften av presentationerna var bra, resten var dåliga och Leos var så katastrofal så jag undrar varför han ens gick fram; han hade varken gjort projektet eller kunde redovisa vad han skulle göra. Pinsamt. Glädjeämnet var Jason R som tillhör de svagare studenterna. Hans projekt som handlade om edgedetection med cellular automata var inte särskilt avancerat eller svårt, men han hade en ganska bra presentation och han visste vad han hade gjort och kunde svara på ganska luddiga frågor. Det var kul. Brian och även i viss mån Lauren som kanske gjort de mest avancerade projekten hade tyvärr bara medelmåttiga presentationer. Brian visade bara sin programvara och Laurens presentation innehöll en hel del hål och det kändes som om hon inte riktigt kunde svara på hur programmet funkade (även om jag inte betvivlar att det var hon som gjort det). Så en hel del av tiden satt jag och filade på min rapport.

2004-12-10 fredag – Biologi och Liberal art

Gick på Betsys redovisningstillfälle. Dets log mig hur fint uppklädda studenterna var inför detta redovisningstillfälle och faktiskt även på gårdagens presentation; minst kavaj och slips – gärna kostym. Den första studenten hade ställt upp fyra konstverk som hon målat i akvarell och olja (?) med primaters hjärnor som motiv! Hade till och med riggat upp med lila draperingar och bakat kakor inför denna kvarts visning och PowerPoint presentation. Jag höjde lite på ögonbrynen angående målningarna men tyckte att det var ett trevligt udda inslag i presentationen. Nästa inslag var av en mycket hes och förkyld English-major som hade skrivit dikter som hon läste upp. Först fattade jag ingenting för Ann S läste bara innantill som tyckte att det var inte mycket till redovisning. Men alla diktare läser ju innantill för alla ord har vägts på guldväg så det skulle nog vara så, och när jag lyssnade (och läste på det utdelade materialet) insåg jag vad hon försökte berätta. Dikterna handlade om hennes egna tankar och upplevelser kring skapelse, utvecklingslära och exkursioner. Och man kunde inse att hon hade begripit de viktigaste delarna av kursinnehållet genom det sättet hon uttryckt sig på i dikterna. Fantastiskt. Så det var så här liberal art kunde uttrycka sig? Och jag som hade gett upp tanken att hitta någon praktisk liberal art. Men det kräver modiga studenter och även lärare som vågar göra spräcka ramarna. Även om dikterna inte var fantastiska så var formatet det och jag blev hängiven denna "Honor student". Och på amerikanskt sätt så talade jag även om det för henne efteråt. Av en ren händelse så fick jag en bra bild på henne (tar med mig min kamera varje dag eftersom jag inte vill upptäcka att jag glömt bild på något när jag väl kommer hem) som jag sedan skickade henne som en gest av uppskattning. Sedan följde två ganska traditionella redovisningar om smittkoppor som raderade ut 95% av indianerna i Amerika. Nåja. På den sista redovisningen fick vi åhörare göra en liten indianskrud med pappslöjd och fjädrar och efteråt fick vi indianer ställa upp oss på ett långt led. Så kom den vite mannen och räckte över en vacker gosig filt som vandrade från den ene till den andra. Efteråt så bad de oss titta på händerna och de hade dränkt in filten med glitter så våra händer och kläder glittrade nu illustrativt. Man kan ju tycka att det känns lite mellanstadieaktigt, men om det är det som krävs för att jag ska minnas deras redovisning så... Efteråt så pratade jag ytterligare nån halvtimme med Betsy och hon bjöd hem oss imorgon så vi fick träffa hennes familj med make och barn (en av dem är 5½ så det blir nog perfekt för Z). Frågade henne om hur det var att undervisa i evolution på Samford, och hon sa ju att det inte var oproblematiskt men hon är ju naturvetare så hur kan man ignorera så mycket fakta som evolutionen är uppbyggd kring. Och en del av svaret fanns ju inte bara också i att hon pendlade likt mig mellan agnostiker och ateist (även om min fördelning är 10-90). Fast hon går regelbundet i kyrkan. Kyrkan har uppenbarligen en annan roll än vad vi är vana vid. Anledningen att hon valt Samford berodde på att hennes make hade fått ett toppjobb på UAB (handlade om syn och hjärna) och eftersom det jobb hon blev erbjuden på UAB var tidsbegränsat till 2 år och hon egentligen tyckte om att undervisa så kändes Samford säkrare och mera rätt– i synnerhet med tanke på att biologiinstitutionen försäkrade om att de var en naturvetenskaplig och inte teologisk institution. På fredagslunchen nämnde jag för Steve att jag träffat Betsy varpå han sa
S: "Oh, thats a great person. She is very envolved in earth day you know, and that grant I have been working on. And she..."
F: "... is a democrat." (grin)
(paus)

S: "Well nobody is perfect" (grin)

Efter lunch började jag splitta upp min tex-fil och organisera upp kapitlen för att enklare kunna hantera skrivandet.

2004-12-11 lördag – Hemma hos Dobbins

Vi åkte för sista gången till lördagssaga med Jerri och fick var sin kram (något som hon normalt förmodligen var ganska sparsam med). På eftermiddagen gjorde jag misstaget att åka till Galleria Mall med Zacharina. Det gick fortare att parkera och gå än att försöka åka. I bästa fall brukar det ta 20 minuter att köra till CompUSA. Idag tog det över 75 minuter. Dom hade en endagarsrea på DVD-R skivor; 100 stycken för \$20 (och i Sverige går nonameskivor på nästan 600 spänn om man handlar via postorder). Affären var väldigt dåligt organiserad och hittade inte så jag gav nästan upp. Efter en halvtimme la jag ett 100 TDK-skivor för 49 på bandet som trots allt skulle bli ett hyggligt köp när kassörskan uppmärksammade mig på att det fanns billiga skivor bakom kassan. Suck. Jaja – vad man sliter ihjäl sig för några hundralappar. Sedan köpte jag vita T-tröjor så att barnen kunde klä sig inför lucia på en Walmart i närheten. Problemet var att bilköen därifrån (väg 150 mot väg 31) var i runda slängar 4 km lång. Alla Xmasshoppers är beredda att göra vad som helst för en bra deal. Nu valde jag att vara smartare och åkte mot Tuscaloosa istället (åt helt fel håll) för att komma upp på motorvägen som går parallellt med 150an. Under vanliga omständigheter så förlorar man 5 minuter på denna omväg. Idag tjänade jag minst en halvtimme. Egentligen kunde jag fortsatt 459:an för att åka snabba 65:an upp, men den korsningen var nog inte fixad för jag kunde se på avstånd stillastående bilar och undvek därmed även den kön. Hemma nån timma och sedan drog vi till Dobbins som bor bara ett stenkast från Steve (dvs två kvarter från Samford). Möttes av en enorm hund i dörren. Härligt att komma hem till några där all inte är i perfekt ordning. Faktum är att de hade vad vi brukar kalla normalstökigt tre timmar innan nån kommer och hälsar på oss en helg och vi gör en superansträngning för att få undan det värsta. Det blev en trevlig kväll där Allan stod för kvällens citat; "Our politicians really loves the diversity and they are making everything to make it even more diverse; the poor poorer, the rich richer the smart smarter and the stupid even more stupid".

2004-12-12 söndag – Tågresa

Vi hade blivit bjudna till MarySues "Club" (?) och samtidigt så skulle Zacharinas klass till Calera 35 miles söder om Birmingham. Det blev Calera där man kan få åka tåget "Heart of Dixie". Vi kom iväg i god tid och tog den betydligt långsammare 31:an dit och kom fram vid 12-tiden vilket var väldigt tidigt med tanke på att tåget skulle åka 2. Det kändes lite organiserat skrotupplag för gamla tåg. Allt var i väldigt dåligt skick, men det sker ju på frivillig basis och insamlingar – statsbidrag finns ju inte. Vagnarna är från 70-talet och det är verkligen ingenting speciellt för den som åker tåg dagligen. Men de flesta i Alabama har kanske bara åkt tåg någon gång i sitt liv, och för barnen var det första gången, så de var väldigt entusiastiska över att få bli dragna av ett diesellok i mopedfart genom golfbanlandskapet. Efter 20 minuter tog det stopp och så åkte vi tillbaka samma väg. Men barnen var exalterade och den ena vagnen vi åkte i hade en bit ovanvåning med panormanafönster så det blev ju lite speciellt i alla fall. Och jag hade inte tråkigt. Santa Claus kom in och frågade vad var och en önskade sig och konduktören klippte hål i biljetten (där hålet fick formen av en julgran). Och fröken Jo Carol verkade trivas. Allt i hennes klassrum är tåg och hon brukar vara klädd som konduktör när skolan börjar. Hennes nuvarande make har hon förmodligen träffat i tågekretsar eftersom han brukar vara äldre. Faktum är att han flyttade till Alabama för några år sedan mot löftet att de skulle dra till Connecticut när hon kunde pensionera sig (min gissning 55). Och faktum är att Zacharinas klass är hennes sista. Vi bjöd henne så klart till Sverige och hon såg lite hoppfull ut när hon nämnde sin dotter i Marseille. Entusiasmen dämpades lite när jag visade henne på kartan att det var 2 dagars tågresa hem till oss. På vägen hem stannade vi vid Bluff Park-utsikten och åt smaklösa pepparkakor med Cola.

2004-12-13 måndag – svart lucia

Berättade för Greg om Lucia och våra jultraditioner med julbock, KalleAnka och sånt. Åkte sedan till Shades Cahaba med Linda och sjöng Sankta Lucia, Stalledräng och Så mörk är natten för barnen. De hade förberett sig genom att flickorna hade luciakronor i papp och pojkarna hade strutar med stjärnor på – nåväl strutarna var lite väl korta och dessutom svarta, men det är väl tanken som räknas. Sedan följde lunch med barnen och därefter det blev det genomgång av de speciella insatser man gjort för

Xerxes. Vår start på Shades Cahaba må ha varit dålig, men om man tittar på resultatet så måste alla vara riktigt nöjda. Xerxes har från att knappt kunna hålla en penna kunna forma alla bokstäver efter mall. Känner igen i princip alla bokstäver, klipper helt själv med sax. Han går på toa efter schema och har väldigt få olyckor. Kan dra upp och ner brallorna. Det som man kan jobba på är hans uttal vilket även det har blivit lite bättre. Och det vi blev varnade för att det svenska hab-etablissemangen; att Xerxes språkutveckling skulle hämmas och kanske till och med retardera har vi inte sett röken av. Ingen nyhet för någon kanske men han är så fokuserad och duktig i klassrummet. Hemma är det en kamp där han hela tiden försöker få oss att göra saker. I skolan är det andra regler och där finns alla positiva förebilder. Kay ansåg med sin enorma erfarenhet att det skulle vara snudd på förödande för Xerxes att inte gå i en vanlig klass. Hon kunde i alla fall inte så någon som helst anledning att inte vara inkluderad. Det här har vi ju alltid vetat, men det kändes oerhört skönt att få höra det av en lärare. Tillbaka till Samford där jag blev upprindad av Terry Pickett där han föreslog att vi skulle träffas för lunch hos hans mors äldreboende (!?!). Egentligen är jag inte intresserad, men man vet ju aldrig. Jag har blivit överraskad förr. Lindas entusiasm var ännu mera dämpad så jag lät henne slippa. Och när Terry fick veta att det bara det skulle bli jag så blev han märkbart besviken. Han hade ju ursprungligen viljat bjuda hem oss, men då hade hans hustru proklamerat att de inte hade en minut över till jul. Förmodligen hade han lovat sin 84-åriga mor att vi skulle komma hela familjen, men nu går ju barnen i skolan och jag är ju man (och tanter här tror att de bara kan prata med andra kvinnor!?) så det blev ju inte som han hade tänkt sig – två gånger. Stackare. Ska försöka inte göra honom besviken. På kvällen åkte vi till Samford för att uppleva deras planetarium. Xerxes var orolig hela föreställningen och vill inte ens titta utan pekade av och till på exitskylten. Majken skulle plötsligt amma i mitten av föreställningen och Zacharina somnade. Tyvärr var ju sätena inte de bästa på denna mångmiljonanläggning så mycket av upplevelsen gick lite spoilerad men föreställningen om Betlehems stjärna var faktiskt ganska bra och jag blev i vart fall nöjd.

2004-12-14 tisdag – lost+found

Morgonen började kämpigt; Zacharina käftade emot om allt möjligt och hon blev bestraffad med TVförbud inför kvällen. Det var riktigt kyligt på morgonen (runt 25F = -4C) men klart och vackert så det blev att byta på ordentligt. På jobbet såg jag att Steve redan kommit och vi diskuterade examinationsformer. En dryg halvtimme senare ska jag in på mitt kontor och upptäcker att mina nycklar är borta. Går tillbaka till Steve och glör på golvet men utan resultat. Funderar och kommer fram till att jag låste ytterdörren och låste upp cykeln. På väg till Samford stannade jag två gånger för att rätta till kapuschongen (det var ju kallt – i synnerhet i nerförsbacken). Väl framme så kunde jag låsa utan nyckel så det var ganska sannolikt att jag tappat nyckeln på vägen. Linda svarade inte i telefonen utan skulle ta hand om en potentiell köpare till bilen (en bekant till grannen Goeff) och var förmodligen ute (utan mobil). Så jag gick igenom alla kläderna och började sedan gå hela vägen baklänges (cykeln var ju låst). Det tog knappt 20 minuter men det var fruktlöst. Väl framme stod Linda ute på gräsmattan. Och eftersom hon hade lämnat över alla nycklarna så kunde jag inte gå in och kolla om jag slängt soporna (och utröna om det fanns en risk att nycklarna låg i sopcontainern). Lite tanklöst att ge bort nycklarna sådär eftersom vi plötsligt kunde stå utan alla nycklar om det var en biltjuv. Några minuter senare dök Lancer upp med hustru och barn och de verkade väldigt intresserade av vår bil så de ville boka tid på verkstad så de kunde kontrollera den ytterligare. Det kändes hoppfullt men nycklarna var ju fortfarande borta. Skrev ett mejl till Samfordlistan och fick skjuts till Samford. Väl framme så bestämde Steve sig för att hjälpa mig att leta. Han gick efter jackan men jag kollade om jag fått något svar på e-post och till min stora lycka så var det nån som skrev att nycklarna var inlämnade på security så det var bara för mig att gå dit och hämta dem. Hurra. Visserligen så hade jag odslat nästan två timmar på att leta upp mina tappade nycklar – hade förmodligen tappat dem i samband med att jag parkerade cykeln. Men härligt att slippa hålla på med problemet. Så jag satte mig och började bränna Xerxes skivor. Vi tänkte ge en skiva med fotografier till varje klasskompis i Xerxes & Zacharinas klass som en present. En ganska personlig present och därefter så fortsatte jag med rapporten. Hade ett litet avbrott när vi datakillar gick ut och åt lunch för att fira Steves dagen-efter-födelsedag och sedan var det ett kort faculty meeting på School of Arts and sciences. Mötte Betsy och hennes son James hade sagt på kvällen efter att vi lämnat dem att det var ju häftigt att ha en kompis som kom från andra sidan atlanten, men att det var ju trist att hon redan skulle åka hem. På kvällen kom Linda med barnen och vi skulle gå till Samfords bassäng för att bada. Tyvärr

upptäckte vi när vi stod där i badbrallorna att bassängen var stängd för terminen så det var bara att åka hem igen. Fyllde på mitt mobilkontantkort med kanske lite onödigt mycket pengar men bättre att ha för mycket än att stå där när man verkligen behöver mobilen nu i slutet på vår vistelse när det mest oväntade skulle kunna hända. Och så var den här dagen slut.

2004-12-15 onsdag – mycket prat

Idag hade jag verkligen tänkt att skriva rapport vilket jag började ganska framgångsrikt med. Men det uppstår ju alltid frågor och funderingar så jag pratade en stund med Steve och en stund med Greg och sedan var det School of art and science's stora julmiddag (kyckling och potatissallad på papptallrikar). Träffade tysk-Angela och pratade en stund med henne och sedan anslöt ett nytt ansikte upp; Millicent Bolden. Äntligen kunde jag komma i kontakt med en afroamerikan på ett naturligt sätt. Frågade henne om hur hon såg världen och vi hade ett intressant samtal om skillnaderna mellan Sverige och USA ur ett jämlikhetsperspektiv; t.ex. att man inte använder titlar och så extremt detaljerad betygskala (A+,A,A-,B+,B,B- osv). Studenterna dundrar in och frågar vad de ska göra för att höja sin 92a till 93 och därmed omvandla B+ till A- istället för att fokusera på vad man måste eller vill kunna. Jag medger att synsättet finns även i Sverige men här är betygsjakten extrem. Det känns som sista året på gymnasiet fast här är det hela vägen från Kindergarten till doktorsexamen, sedan lugnar det ner sig lite. Kulturen fostrar befolkningen verkligen likt Pavlovs hundar. Nu är det ju inte så enkelt att ändra skolan eftersom hela det här samhället ser ut så här. Och det är därför jag föredrar Sverige. På eftermiddagen pratade jag med Janie och hon är en klassisk konservativ republikan (som så många är på matteinstitutionen). Hon tycker att 6 veckors obetald föräldraledighet är fullt tillräcklig och skulle inte vilja ha det svenska systemet om man var tvungen att höja skatten med bara så lite som med en procent. Och det jobbigaste i detta läge är att man inte får sucka. Och det ska tilläggas att inga av dessa människor kan anses ha någon hög lön utan det handlar om att man vill själv bestämma och ingen annan ska kunna dra nytta eller överutnyttja "mina" pengar i systemet. Skattepengar är helt bortkastat och göder bara en tungrodd byråkrati i Washington som inte kommer någon till godo. Helst skulle ingen behöva betala skatt och dom som är fattiga får skylla sig själva. Alla kan om dom vill kan skaffa sig en utbildning, jobba hårt och kliva upp på toppen. Och man får inte sucka. Man funderar hur välutbildade människor kan ha en sådan omvärldssyn. Det kanske är detta som är rasism, att man med sådana uttalande egentligen säger att majoriteten av de fattiga (dvs de svarta) är lata och dumma. SÅ nu har jag en teori som jag inte kan testa för då kommer jag säkert stöta mig med någon. Och så känner jag mig återigen frustrerad över situationen på IDt/MdH. Nu annonseras en sammanslagning med Örebro. Magont.

2004-12-16 torsdag – hos Terrys mamma

Nåväl jag tog tjuren i hornen och frågade Janie sett ur min teori och vad hon ansåg om det. Nä hon såg ingen som helst koppling. Så klart. Vid lunchtid gick jag över till Terry och han körde oss till Hoover för att träffa hans mor Cathrine. Och det kändes som att gå in i filmen Cocoon. En gäng finkladda panschisar som gick och myste omkring. Och det var fint. Väldigt fint. Som ett hotell. Eller som tanten uttryckte det som att vara på kryssning – fast utan att bli sjösjuk fyllde jag i. Hon hade en liten tvåa men åt alltid i restaurangen. Full pension kostade runt \$2400 i månaden vilket kanske verkar mycket men med tanke på att det är vinstdrivande verksamhet och standard så hög så kändes det hela inte orimligt. På vägen tillbaka pratade jag med Terry om mina tankar kring segregationen och när jag frågade hur han ansåg idén kring att alla har lika chans blev han väldigt väldigt upprörd. Hans hustru hade tydligen jobbat som skolbibliotekarie i Birmingham i 18 år och Terry hade känt av denna verklighet på mycket nära håll. Hur kan man importera arbetskraft och kompetens och i samma veva strunta i sina egna medborgares utbildning. Nu kan man ju se det som en annan slags främlingsfientlighet men jag tvivlar på att det var det som avsågs. Lustigt var också att skolbarnen inte ansåg hans hustru vara vit. Hon var ju... tyska. Men när Terry besökte henne höll ungarna i sig. Gisela var ju gift med en ... vit. Snacka om desillusionerade ungdomar. Att rastänkandet är så levande. Fortfarande. Och vissa vill så gärna förneka det för det är bekvämast så.

2004-12-17 fredag – skolavslutning och rödtjut

Sista dagen för barnen i skolan. Bägge skulle ha "party" men det stod ingenting om förutsättningarna. Efter direkt fråga så var föräldrar utan syskon välkomna i Zacharinas klass emedan i Xerxes så var det barnens egna grej. Hur ska man veta om det inte strå på lappen? På jobbet var det tomt. Ja alla utom jag och Steve så klart. Ett levande bevis på hur ineffektiva vi är jämförelsevis. Innan lunch kom Linda. Brad Sargent skulle komma och kolla in vår bil men dök inte upp så jag meddelande Mattilyn och hon skulle så gärna framföra att vi skulle och äta. Men caf var stängd pga lördagens examenshögtid så vi fick äta i food courten istället. Sämre och dyrare. Sedan åkte vi till Shades Cahaba och träffade Downie för att prata om ... nånting. Vi viste inte riktigt vad men vi ville i alla fall ta chansen att få ett extra kvartssamtal. På eftermiddan hade man npn liten "gathering" i caf där högsta hönsen agerade serveringspersonal. Träffade David Finn som bjöd hem oss till torsdag och så pratade jag en stund med Bill Mathews som alltid är trevlig. På kvällen åkte vi hem till Paul & Melissa Holloway. När vi gick upp för trappan så höll jag Majken i handen och började jag tappa greppet om presenten - ett 1,5 kilo tungt ljus och bad Linda "ta tag". Jag såg hennes hand och släppte ljuset. Problemet var att hon tog Majken och inte ljuset så det föll på min fot och jag fick mycket ont i vristen men inte värre än att jag kunde gå. Seanre på kvällen insåg jag att jag måste ha stukat den men eftersom jag satt hela tiden så var det ingen fara. Vi hade verkligen jättetrevligt med både värdarna och deras vänner. Visst kändes det lite 70-tal med alla flaskor rödtjut och lite udda med halvtituleringen Mr Paul och Ms Rebecka. Men vi hade som sagt väldigt trevligt och kom inte iväg förrän halvtolv och då hade alla våra barn somnat. Eftersom jag knappt kunde gå så fick vi barnen nerburna. Hemma började jag huttra och kändemig lite febrig men det var bums i säng som gällde.

2004-12-18 lördag – ont i foten

På morgonen hade jag lite mindre ont i foten men jag mådde illa och kände mig fortfarande febrig. Men det kändes på bättringsvägen så jag gjorde inte så stort nummer av det. På förmiddan åkte vi hem till Xerxes klasskompis Abbey Moss som hade bokinsamling för fattiga. Ett stort och vackert hus... och väldigt kristet; musiken, bilderna och annat. Barnen ville inte sitta i knät på tomten och eftersom jag mådde ialla och våra barn inte riktigt kom igång att leka med andra utan terrade mest varandra så blev vi inte kvar mer än en halvtimme. På eftermiddan kom Millicent på fika. Härligt som Linda tyckte. Bara fika. Och Millicent upptäckte att osötat varmt te var ju riktigt gott! Vi pratade om allt möjligt och delade en hel del värderingar även om vi inte var överens om allt – dödsstraffet är ju trots allt bra för dom anhöriga och i skuggan av Gud så lever ondskan och är för dessa människor en mycket levande realitet. Foten hade under dagen blivit riktigt bra tack var lite extra sömn och en stödstrumpa med perfekt passform så på kvällen åkte jag och Xerxes och köpte en uppsättning resväskor. Nu fyller vi vår kvot exakt. Hoppas nu allt får plats. Vi hade ju planerat på att åka iväg på nån längre utflykt, men ingen av oss är så jättesugen. Vi verkar väldigt redo att komma hem.

2004-12-19 söndag – i Bamseskogen

Nu är det alltid minusgrader (det vill säga under 32F) på morgonen och det blir sällan över 50 dagtid så man utelivet drar inte. Men vi bestämde oss för att försöka. Så Linda gick igenom en massa broschyrer och vi fastnade för ansikten-utkarvade-i-träd-park i Montevallo och stor-lekpark-i-Pell-City. Så vi fyllde vår frigolitlåda med rester och åkte söderut mot Montevallo inte långt från Calera där vi åkte tåg förra veckan. Det var riktigt grått kallt blåstråkväder men vi hade bestämt oss för att komma ut tillsammans. Knepigt att hitta för det fanns inga skyltar till parken men vi hittade efter lite letande. (När man kommer in i byn så svänger man höger mot Montevallo University över järnvägsbron och så ligger det där på höger sida) direkt efter bron. Och stället var jättehäftigt och om vädret hade varit bara lite varmare så hade vi stannat där resten av dagen. Det var verkligen ansikten och djur utkarvade i träde, och inget fuskjobb utan riktigt fint hantverk. Det kändes lite som skogarna i Bamse eller Doktor Snuggles. Men vi åkte aldrig till Pell city för det var ju en timmes åkande och vi var alldeles för kalla för det. Men Linda hade en planB; Jazz Hall of Fame i Downtown så vi åkte ner i Nordvästra Birmingham på 4:e avenyn och gick in i den gamla biografen. De skulle ha en liten konsert två timmar senare men barnen skulle nog inte uppskatta det och dessutom så var det lite väl lång väntan så vi tog det lugnt, åt en burgare på Hardees och tog det lugnt hemma.

2004-12-20 måndag – sista dan på jobbet

Zacharina följde med mig. På dagens agenda stod städa kontoret, synka och backupa datorer och en hejdålund med kollegorna. Zacharina satt och pysslade, men det var tvärdött på jobbet så inte mycket som kunde roa henne. Tog med mig en resväska och packade ner allt direkt. Så efter några timmar så åkte vi hem förbi banken där jag gjorde en extra liten insättning om det skulle behövas för nån räkning som jag inte tänkt på. Kollade även med Heather hur jag skulle göra insättningar eller avsluta kontot från Sverige. Checkar kunde jag skicka till henne om jag fyllde i insättningsblanketter och skickade med direkt till henne (så jag plockade på mig alltså) men det skulle nog lösa sig. Sedan cyklade jag tillbaka till jobbet för att äta lunch med Mike, Steve, Greg och Janie på en mexikansk restaurang nära Greensprings. Vi pratade mycket om hur tiden har varit och vad jag längtade mest hem till - vilket efter utan nån större tanke råkade bli mat, vänner, bekväma situationer och lite snö. Med "Bekväma situationer" menar jag att man alltid vet hur man ska bete sig och vad som förväntas av en. Det är faktiskt jobbigt i längden att inte veta hur man ska be om saker, vad man kan begära och förvänta sig, vilka förväntningar som finns på en, vilka skämt man kan dra osv. Det tog mycket längre tid än jag kunde ana. Om man börjar från scratch i en annan kultur så tar det tid att hitta vänner och lära sig allt det här. Jag skulle gissa att det tar ungefär två år att komma in i det om man går in för det. Om man inte orkar eller vill så kommer man vara utanför för alltid.

På eftermiddagen så fortsatte jag med städandet och pratade en rejäl stund med Greg. Steve kom förbi och bjöd hem oss till på onsdag (!!!!) Han var väldigt trött efter att ha rättat tentor hela natten. Killen förundrar mig, han är det perfekta exemplet på en workaholic som inte klarar av att delegera jobb till andra förrän i sista stund (när det i praktiken är för sent) Det är ju inte hans fel, men han skulle behöva hjälp att ta tag i sitt liv – men han är ju inte jag och han och hans familj kanske gillar att ha det så, men för att involvera resten av Cs-folket så kan han inte köra sitt eget race.

Tog ut min hårddisk från datorn som de lånat mig och självklart så strulade datorn efter det – den kunde inte hitta originaldisken och CDspelaren. Greg fixar det nog sen, men det känns lite pinsamt att kunna lämna tillbaka grejer i samma skick som man fick dem. Fick inte till det masterslave-grejsset helt enkelt och om jag inte minns mig så var det inte helt strulfritt att få ihop det när jag installerade det hela heller. På kvällen åkte jag till Walmart för att köpa lite mera frukost med Majken och när jag kom hem så skjuvades en skruv till bakluckedämparen av. Suck. Det blir fjärde verkstadsbesöket vilket verkligen måste anses vara över genomsnittet. Vi skulle definitivt ha hyrt. Men även om bilbudgeten överskreds över med kanske 25000 (vilket onekligen är mycket pengar) så har vi fortfarande gått plus – och vi var faktiskt beredda att gå back. Och jag vet att med lite perspektiv så kommer just bilaspekten te sig fjuttigt i det här jätteäventyret som har gett oss så mycket.

2004-12-21 tisdag – en dyr reparation

Så på morgonen åkte jag direkt till Don Drennen och efter 1,5 timmes väntan så kom domen; det gick inte bara att byta skruven för den är en del av dämparen, så förutom att borra ut den gamla skruven ur den gamla gängen så måste hela dämparen bytas och kalaset gick på \$225. Jäkla otur att den skulle pajja en vecka innan vi drar. Hemma skulle jag i det här läget ha fixat det med en bormaskin, bågfil, skruvdragare, gängtappar, en skruv och lite brickor och på något sätt bara byta skruven, men min verktygsarsenal består av ett bitset med fyra hylsor från ClasOhlson avsett för datorer.. Tanten bredvid mig fick å andra sidan en chock. Hennes bil läckte olja och hennes reparation skulle gå på över 600 vilket var långt utanför hennes fattningsförmåga att en reparation kunde kosta – hon kunde knappt prata och såg svimfärdig ut.

Nåväl kalaset gick på \$181 eftersom snubben gav mig en liten rabatt. Jag har ju trots allt hängt i hans lobby tre gånger tidigare. Och för det priset bytte han ut bägge dämparna. Tydligt pajjades dom helt efter påfrestningen så det var inget att be för. På eftermiddagen åkte jag med X&Z till McWayne center för att utnyttja vårt medlemskap ytterligare. Och ur det perspektivet så fick vi ut en heldag för bara en dollars parkering. Köpte en uppblåsbar raket till mig själv och ett ganska kul pussel till nån annan – en granne kanske. Pusslet föreställer twintower men är uppbyggd kring miniatyrbilder på allt möjligt vilket gör att pusslet blir ganska tufft att lägga. Barnen hade jättekul och vi fick vara med om en specialvisning om "combustion" som avslutades med ett par feta smällar från gasfyllda ballonger som dom satte fjutt på. Lite synd att vi var inne eftersom temperaturen var runt 64 (17C) men nu hade jag ju lovat McWayne och det var ju egentligen inget dåligt val. Barnen hade ju jätteskoj.

2004-12-22 onsdag – en blötare dag

Förmiddan gick lite på halvfart, lite provpackande och fippel med Äppelklyftigs webbsida. Det verkar som om vi kommer kunna få ner allt utan större problem. På eftermiddan åkte vi till overton park eftersom jag aldrig varit där. Grått och fuktigt men aldrig riktigt regn eller kallt. På kvällen åkte vi hem till Steve eller rättare sagt hans föräldrar eftersom hans hus inte är riktigt klart. Det blev en trevlig kväll och vi skiljdes åt med dialogen

F: So what has been the best?

S: The friendship!

Och jag kunde se på honom att han verkligen menade det. Lite klump i halsen bekräftade mina känslor. Steve är inte en snubbe som släpper dig nära inpå hur som helst. Och jag kan inte påstå att jag har kommit honom lika nära som Greg, men tror att det finns många som inte ens har varit i närheten av det jag kände ikväll och det blev faktiskt speciellt för mig. Och även om jag påstår att jag inte har varit bekväm i alla situationer och inte vetat om ett skämt har varit passande så har han berömt mig inför andra för att ha passat in så väl. Och han säger det med en ärlig imponans så jag får väl ta det som en komplimang för att jag har ansträngt mig.

2004-12-23 torsdag – Finn

Upp fyra på morgonen och ringde Mitsubishi i Hammarby. ”På juldag åter igen klockan 12. Vi har öppet till 15 idag”. Ringer någon timme senare och kan boka den tidigaste tiden den 18:e januari. Hurra för svensk service – en knapp månads väntetid. Vaddå drop-in, vi lagar medan du väntar. Sex veckors semester och 50% arbetsgivaravgifter har ju sitt pris.

Lille julafton! Så barnen fick var sin uppvärmingspresent. Majken blev jätteglad för sin Elmo. Så vi lulla omkring hela dagen. Jag har varit lite sjukhustrött på morgnarna – så är trött man alltid är på sjukhus. Utvilad men lite ont i huvet. Barnen har börjar snora, så det ”är väl nått som går”. Vi tog en vända runt DollarTree och köpte några extra prylar och presenter. Jag såg en pytteliten **snöflinga** i luften. Wow! På kvällen åkte vi till David Finn som bor i Helena dryg halvtimmas bilfärd om det inte är rusning för då kan det nog ta lätt 75-80 minuter. Det var ett sprillans nytt ”edward-scissorhand-bostadsområde” och vi lämnade över barnens vatten/sandlek som en gåva till CLC. Bilen har börjar kvittra – förmodligen remmen som behöver spännas, men det känns trist så här inför slutet – eller så blir det så här för att vi närmar oss slutet. Hur som helst så hade vi OCH barnen en trevlig kväll. David berättade om när Jim MacDonald var på Samford att när han kom och lekte med barnen så började föräldrarna ringa runt och alla började ställa upp sig på led framför Messias. Ur Davids synvinkel obegripligt men vi kan förstå att David inte ser det eftersom han (till skillnad från många föräldrar) leker väldigt bra med barn. Vi kom dessutom fram till att Jim är generös och ger gratis hjälp – så det är ju en bra anledning till populariteten. Fick en present från Clara & David – en kalender och några utdrag från kursutvärderingar.

2004-12-24 fredag – Nu är det jul igen

Julafton. Barnen kastade sig på pakethögen som var löjligt stor med tanke på att vi måste asa hem grejerna.

Rullade och stekte 2,5kg köttbullar inför kvällens kalas. Passar egentligen bra att fira julafton den 24:e för då kunde vi ju bli hembjudna till Kawell som firar dagen efter. Så det kändes inte som att man stör. Linda gjorde en rödbetsallad, och den blev hygglig med tanke på att rödbetorna här är mjukare än vad vi är vana vid. Det lustiga var att vi använde en brun karott som vi fått låna av Greg och när han tog emot den så tyckte han det var lustigt att vi hade en lika dan karott som dom hade – och som dessutom var slagen på exakt samma ställe... På vägen dit lyckades vi åka fel tre gånger så det blir värre och värre. Vi inledde med långdans och Nu är det juligen till familjens stora nöje Och K-barnen tog med stor glädje emot pennor och det KalleAnkaspel som Linda och S-barnen hade gjort. Populärast var dock de svenska Kalletidningarna! Kvällen fortlöpte med sång och pianospel och naturligtvis en massa prat. Vi hade en riktigt härlig kväll. Fick en julklapp av Greg. En bibel! Faktum är att jag nog kommer att läsa ur den med ett visst intresse. Jag framställde svårigheten att ta bibeln så blodigt när det finns så mycket motstridigheter. Ta bara de två skapelseberättelserna... som svar från Becky fick jag att man inte kan läsa bibeln som en modern västerländsk bok. Ur mitt perspektiv så kan man i så fall läsa den hur som helst och få fram vad som helst. Att någon som Becky eller Greg kan säga att man kan läsa Bibeln fel ger jag ju då inte mycket för. Återigen sitter man där i rävsaxen. Jättetrevliga människor men värderingar och världssyn som är väldigt svåra för mig att acceptera. Om dessa värderingar skulle

bli majoritet så måste jag fly den här planeten. Men man drar inte upp sådana här diskussioner den här kvällen...

2004-12-25 lördag – Städdag – vaddå jul?

Idag pysslade Z och efter att ha gjort klart en punkt-till-punkt så frågade hon om hon skulle "måla background" och Linda skrattade förnöjsamt varpå Z sa "men jag vet ju inte vad det heter på Svännska" (där ä:et gick upp med amerikansk betoning). Plockade bland alla grejer. Slängde massor. Linda insåg att hon började lägga det här livet på hyllan. Att alla saker kring henne som hon tar med sig kommer att bli souvenirer och minnen. "att skiljas är att dö en smula". Hittade artikeln om Rosa Parks (hon som vägrade att flytta sig från de vita passagerarplatserna i bussen i Montgomery 1955). Tydligt är hon lite dement idag och hennes goda män har stämt gruppen Outkast för låten "Rosa Parks" med strofen "Ah, ha, hush that fuss, everybody move to the back of the bus". Den lilla familj som finns vill inte att hon blir ihågkommen för denna stämningsansökan men kan tydligen inte göra så mycket. Och så gick vi vidare. Artiklar, papper, brochyror, ner i väskan, ner i papperskorgen, "Kolla den här". Men det mesta slängs för det mesta finns faktiskt med i denna dagbok. Man får nästan hemlängtan hit innan man har lämnat Alabama. Och det blev ju aldrig nån julstämning trots detta evinnerliga tjat av 5 låtar på radion. Som svensk saknar man faktiskt mörkret – i alla fall ur ett julperspektiv. Dom har elektriska lampor – vi har elektriska ljus – akademisk differens kanske men för mig är det en påtaglig skillnad. Så tillbaka till väskorna. Det verkar faktiskt som att vi kan få med oss allt tack och lov. Jag lyckades faktiskt fylla en väska över den magiska 32kg-gränsen och kom upp till 37kg. Bytte ut några stora böcker mot kläder och kom ner till 30kg. Det blir maxvikt på rubbet. 10 stora väskor, 3 carry-on, 2 ryggsäckar och en barnvagn... Och en väska är ju redan hemma... Så vad tar vi med oss hem då? Ganska mycket nya böcker, en hel del material som barnen gjort i skolan. Nya digitalkameror till barnen och mig. En lång häftapparat, och bowlingklot till mamma. Barnspel, nappmatt, luftmadrasser (!), leksaker, Lindas ergonomiska kontorsstol, DVD-R skivor, mera böcker, en del nya kläder – fast en hög gamla kläder lämnar vi nog kvar. Det är trots allt inte så mycket man får plats med i fyra resväskor – vi tog ju sju med oss över. Men främst av allt så är det bilder, dagbok och en massa minnen och erfarenheter. Som vi har sagt till så många här; Xerxes skolgång har blivit en fantastisk upplevelse. Mina upplevelser kring Samford har gett mig en ny dimension på hur undervisning kan se ut – men det är inte så mycket jag direkt kan importera till Sverige. Det känns inte så just nu i alla fall. Och tyvärr så utnyttjade inte Samford min vistelse heller fullt ut så det känns lite ineffektivt. Men om det är så här det ser ut så kunde det inte göras snabbare. Vistelsen skulle på sin höjd kunnat kortas med en månad med det utseende som mitt besök hade. Om jag däremot hade fått ett lite tuffare program så skulle det blivit effektivare, men man kan nog för den sakens skull inte kunna göra det kortare än 3,5 månad om man ska få en djupare upplevelse. Och hade jag vetat allt jag vet idag så skulle jag ha hunnit med mycket mera på 3 månader än vad jag gjort nu på 5. Men det är väl också en del av processen... Jag beklagar att jag inte har hunnit med mera på min rapport. Den är på ca 22 sidor just nu, men saknar fortfarande massor. Nu ska jag äta glass.

2004-12-26 söndag – Packa pappas kappsäck

Städa och packa och städa och packa och på eftermiddagen tog jag X & Z till några lekparkar. Först till Shades Cahaba men där var tämligen tomt. Satt och klippte ut serier ur gamla tidningar och lyssnade lite på cartalk. Sedan frågade jag barnen om vi skulle till Wald Park och så blev det dit också. På kvällen åkte vi till MarySue för en sista träff. Avståndet till henne känns lite längre än andra. Vet inte riktigt vad man ska prata om och det känns hela tiden som om jag driver samtalen och ställer frågorna. Fast det kom igång lite grann där vi pratade bland annat om hur religiös man måste vara för att jobba på Samford. Eller rättare sagt så krävs det att man går till kyrkan för att man ska få sin tenure. Lite närvaroplikt och om man ska bli dean eller deptchair så ska man även vara aktiv som t.ex. ledare för bibelstudier. Knepig. Nåväl. Det blev inte nån långkväll utan vi var hemma igen runt 8-tiden. Sov heller inte denna natt bra. Sängen kändes hård och jag var inte särskilt sömnig

2004-12-27 måndag – Tsunami

På morgonen slog jag upp tidningen och läste om 14000 döda i en jordbävningsskatastrof i Indiska Oceanen. Senare under dagen ökade siffrorna. Kändes överkligt. Greg & Becky kom och hämtade barnen vid 10-tiden så att vi kunde städa ifred och det gick faktiskt ganska bra. Avbokade telefon och

DSL (och surfade på grannens WiFi-bredband). Jody kom och hömtade sin säng för \$50. Jag pkte och köpte ytterligare en väska på Walmart eftersom jag uppenbarligen inte kunde räkna till 10. Tvättade bilden för att höja värdet ytterligare så här sista dagen och köpte några burgare för att slippa laga mat. Det blev ytterligare lite prylar att få med, men det verkar som om vi även kan få med lite lågprioriterat stuff. En hel del barnkläder och skor blir kvar som är slitet, för litet eller bara fult. Höll sånär på att glömma göra adressändring så jag åkte till posten i Vestavia och fyllde i en blankett. Visade sig att man kan göra det direkt på nätet och det kostar ingenting (!) <https://moversguide.usps.com/> Nåväl det var snabbt gjort och sedan följde en tuff session av köks och tvättrumsstädning. Sedan kom Greg med barnen och vi kunde lämna tillbaka kabelTVboxen och sälja bilen. Planen var att vi sedan skulle knalla ner till Appelbee's och äta kvällsmat. Vi letade en bra stund eftersom adressen var lite hemlig. Till slut bad Greg mig att vänta och så körde han runt en sväng och efter en tio minuter så hade han hittat stället. Men det var så komplicerat så han skötte överlämnandet själv. Nå depositionsavgift på \$10 fick han inte utan de skulle skicka \$18 som check till honom. Alltid något. Sedan åkte vi till CarMax och de värderade om bilen eftersom det hade gått så lång tid sedan jag var där senast. Och till min förvåning så ville dom bara ge \$3700. Dvs \$500 mindre än för tre veckor sedan och då har vi kört knaske 800 miles. Dyra miles. De rackade inte ner på att den kvittrade utan baar att den nu hade gått över 100k (100666) och denna magiska gräns gör ett rejält prisfall. Jag surade lite och Greg var ju också lite förvånad över att fallet var så stort, men vi var inte riktigt i position att förhandla. Lite senare kom jag på att prisskillnaden enligt Blue Kelly Book inte alls var så dramatisk utan helt linjär, men då var det i princip redan för sent. Sedan fick jag skriva under sju eller åtta papper och vänta ytterligare 20 minuter på att få min check. Undre tiden tittade jag och Greg på katastrofen i Oceanen. Fortfarande lika ofattbart. Kändes väldigt fjuttigt att gnälla över \$500 när över en miljon människor i ett slag blir utan tak över huvudet. Jag fick i alla fall nummerskylten som souvenir och jag hade ju faktiskt räknat med att få runt 3500-4000 för bilen så varför tjura? Och när jag kom hem så fick jag ju faktiskt tillbaka \$202 på försäkringen eftersom det återstod en månad på den. Summa summarum så kostade bilaffären drygt 50000 SEK efter värdeminskning och valutaras eller \$7000 för fem månaders användning vilket blir \$1400/mån vilket är en dålig affär jämfört med att hyra. Men nån katastrof är det ju inte; merkostnaden blev gissningsvis 2000kr/månaden och det är ju faktiskt sådant som STINTpengarna ska täcka. Och det har de gjort mer än väl – vi har faktiskt en hög pengar över. Så det blev bara bilen och bredbandet som var dåliga affärer vilket måste i det stora hela som ekonomisk succé. Å andra sidan hägrar nya kostnader när vi kommer hem. Mitsubishin ska på 90000km-sevice och den kommer lätt på 8-9000 kronor för kamremsbyta m.m. Och pelletsförrådet är tomt och elräkningen blir nog exceptionell efter höstens elpatronkörning. Och så ska vi asfaltera garageuppfarten. Och tittar man lite framåt så vill man ju panelera om huset och byta fönster, och en ny veranda a la amerikansk modell skulle ju inte sitta fel. Får rita på det. Och en totalrenoveirng av uthuset skulle verkligen ge en massa nya kvadratmetrar till barnens egna lilla hus... ojoj... men nu skenar både kostnader och framtiden iväg. Nu är det hursomhelst dags att lägga sig den sista natten. Imorgon blir det en lång dag.

2004-12-28 tisdag – Hem

Det tar aldrig slut. Allt är nerpackat men att tömma lägenheten går i princip ut på att slänga allt. Så vartenda liten blå walmartpåse som vi har burit hemnågot medkommer nu att användas för att bära ut soporna med. Det blev lite pannkakor på morgonen och i princip så väntade vi på Greg för att komma och hämta oss. Frågade Xerxes om han skulle duscha, men det blev ett kraftigt nej och så tecknade han att han skulle flyga! När han väl ringde och meddelade att vi var på väg så gick jag ut och där stod Steve! Han överlämnade en liten julkapp – en bok eller lite mera exakt "Mere Christianity" – kristen propaganda av CS Lewis som är så populär här i södern. Så åkte Greg, Abigail och jag till banken för att växla ut checken. Och jag kunde så klart inte få några kontanter förrän checken var clearad vilket skulle ta några dagar. Jaja, in med det på kontot så får det fixa sig sedan. Tillbaka hem och in i bilen och iväg för att äta lunch. Vi han inte ens köra klart torktummlaren. Greg fixar resten sedan; ringer nån bra organisation som får hämta upp resterna och så lämnar slutligen Greg in nycklarna i slutet av veckan. Resterna blev en hel del; kablar, påslakan, CD-radio, luftmadrass, lite verktyg, porslin, köksutrustning, lite mat och så klart Gregs möbler. Om man räknar bort dem så lämnade vi kvar grejer till ett nyvärde av \$4-500. Men nu blev det bara fort iväg. Vi åt lite lunch (efter en längre väntan) på Appelbee's. Xerxes verkligen gillade Greg – det var uppenbart. Och sedan blev det raka vägen till

flygplatsen där vi checkade in våra tio väskor – Becky kom med några som Greg hade tagit dagen innan eftersom vi inte skulle få plats med allt i vanen. Tyngsta väskan landade på 30kg (där 32 är gränsen). Vi sa hejdå till Greg och Abigail och gick på planet till Memphis. Vi han inte lyfta förrän Xerxes hade fyllt blöjan. Och väl framme i Memphis blev det en macka och sedan på planet – nästan en timme sent. Och där inledde X med sin bruna kompis igen... No problemo, det fixar farsan. Vi sov faktiskt alla större delen av de tre flygturerna. Jag ägnade lite tid åt att justera ”På väg mot talet som ska iväg till tryckning” och så försökte jag fundera på om jag skulle avsluta den här dagboken på något sätt. Med nånting förnuftigt kanske? Jag vet bara att jag ska skriva klart min rapport och att jag ska till STINT den 9:e februari.. Slut på resa borde vara slut på denna dagbok. Men resan är ju inte slut. Det gamla livet tar ju inte riktigt vid eftersom man har blivit en lite annan människa. Och på jobbet är det ju inte precis som det var när jag lämnade det för ett år sedan. Flytt, sammanslagning och rationaliseringar borde görasitt. Så egentligen borde jag fortsätta och skriva om allt som hände efteråt... men det får framtiden utvisa. Nu vill jag bara hem till min egen säng.

Jag hoppas att du som läst allt det här har fått ut nånting av det. Förmodligen för annars så hade du inte orkat dig fram genom alla dessa sidor. Tack för att du har tagit dig tiden. Om inte annat så kommer jag nog läsa det här själv nån gång i framtiden. Tack för den här filen...

...

2005-01-05 onsdag – Hemma i verkligheten

Det blir några rader efteråt trots allt. Det kändes motiverat.

När vi kom fram till Arlanda stod LarsHåkan och Anna där och tog emot alla våra väskor. Det var nollgradigt och mörkt. Kall frisk luft – härligt. Och när vi var framme i Ransta så väntade mat på bordet – ännu härligare.

Sedan tog det nästan en vecka innan tidsomställningen fixat sig. Och den svenska apelsinjuicen smakar förfärligt. Och när man går till affären så får man återigen ta med sig egen tygpåse, leta efter KRAV-märkt och bumpa i folk med kundvagnen. Vad hade hänt hemma då? Det har flyttat in folk i lägenheterna i f.d. äldreboendet till Svenssons förtret. Ett rör till en avluftare uppe på solfångaren hade böjt sig (?) och batteriet till Skodan var heldött. Vi som hade kastat fem släpkärror med skit och säkert tio sopsäckar med kläder innan vi åkte kändes fjuttigt. Efter att ha bött spartanskt så inser man att man har på tok för mycket saker och alldeles för mycket sparat. Så det blir nog flera vändor. Och arbetsrummet känns alldeles för litet när all barnen ska pyssla så idén just nu är att låta det mer eller mindre oanvända biblioteket (som snarare fungerar som lager) och arbetsrummet byta plats. Frågan är hur vi ska lösa möbleringen där – rummet är inte helt enkelt, men det måste gå. Frågan är om man ska tapetsera om och fixa iordning allt innan eller om man bara gör rockaden... Och så har jag fyllt på med pellets i källaren så jag är helt utmattad.

Tyvärr fick vi stopp i badrumsrören – förmodligen för att hårbollarna i rören blivit betong av fem månaders torkan och det var inget annat att göra än att ta dit rörmokare. Han kunde heller inte göra något så det blev att ta dit en stor tankbil som fick suga ut skiten – och han lyckades nästan... vilket vi märkte när han åkt. Så snubben kom tillbaka dagen efter med en kamera och han började med att konstatera att golvet lutar åt fel håll, och efter att köra in kameran så såg han att det låg vatten i halva röret – det lutade fel helt enkelt på flera ställen. Och när han kom till stammen i gjutjärn så tvekade han att köra högttryck i den med risk att slå sönder den. När han drog fram och tillbaka så sa han att rören inte verkade förankrade och mycket riktigt – rören delade sig så nu blir det tvärstopp för något användande. Det som gäller är (suck) bräcka upp golvet och göra om VVSen. Försäkringen borde täcka det. Men när vi ändå är igång så byter vi stammen ner också och det täcker ju inte försäkringen. Jag önskar bara nån kunde dyka upp och fixa det hela... det positiva i sammanhanget är att vi har lite pengar sparade och att upptäckten och olyckan uppdagades under kontrollerade former. Tyvärr har TryggHansa stängt under helgerna...

Så vad som är kvar nu (förutom rören) är färdigskrivandet av rapporten (mycket jobb), färdigställande av First Word, presentationer för dagis och MdH och givetvis STINT. Och sedan till sommaren så

måste vi få vår väg och ramp till garaget i ordninggjord. Och så tillkommer allt det vanliga jobbet. Man blir trött bara man tänker på det, men i sammanhanget har jag små problem jämfört med andra här på jorden. Till skillnad för ett halvår sedan så är jag faktiskt fullt frisk; axeln är bra, foten känns ingenting och tanden är värkfri. Nu ska jag natta Xerxes som inte klarar av att komma till ro. Fortsättning följer på annan blog.